

**DE HEILIGE GEEST
EN EEN
BIJZONDER LEVEN**

Ds. H.G. Koekkoek

DE HEILIGE GEEST
EN EEN
BIJZONDER LEVEN

Ds. H.G. Koekkoek

DE HEILIGE GEEST EN EEN BIJZONDER LEVEN

ds. H.G. Koekkoek

Gebruikte vertalingen

Standaard wordt in dit boek de Nieuwe Bijbel Vertaling uit 2004 gebruikt. Waar een andere Bijbelvertaling geciteerd wordt, wordt dit steeds vermeld.

Gebruikte afkortingen:

NBG - De vertaling van de Bijbel uitgegeven door het Nederlands Bijbel Genootschap in 1951. In die tijd “de nieuwe vertaling” genoemd.

NBV - De vertaling die het Nederlands Bijbel Genootschap uitgaf in 2004 en die de Nieuwe Bijbel Vertaling genoemd wordt.

NB - De Naardense Bijbel, die probeert zo letterlijk mogelijk te vertalen, ook als de vertaling in de Nederlandse taal niet zo mooi zou zijn. Deze vertaling is ook in 2004 uitgegeven.

SV - De Staten Vertaling.

© 2007 Stichting Het Licht des Levens

Dr. Lovinklaan 3

2405 CM Alphen aan den Rijn

Niets van deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 70700 64 5

INHOUD

1. Geloof en de Heilige Geest
2. Wie of wat is de Heilige Geest?
3. Vreemd vuur
4. De Heilige Geest in het Oude Testament
5. De Heilige Geest beloofd aan de Messias
6. De Heilige Geest en Israël
7. De Heilige Geest en de ongelovigen
8. Wat wil de Heilige Geest voor de gelovigen betekenen?
9. De doop met de Geest en met vuur
10. De zalving met de Heilige Geest
11. De Geest en onze heiliging
12. De vervulling met de Geest
13. De vrucht van de Geest
14. De Heilige Geest en de inspiratie van de Bijbel
15. De gave en de gaven
16. Spreken in tongen
17. De Heilige Geest en genezing
18. De zonde tegen de Heilige Geest
19. Een bijzonder leven

1. Geloof en de Heilige Geest

In de Bijbel wordt de relatie van een mens met God gefundeerd op geloof. Geloof is de basis waarop een mens contact met God kan krijgen en in verbondenheid met God, dus in een relatie met God, kan leven. Dit wordt ons duidelijk uitgelegd in de brief aan de Romeinen, waar de apostel Paulus ons laat zien, dat eerst Abraham in de weg van geloof een relatie met God kreeg en gerechtvaardigd werd en dat daarna alle mensen, zowel Joden als niet-Joden alleen op deze manier een levende relatie met God kunnen krijgen. In die levende relatie met God ontvangen ze heel bijzondere zegeningen. Gelovigen zijn kinderen van God en zijn daarmee ook erfgenamen van God. Dit betekent, dat er heel veel geestelijke zegeningen voor iedere gelovige zijn.

Geloof brengt een mens in een bijzondere relatie met God

Over die relatie met God alleen door geloof, schreef Paulus het volgende:

“Wat moeten wij nu zeggen over onze stamvader Abraham? Indien hij als een rechtvaardige zou zijn aangenomen op grond van zijn daden, dan had hij zich daarop kunnen laten voorstaan. Maar niet tegenover God, want wat zegt de Schrift? ‘Abraham vertrouwde op God, en dat werd hem als een daad van gerechtigheid toegerekend.’” (Romeinen 4:1-3)

Wat dit betekent, legt Paulus enkele verzen later uit, als hij schrijft: “Gelukkig is de mens wiens onrecht is vergeven, wiens zonden zijn bedekt; gelukkig is de mens wiens zonden de Heer niet telt.” (Romeinen 4:7-9)

Paulus citeert in vers drie de volgende woorden uit het boek Genesis: “Abram vertrouwde op de HEER en deze rekende hem

dit toe als een rechtvaardige daad.” (Genesis 15:6) In de NBG vertaling staat het als volgt: “En hij geloofde in de HERE, en Hij rekende het hem toe als gerechtigheid.”

Wij zien hier drie belangrijke feiten:

Abraham was voor God een rechtvaardige op grond van zijn geloof en niet omdat hij het teken van het verbond (de besnijdenis) zou hebben. Paulus legt in Romeinen 4:11 er juist de nadruk op, dat Abraham op dat moment nog niet besneden was.

De wijze waarop Abraham voor God rechtvaardig werd – alleen door zijn geloof – is de enige weg waarop ieder mens voor God een rechtvaardige kan worden, zo maakt Paulus in Romeinen 4:12 duidelijk.

Uit de vergelijking van de NBV en de NBG blijkt, wat geloof vanuit de grondtekst betekent: vertrouwen. Zo wordt het door Paulus aan de gevangenenbewaarder van Philippi ook gezegd, als antwoord op diens vraag, wat hij moet doen om behouden te worden. Paulus zegt dan: “Geloof in de Heer Jezus en u zult gered worden.” Hier heeft de NBG: “Stel uw vertrouwen op de Here Jezus en gij zult behouden worden.”

Geloof is een zekerheid

Het woord “geloven” dat hier staat, is de vertaling van het Griekse woord “pisteuoo”. Dit Griekse woord betekent zowel “geloven” als “vertrouwen”. Het Bijbelse woord voor geloven, dat steeds in het Nieuwe Testament gebruikt wordt als bij ons over “geloven” of “vertrouwen” geschreven wordt, heeft niet dezelfde betekenis als wanneer wij in onze taal bedoelen, dat wij aannemen, dat iets wel waar zal zijn. Wij zeggen dan: “Ik geloof het wel, maar ik weet het niet zeker.”

Het Bijbelse geloof is een zekerheid, zoals Hebrëeën 11:1 ons

meedeelt. Geloof wil zeggen, dat we absoluut overtuigd zijn van de waarheid die wij geloven. Terwijl Abraham nog alleen in God kon geloven, betekent het voor ons, dat wij ook in de Here Jezus geloven. Omdat wij overtuigd zijn dat Hij de enige en echte Redder is, vertrouwen wij Hem volledig en vertrouwen wij onszelf aan Hem toe. Nu zijn we ook trouw aan Hem. Dát is wat de Bijbel verstaat onder “geloven”.

Bij dit geloof, doet de Bijbel geweldige beloften. “Wie in de Zoon gelooft heeft eeuwig leven.” (Johannes 3:36) “Jezus heeft nog veel meer wondertekennen voor Zijn leerlingen gedaan, die niet in dit boek (dat is het evangelie van Johannes) staan, maar deze zijn opgeschreven opdat u gelooft dat Jezus de Messias is, de Zoon van God, en opdat u door te geloven leeft door Zijn Naam.” (Johannes 20:30,31) Geloof schenkt een mens reeds hier op aarde het eeuwige leven, zodat hij mag weten, voor eeuwig behouden te zijn. Nu mag hij weten, dat hij een kind van God is (zie Johannes 1:12).

Hier hebben wij nog een duidelijke verklaring: “Wie in de Zoon van God gelooft, draagt het getuigenis in zich. Wie God niet gelooft, maakt Hem tot leugenaar, omdat hij geen geloof hecht aan het getuigenis dat God over Zijn Zoon gegeven heeft. Dit getuigenis luidt: God heeft ons eeuwig leven geschonken en dat leven is in Zijn Zoon. Wie de Zoon heeft, heeft het leven. Wie de Zoon van God niet heeft, heeft het leven niet. Dit alles schrijf ik u omdat u moet weten dat u eeuwig leven hebt, u die gelooft in de Naam van de Zoon van God.” (1 Johannes 5:10-13) De Bijbel zegt, dat wij het moeten weten, dat we als gelovigen het eeuwige leven hebben.

Geloof brengt een mens in een bijzondere relatie met de Heilige Geest

Het verband tussen geloof en de aanwezigheid van de Heilige Geest in je leven omschreef de apostel Paulus met de volgende

woorden: “In Hem (de Heer Jezus) hebt ook u de boodschap van de waarheid gehoord, het evangelie van uw redding, in Hem bent u, door uw geloof, gemerkt met het stempel van de heilige Geest die ons beloofd is.” (Ephese 1:13) Letterlijk staat hier in het Grieks: “Door in Hem te geloven draagt ook u het zegel van de aangekondigde heilige Geest.” Hier staat, dat wij op grond van ons geloof – dat is ons geloof in de Here Jezus, waardoor wij behouden zijn – de heilige Geest ontvangen hebben. Geloof schenkt dus de heilige Geest. Daarom is het voor u belangrijk om te weten, of u – in Bijbelse zin – een gelovige bent. Hebt u de Here Jezus als uw Redder aanvaard en hebt u uw leven aan Hem toevertrouwd? Zo ja, dan gaat het in dit boek ook over u.

>

2. Wie of wat is de Heilige Geest?

Op één van de grote feesten van Israël kondigde de Here Jezus aan, dat zij die in Hem zouden geloven, een heel bijzondere zegen van Hem zouden ontvangen (Johannes 7:37-39). Die zegen zou hun hele leven veranderen. Hij zei dit in een beeld, dat de mensen toen heel veel gezegd moet hebben. Israël is een land waar in de lange zomer geen regen valt. Men moet zuinig zijn met water. Water is kostbaar en heel belangrijk. Als de droge tijd voorbij is en het weer gaat regenen, wordt het hele land weer vruchtbaar. Vanuit dit beeld vergeleek de Heer de mensen als het ware met het land. Zoals het land dor en droog kan zijn, zo kan ook je leven dor en droog zijn. Als er dan echter “regen” komt, wordt dit alles fris en helder ervaren. In het leven van de mensen ging het echter niet om de komst van regen, maar om de komst van de heilige Geest. De Here Jezus beloofde, dat allen die in Hem zouden geloven, de heilige Geest zouden ontvangen. De heilige Geest zou hun dorre levens heel mooi maken. Ze zouden niet alleen het “water” van de heilige Geest ontvangen, ze zouden zelf ook stromen van dat water produceren. Zo zouden ze heel bijzondere mensen zijn met een heel bijzondere zegen.

Helaas is het leven van een groot aantal christenen niet zo zeer te vergelijken met een stroom van levend water, maar meer met een dorre en droge woestijn, waarin weinig leven is. Wie de Here Jezus niet als zijn persoonlijke Redder en Heer kent en zijn leven niet heeft laten verfrissen door het werk van de heilige Geest, zal weinig of niets ervaren van de prachtige belofte die de Heer Jezus gegeven heeft.

Voordat wij over de heilige Geest en het leven dat de Heer door de heilige Geest beloofde nadenken, willen wij ons eerst afvragen wie

of wat de Heilige Geest is.

Verschillende meningen

Er is waarschijnlijk geen onderwerp in de Bijbel waarover zo veel verschillende meningen zijn, waarover zo vaak op een verkeerde manier gesproken wordt en dat menigmaal op een verkeerde manier uitgelegd wordt, als over de Heilige Geest en Zijn werk.

In veel kerken wordt niet of bijna niet over de Heilige Geest gesproken of nagedacht. Het lijkt wel of men een zekere verlegenheid heeft, als het gaat over de Heilige Geest en men niet weet, met welk doel de heilige Geest indertijd uitgestort is. Men kent de Heilige Geest niet of niet goed en zwijgt daarom maar over Hem. In veel literatuur waarin je zou mogen verwachten, dat het ook over de Heilige Geest zou gaan, wordt over de Heilige Geest gezwegen. Zelfs in lectuur waarin het gaat over het werk van de Heilige Geest, wordt niets of bijna niets gezegd over de Heilige Geest Zelf.

In andere kringen lijkt het wel, of de Heilige Geest het centrale thema van de Bijbel is. Men spreekt bijna uitsluitend over de Heilige Geest, terwijl alles in het leven van die mensen en in hun gemeente en prediking op de Heilige Geest gericht is. Het lijkt wel of men de Vader en de Zoon en de rest van de Bijbel niet zo belangrijk vindt, maar uitsluitend de Heilige Geest van belang acht. In hun lectuur wordt veelvuldig over de Heilige Geest gesproken, maar soms op een niet-Bijbelse wijze. Er wordt over allerlei ervaringen van mensen gesproken, maar niet over wat God Zelf over de Heilige Geest bekend gemaakt heeft.

Er verschijnen allerlei boeken op de evangelische markt, waarin mensen vertellen, welke nieuwe openbaringen de Heilige Geest hun gegeven heeft. De één vertelt, dat hij of zij in de hemel geweest is en wat hij of zij daar allemaal gezien heeft. Terwijl de Bijbel ons duidelijk maakt, dat niemand gezien heeft hoe het in de hemel is

en dat het een grote verrassing is.

Anderen vertellen over een nieuwe uitstorting van de Heilige Geest in onze tijd, over bijzondere ervaringen die de Heilige Geest je kan laten meemaken, over bijzondere profetieën die ze van de Heilige Geest ontvangen hebben, waarbij er oordelen over bepaalde steden of landen zullen komen en ook over enorme zegeningen in andere gebieden. Het waren vaak profetieën die zegen of oordeel beloofden en die jaren geleden al uitgesproken zijn, waar velen diep van onder de indruk waren, maar die echter gewoon niet uitgekomen zijn. Er is niets gebeurd van wat zogenaamd geprofeteerd was. Mensen beweerden, dat de Heilige Geest tot of door hen gesproken had. In feite was hun eigen geest met hen op de loop gegaan, terwijl ze misschien zelf een zieke, fantasierijke geest hadden.

Een moeilijk onderwerp

Jong en oud kan zich een voorstelling maken van God de Vader. Hoewel wij weten dat Hij Geest is (zie Johannes 4:24), geeft de Bijbel toch een eenvoudig beeld van Hem. Hij wordt namelijk in menselijke beelden beschreven, zodat wij enigszins kunnen begrijpen wie en hoe Hij is. De Bijbel spreekt over Zijn handen en Zijn ogen, over Zijn oren en Zijn mond, over Zijn hart, Zijn liefde en Zijn toorn, over Zijn barmhartigheid en Zijn bewogenheid. Als wij deze dingen lezen in de Bijbel, dan kunnen wij ons een beeld van God de Vader vormen, ook al zouden wij Hem niet kunnen uittekenen. Dat laatste mag natuurlijk ook niet.

Kinderen en volwassenen kunnen zich een goed beeld vormen van de Here Jezus; van Zijn persoon en van Zijn leven. Wij zijn vertrouwd met wat de Bijbel vertelt over de Here Jezus en Bethlehem, Nazareth, Kapernaüm, Jeruzalem, de tempel, Gethsemané, Golgotha, enz. Wij kunnen ons steeds een beeld van Hem vormen. In gedachten kunnen wij Hem in de kribbe zien

liggen, vol ontferming bij een zieke zien, als een gezaghebbende Zijn boodschap brengen, in nood in Gethsemané bidden, enz. Wij kunnen in gedachten Hem zien bij tollenaars en Farizeeën, bij de discipelen en bij Lazarus. Maar ook aan het kruis en later bij Zijn hemelvaart. Wij kunnen ons een goed beeld van Hem vormen, ook al is dat beeld altijd gevormd door onze eigen gedachten.

Zodra het echter gaat over de Heilige Geest, wordt het moeilijk. Wat moeten we ons voorstellen bij de Heilige Geest? Ja, we lezen veel over het werk van de Heilige Geest. Wij lezen over het werk van de Geest bij de schepping, in levens en werkzaamheden van een aantal mensen uit Israëel, bij de Here Jezus en ten slotte bij de christenen. Hierdoor kunnen wij ons ook een goed beeld vormen van wat de Heilige Geest in ons leven wil en kan doen en wat Hij ook echt bij en voor ons doet. Het is moeilijk om ons voor te stellen, wie de Heilige Geest is.

Als wij nadenken over de Heilige Geest, denken wij ogenblikkelijk aan het gebeuren dat in Handelingen 2 vermeld wordt: de komst van de Heilige Geest bij de eerste christenen. Vaak wordt dit de uitstorting van de Heilige Geest genoemd. Maar bij het woord “uitstorting” denk je bijvoorbeeld aan een emmer water die leeggegoten wordt. Wat moeten we ons hier dan voorstellen over de Heilige Geest? Handelingen 2 vertelt ons, dat de mensen die als toeschouwers keken naar de discipelen, volledig met de zaak verlegen waren. Zij begrepen er ook niets van. Velen van ons kunnen als het ware naast hen gaan staan, omdat ze er ook niets van begrijpen.

We lezen meerdere keren in de Bijbel over de Vader, de Zoon en de Heilige Geest. In de kerk horen wij regelmatig spreken over de Vader en de Zoon en de Heilige Geest. Wij begrijpen, dat deze drie een bijzondere eenheid met elkaar vormen. Wij begrijpen, dat deze drie samen de ene ware God vormen. De Bijbel leert ons duidelijk, dat er één God is. Deze ene God openbaart Zich in Vader, Zoon en

Heilige Geest. Van deze drie kunnen wij ons dus slechts een voorstelling maken van de Vader en de Zoon. Zodra het gaat over de Heilige Geest, blijven wij met vragen zitten. Wij kunnen ons haast geen beeld vormen over hoe Hij in mensen zou kunnen “wonen”.

De eerste vermelding in de Bijbel

Wij leren de Heilige Geest voor het eerst kennen in de eerste verzen van de Bijbel: “In het begin schiep God de hemel en de aarde. De aarde was nog woest en doods, en duisternis lag over de oervloed, maar Gods Geest zweefde over het water.” (Genesis 1:1,2)

“Geest” is hier de vertaling van ru’ach (spreek uit: roeach). In het Hebreeuws is de naam van de Heilige Geest: Ru’ach ha-Kodesh. Het woord “ruach” kan vertaald worden als adem, wind en geest, maar ook als geblaas. Het is een woord dat ook te maken heeft met je gemoed, je innerlijke gesteldheid. Het is verwant aan bezieling, levendigheid, kracht. Wij zullen hier later meer van zien, als wij lezen, dat de Here Jezus “kracht uit de hoge” beloofde aan de discipelen en daarmee bedoelde, dat zij de heilige Geest zouden ontvangen. Hij zei: “Ik zal ervoor zorgen dat de belofte van Mijn Vader aan jullie wordt ingelost. Blijf in de stad tot jullie met kracht uit de hemel zijn bekleed.” (Lucas 24:49) “Maar wanneer de heilige Geest over jullie komt, zullen jullie kracht ontvangen en van Mij getuigen in Jeruzalem, in heel Judea en Samaria, tot aan de uiteinden van de aarde.” (Handelingen 1:8) Waarom in onze vertaling niet “de Heilige Geest” staat, maar “de heilige Geest” zullen wij later ook nog zien.

De Geest in het Nieuwe Testament

In het Nieuwe Testament komen wij het woord geest tegen als vertaling van het Griekse woord “pneuma”. Opmerkelijk is het, dat dit Griekse woord ook verschillende betekenissen heeft: wind,

adem en geest. Het kan gebruikt worden voor de Geest van God, de Heilige Geest, maar ook voor de geest van de mens. In het Nieuwe Testament wordt het ook voor boze geesten (demonen) gebruikt.

Een woordspeling die naar deze verschillende betekenissen van het woord pneuma verwijst, hebben wij in het gesprek van de Here Jezus met Nicodemus. De Heer zei: “De wind (pneuma) waait waarheen hij wil; je hoort zijn geluid, maar je weet niet waar hij vandaan komt en waar hij heen gaat. Zo is het ook met iedereen die uit de Geest (pneuma) geboren is.” (Johannes 3:8) Het woord “waaïen” is de vertaling van het Griekse woord “pneoo”, waarin u het woord pneuma kunt herkennen. Dit woord pneoo betekent waaïen (van de wind), blazen (van de ademhaling), adem halen.

U begrijpt nu ook de bijzondere symboliek die wij vinden in de volgende woorden: “Na deze woorden blies Hij over hen heen en zei: ‘Ontvang de heilige Geest.’” (Johannes 20:22) Het woord blazen is de vertaling van het Griekse woord “emphusao”, dat ademen, blazen betekent. Het wordt in de Griekse vertaling van het Oude Testament gebruikt in Genesis 2:7: “Toen maakte God, de HEER, de mens. Hij vormde hem uit stof, uit aarde, en blies hem levensadem in de neus. Zo werd de mens een levend wezen.” Zoals de schepping van de mens in Genesis begon met het blazen van Gods adem (dat is Gods Geest) in de neus van Adam, zo begon de herschepping van de mens, nadat de Here Jezus Zijn offer gebracht had, met het blazen van Zijn adem (dat is Zijn Geest) over de discipelen.

Twee vormen van “zenden”

Nu is er iets heel opmerkelijks, dat de Here Jezus hier zei in verband met de heilige Geest. Hij zei: “Ik wens jullie vrede! Zoals de Vader Mij heeft uitgezonden, zo zend Ik jullie uit.” (Johannes 20:21) In onze vertaling komt twee keer hetzelfde woord voor:

uitzenden. Dat is verbazingwekkend, omdat in de grondtekst in het Grieks juist twee verschillende woorden gebruikt worden. Letterlijk staat er: “Zoals de Vader Mij heeft uitgezonden, zo stuur ook Ik u uit!” Wat is het verschil?

Het woord “zenden” dat de Here Jezus voor Zichzelf gebruikte, is de vertaling van het Griekse werkwoord “apostelloo”. Hierin herkent u waarschijnlijk het woord “apostel”. Het betekent: uitzenden, wegzenden, wegsturen. Het betekent hier, dat God de Vader Zijn Zoon naar de aarde gestuurd heeft, terwijl de Vader Zelf in de hemel is achtergebleven.

Het woord “zenden” of “sturen” dat de Here Jezus voor de discipelen gebruikte, is de vertaling van het Griekse werkwoord “pempoo”. Het heeft de gedachte in zich van “zenden onder escorte”, “niet alleen op pad gaan”, “gezonden worden onder begeleiding”. Het wil hier zeggen, dat de Here Jezus alleen op pad moest gaan, toen Hij uit de hemel naar de aarde gezonden werd. Hij zendt ons er niet alleen op uit. Hij zal ons namelijk escorteren. Hij gaat met ons mee. De Heer zei dus eigenlijk: “Hoewel de Vader Mij alleen erop uitgezonden heeft, zal Ik jullie onder begeleiding uitzenden.” De heilige Geest zou namens de Here Jezus ons gezelschap zijn! Zo zou de heilige Geest de Here Jezus bij ons vertegenwoordigen.

De Geest aan het werk bij de schepping

In Genesis 1:1,2 wordt het eerste beeld gegeven van wat de Heilige Geest doet en wie Hij is. “...Gods Geest zweefde over het water.” Hoewel hier op het eerste gezicht niet direct een beeld van de Heilige Geest gegeven lijkt te worden, is dat wel het geval. Zelfs een heel mooi beeld.

Er staat, dat de Geest “zweefde” over het water. Het woord “zweven” is de vertaling van het Hebreeuwse woord “rachaph”, dat zowel zweven als broeden betekent. Het is een woord, dat in het

Hebreeuws gebruikt wordt voor vogels, die met uitgespreide vleugels boven hun nest zweven om hun jongen te koesteren en te beschermen. In Deuteronomium 32:11 wordt hetzelfde Hebreeuwse woord gebruikt: “Zoals een arend over zijn jongen waakt en voortdurend erboven blijft zweven, zijn vleugels uitspreidt en zijn jongen daarop draagt, zo heeft de HEER Zijn volk geleid.” Zo zweefde, zo vloog de Heilige Geest boven de aarde om die te koesteren en te beschermen.

Zoals hier over een arend gesproken wordt, zo wordt in Genesis 1:2 gedacht aan de Heilige Geest. Hij wordt – hoe vreemd het op het eerste gezicht misschien mag lijken – in de eerste verzen van de Bijbel aan ons openbaar gemaakt met het beeld van een vogel. Dit betekent natuurlijk niet, dat de Heilige Geest een vogel is. Beslist niet. Maar zoals over de Here Jezus gesproken wordt als over een lam (dat ter slachting geleid wordt en zo de zonde van de wereld wegneemt), zo wordt over de Heilige Geest gesproken als over een vogel, die zweeft, broedt en beschermt.

Er wordt nog een keer in het beeld van een vogel over de Heilige Geest gesproken. Niet in het beeld van een arend, maar in het beeld van een duif. “Zodra Jezus gedoopt was en uit het water omhoogkwam, opende de hemel zich voor Hem en zag hij hoe de Geest van God als een duif op Hem neerdaalde...” (Mattheüs 3:16) Marcus voegt hier nog aan toe dat de hemel openscheurde (Marcus 1:10). Het moet namelijk duidelijk zijn, dat het hier niet ging om een duif die zomaar kwam aanvliegen, maar om een duif die symbool was van de Heilige Geest, die uit de geopende hemel naar de Here Jezus gekomen was. Vandaar dat uit de hemel ook de stem kwam, die bekend maakte, dat Jezus de geliefde Zoon van de Vader was. Op dat moment waren Vader, Zoon en Heilige Geest dus bijeen. Mooi is het om te zien, dat het Oude Testament begint om ons de Heilige Geest te beschrijven in het beeld van een vogel, terwijl in het Nieuwe Testament dit beeld direct overgenomen wordt: de duif bij de Here Jezus.

Dat de Geest actief bij het scheppingswerk betrokken was, lezen wij in Psalm 33:6. “Door het woord van de HEER is de hemel gemaakt, door de adem van Zijn mond het leger der sterren.” Het woord dat bij ons als “adem” vertaald is, is weer de vertaling van het Hebreeuwse woord “ruach”. Om dit vers beter te kunnen begrijpen, moet u iets weten over de Hebreeuwse dichtkunst. De Hebreeuwse dichtkunst “rijmt” niet, zoals bij ons, maar bestaat telkens uit twee regels, die iets over elkaar zeggen. De tweede regel kan een herhaling zijn van de eerste regel, maar dan met andere woorden. De tweede regel kan precies het tegenovergestelde zeggen van de eerste regel. De tweede regel kan ook een nadere verklaring zijn van de eerste regel.

In de hiervoor geciteerde Psalm 33:6 zien wij, dat de tweede regel een herhaling is van de eerste regel. Wat in de eerste regel “het woord van de Heer” heet, wordt in de tweede regel “de adem van Zijn mond” genoemd. Wat in de eerste regel “de hemel” genoemd wordt, wordt in de tweede regel “het leger der sterren” genoemd. Nu blijkt, als wij beide regels tezamen nemen, dat het spreken van God hetzelfde is als de adem, de Geest van Zijn mond. Het werk van de Heilige Geest bij de schepping was dus het spreken van God.

Job zei over God en Zijn Geest: “Met Zijn adem (ruach, Geest) blaast Hij de hemel schoon...” (Job 26:13). De Staten Vertaling gaf dit vers als volgt weer: “Door Zijn Geest heeft Hij de hemelen versierd.”

In het boek Job hebben wij nog een heel bijzondere uitspraak, nu van Elihu: “De Geest van God heeft mij gemaakt, de adem van de Ontzagwekkende doet mij leven.” (Job 33:4) Weer ziet u de Hebreeuwse dichtkunst. Naast de Geest van God uit de eerste regel, staat nu de adem van de Ontzagwekkende; naast het “gemaakt zijn”, staat nu het “doen leven”.

Elihu wist dat hij zijn leven aan God te danken had. Hij wist hoe Adam indertijd geschapen was, wat God toen gedaan had. Hij paste, wat God toen bij Adam gedaan had, op zichzelf toe en zei: “Ik ben het product van Gods Heilige Geest; God is met Zijn Heilige Geest aan het werk gegaan om ook mij een plaats op aarde te schenken.” Natuurlijk wist Elihu hoe kinderen verwekt worden. Hij wist, dat hij een zoon van zijn aardse ouders was. Maar hij wist meer. Hij wist iets veel belangrijkers. Hij wist, dat hij in feite het product was van het scheppingswerk van Gods Heilige Geest. Wát een zegen en wat mooi als een mens dit weet!

Adam en Gods Geest

Het woord geest verwijst naar de adem van God die de Heer in Adams neus blies. Het kan ook naar onze eigen adem verwijzen. Het is de adem van God, die een mens blij maakt, inspireert en kracht geeft. Vandaar dat David bidt: “Red mij, geef mij de vreugde van vroeger, de kracht van een sterke geest.” (Psalm 51:12) Als God Zijn Geest van je afneemt, raak je je blijdschap kwijt!

Wij komen de gedachte aan Gods Geest opnieuw tegen in het volgende hoofdstuk van Genesis. “Toen maakte God, de HEER, de mens. Hij vormde hem uit stof, uit aarde, en blies hem levensadem in de neus. Zo werd de mens een levend wezen.” (Genesis 2:7)

Hier staan in het Hebreeuws enkele bijzondere woorden: “Levensadem” is de vertaling van het Hebreeuwse woord “neshamah”. Het verwijst naar het feit, dat Gods Geest in Adam was geblazen. “Wezen” is de vertaling van het Hebreeuwse woord “nephesh”, dat “ziel” betekent.

Wij komen het woord nephesh al eerder tegen in de Bijbel. Het wordt namelijk niet alleen voor mensen, maar ook voor dieren gebruikt. “God zei: ‘Het water moet wemelen van levende wezens, en boven de aarde, langs het hemelgewelf, moeten vogels vliegen.’”

(Genesis 1:20) Levende “wezens” is de vertaling van levende “zielen”. Zowel mensen als dieren hebben levende zielen. Hierin zijn mensen en dieren in zekere zin gelijk.

Job was overtuigd, dat de Geest van God als een levensadem in hem was. Hij zei: “Zolang het leven in mij ademt, zolang Gods Geest mij nog doortrekt...” (Job 27:3) De NBG vertaling heeft hier: “Zolang mijn adem nog ten volle in mij is, en de Geest Gods in mijn neusgaten...” De Staten Vertaling heeft het als volgt: “Zo lang als mijn adem in mij zal zijn, en het geblaas Gods in mijn neus...” Letterlijk vertaald staat er: “Want ten volle nog is mijn levensgeest in mij – de adem van God in mijn neus.” (NB)

Voordat wij verder gaan, mag u uzelf eens de volgende vraag stellen: zou de Bijbel hier echt bedoelen, dat de Heilige Geest, die één is met de Vader en de Zoon, hier in de neusgaten van de mens geblazen wordt? Zou het mogelijk kunnen zijn, dat de alomtegenwoordige God in de neus van een mens gaat? Zou hier echt bedoeld worden, dat de Geest van God als Persoon in de neus van de mens ging, of zou er bedoeld worden, dat de Geest iets van Zichzelf aan de mens schonk, terwijl dat “iets” niet de grote Heilige Geest Zelf is? Wat verderop in dit hoofdstuk zullen wij laten zien, wat er bedoeld wordt.

Verschil tussen mens en dier

Er is bij de mens echter nog iets bijzonders, dat niet van de dieren gezegd kan worden: God heeft Zijn Geest in de mens geblazen. Daarom is de mens niet alleen een levende ziel, maar is hij ook een mens met “neshama”. De Joden noemen de neshama juist “de ziel” van de mens. Deze neshama noemen zij de vonk van de Goddelijke Geest. Deze neshama, de ziel van de mens, is onsterfelijk en niet gebonden aan de beperkingen van de tijd. Hij behoort tot het oneindige en keert na het sterven van het lichaam terug naar zijn Goddelijke Schepper. Je kunt dus zeggen, dat

doordat God Zijn adem in de mens geblazen heeft, dat is Zijn Geest in de mens geblazen heeft, de mens een met de Goddelijke Geest bezielde wezen is.

Als wij dus praten over de ziel van de mens, hebben wij het over de vonk van Gods Geest die in ons is. Daarom praten wij ook graag over onze geest, waardoor die binding met de Goddelijke Geest wat duidelijker wordt.

De mens heeft veel gemeen met de dieren. Zowel de mensen als de dieren leven, eten, drinken, slapen. Mensen en dieren kunnen liefde geven, slim, trouw en dankbaar zijn, enz. Het enige verschil tussen mens en dier is dat de mens de Goddelijke adem heeft. Het dier heeft de Goddelijke adem, de Goddelijke Geest niet. Het gevolg is, dat je nooit kunt zeggen, dat het menselijke in een dier zit, terwijl je wel kunt zeggen, dat er iets beestachtigs in een mens zit. Waar deze ziel in ons lichaam huist, weten wij eigenlijk niet. Misschien in ons hele lichaam, zoals sommigen denken. Misschien in ons hart, zoals Rabbi Azaria dacht. Waar de ziel in ons lichaam is, is in feite niet zo belangrijk. Dát hij er is, dát is belangrijk!

Dat een mens meer is dan alleen een lichaam, blijkt ook heel duidelijk uit de volgende tekst in de Bijbel: "... mogen heel uw geest, ziel en lichaam zuiver bewaard zijn bij de komst van onze Heer Jezus Christus." (1 Thessalonicenzen 5:23) Er is hier sprake van ons lichaam, maar ook van onze ziel en onze geest.

Van de menselijke geest nu over naar de Heilige Geest. Zoals wij, mensen, openbaar worden als lichaam, ziel en geest, maar toch één mens zijn, zo kun je zeggen, dat God Zich openbaart in Vader, Zoon en Heilige Geest, maar toch één God is.

Hoe wordt de Heilige Geest in de Bijbel genoemd?

Er wordt verschillend gedacht over de vraag wie of wat de Heilige Geest is. Velen menen, dat Hij een Goddelijk Persoon is. Anderen menen, dat het een kracht is, die van God uitgaat. Als wij een aantal teksten uit de Bijbel nader bestuderen, blijkt dat in de Bijbel op beide manieren over de Heilige Geest geschreven wordt. Dat lijkt verwarrend te zijn; het is het niet. We moeten dan echter wel goede aandacht besteden aan wat er echt in de Bijbel staat en wat ermee bedoeld wordt. Wij merken dan, dat er over de Heilige Geest gesproken wordt als een Persoon, die één is met de Vader en de Zoon. We merken ook, dat deze Persoon iets van Zichzelf aan mensen schenkt, dat ook “heilig” is en ook “Geest” genoemd wordt. Wie het onderscheid niet maakt, mist iets moois uit de Bijbel.

In de eerste plaats kijken wij naar wat de Bijbel zegt over de Heilige Geest als een Goddelijk Persoon. Wij geven hiervoor eerst een opsomming van een aantal Bijbelse namen.

1. De Heilige Geest wordt de Geest Gods genoemd (Genesis 1:2; 41:38; Numeri 24:2; 1 Samuël 11:6; 19:20, enz.).

Hiervan afgeleid zijn:

- Gods Geest (Exodus 31:3 NBG).
- Mijn Geest (d.i. Gods Geest) (Genesis 6:3; Jesaja 30:1; 42:1; 44:3; 59:21, enz.).
- De Geest (Numeri 11:17; Ezechiël 3:12; Mattheüs 4:1, enz.).
- Uw Geest (d.i. Gods Geest) (Psalm 104:30; 139:7).
- Zijn Geest (d.i. Gods Geest) (Jesaja 48:17).

2. De Heilige Geest wordt de Geest des HEREN genoemd (d.i. de Geest van JHWH – de Naam van God, die niet uitgesproken mag worden) (Richteren 3:10; 6:34; 11:29; 13:25; 14:6; 15:14; 1 Samuël 10:6; 16:13; 16:14, enz.).

3. Hij wordt ook de Geest van Jezus genoemd (Handelingen 16:7).
4. Hij heet ook de Geest van Christus (d.i. de Geest van de Messias) (Romeinen 8:9).
5. Wij lezen over de Geest Zijns Zoons (d.i. de Geest van Gods Zoon) (Galaten 4:6).
6. Natuurlijk heet Hij ook de Heilige Geest (Mattheüs 12:32; 28:19; Marcus 12:36; 13:11; Lucas 2:26; 10:21; 12:12; Johannes 14:26; Handelingen 1:8, enz.).
7. Hij heet de eeuwige Geest (Hebreeën 9:14).
8. Hij is Uw (Gods) goede Geest (Nehemia 9:20; Psalm 143:10).
9. De Here Jezus noemde Hem de Geest der waarheid (Johannes 14:17; 15:26; 16:13) Dit betekent, dat de Heilige Geest ons in de waarheid leidt.
10. De Bijbel noemt Hem de Geest uit de hoge (Jesaja 32:15). Dit vertelt ons waar de Heilige Geest vandaan komt: uit de hemel.
11. Hij is de Geest Uws Vaders (d.i. de Vader van de discipelen) (Mattheüs 10:20).
12. De Here Jezus noemde Hem de Trooster (Johannes 14:16,25; 16:7). Dit vertelt ons wat de Heilige Geest voor ons wil doen, nl. helpen en troosten.
13. Hij wordt de Geest der genade genoemd (Hebreeën 10:29). Dit vertelt ons, dat de Geest ons tot Gods genade wil brengen.
14. Eerder werd Hij de Geest der genade en der gebeden genoemd (Zacharia 12:10). Naast het brengen tot Gods genade, wil de Geest ons ook leiden in ons gebedsleven, terwijl Hij Zelf ook voor ons bidt.

15. Hij is de Geest van wijsheid en verstand (Jesaja 11:2). De Geest wil ons verlichten in ons verstand en ons grote wijsheid schenken.

16. Hij is ook de Geest van raad en sterkte (Jesaja 11:2). De Geest wil ons raad en advies geven en ons sterk maken in ons geestelijk leven.

17. Vervolgens wordt Hij de Geest van kennis en vreze des HEREN genoemd (Jesaja 11:2). De Geest wil ons leiden, zodat wij meer kennis van God en vreze van de Here krijgen.

18. Hij is de Geest van wijsheid en van openbaring (Ephese 1:17). De Geest wil ons grote wijsheid schenken en helpen, zodat God Zichzelf aan ons kan openbaren.

19. De Heilige Geest is de Geest des levens (Romeinen 8:2). De Geest wil ons het leven met God schenken.

20. Hij is de Geest van het zoonschap (Romeinen 8:15). De Geest wil ons brengen tot God, die ons als Zijn kinderen aanneemt en Hij wil ons overtuigen, dat wij Gods kinderen zijn.

21. Hij is de Geest des geloofs (2 Corinthe 4:13). De Geest wil ons leiden in ons geloof.

22. Wij leren Hem kennen als de Geest der heerlijkheid (1 Petrus 4:14). De Geest wil de heerlijkheid van de Here Jezus aan ons schenken en ons ook leiden in Zijn heerlijkheid.

Al deze namen tonen ons, wat de Heilige Geest voor ons wil betekenen. Zo is de Heilige Geest als een stroom van levend water aan ons gegeven om ons te leiden tot een verfrissend en Gode welgevallig leven (vgl. Johannes 7:37-39).

De Heilige Geest is een Persoon

De Heilige Geest is niet slechts een invloed of een kracht, die van

God uitgaat. De Heilige Geest is duidelijk een Persoon. Dat blijkt o.a. uit de volgende teksten.

1. De Heilige Geest spreekt (2 Samuël 23:2; Johannes 16:13,15; Handelingen 8:29; 10:19; 1 Timotheüs 4:1).

In 2 Samuël 23:2,3 horen wij David zeggen: “De Geest van de HEER sprak in mij, Zijn woorden zijn op mijn tong. De God van Israël heeft gesproken.” NBG: “De Geest des HEREN spreekt door mij...” Twee dingen blijken hier:

a. De Heilige Geest spreekt.

b. De Heilige Geest en Israëls God zijn één.

Johannes 16:13,15 vertelt van de Heilige Geest, dat Hij niet uit Zichzelf zal spreken, maar al wat Hij hoort, zal Hij spreken en de toekomst zal Hij verkondigen. De Here Jezus zei van Hem: “Door jullie bekend te maken wat hij van Mij heeft, zal hij Mij eren.” NBG: “Hij neemt het uit het Mijne en zal het u verkondigen.”

a. De Heilige Geest spreekt dus namens de Here Jezus; daarom wordt Hij ook de Geest van Jezus genoemd.

b. De Heilige Geest zal een verkondiger, d.i. een Prediker, zijn. Dat zal Hij – zo zullen wij later zien – zowel voor de ongelovigen als voor de gelovigen zijn.

Bij de apostel Petrus zien wij het spreken van de Heilige Geest heel treffend. Er staat: “Terwijl Petrus nog nadacht over het visioen, zei de Geest tegen hem: ‘Er zijn hier drie mannen die naar je op zoek zijn. Ga meteen naar beneden en ga zonder aarzelen met hen mee, want Ik heb hen gezonden.’” (Handelingen 10:19,20)

2. De Heilige Geest leidt Gods kinderen (Psalm 143:10; Romeinen 8:14; Galaten 5:18).

Psalm 143:10 zegt: “Leer mij Uw wil te volbrengen, U bent mijn

God, laat Uw goede geest mij leiden over geëffende grond.” De leiding door de Heilige Geest heeft te maken met het feit, dat wij, als Gods kinderen, Gods wil moeten doen. Dit wil de Heilige Geest ons leren.

Van de Here Jezus staat er ook, dat Hij door de Geest geleid werd. Zo bepaalde de Heilige Geest waar de Here Jezus naar toe moest gaan en wat Hij moest doen.

In Romeinen 8:14 schrijft de apostel Paulus, dat de Heilige Geest zo ook Gods kinderen leidt. Zo is de Heilige Geest als een Gids en een Leidsman voor de gelovigen.

In Mattheüs 4:1 zien wij, dat Hij ook de Here Jezus leidde.

3. Hij kan gelasterd en bedroefd worden (Jesaja 63:10; Mattheüs 12:31; Ephese 4:30).

Al in het Oude Testament, in Jesaja 63:10, lezen wij over de Israëlieten, dat zij weerspannig waren en de Heilige Geest van God bedroefden. Ook christenen krijgen de waarschuwing de Heilige Geest niet te bedroeven (Ephese 4:30).

4. Hij kan getuigen (Johannes 15:26; Romeinen 8:16) en overtuigen van zonde (Johannes 16:8).

Terwijl de Here Jezus Zijn discipelen de opdracht gaf om van Hem te getuigen, deelde Hij hen mee, dat ook de Heilige Geest van Hem zou getuigen (Johannes 15:26). Dit is een getuigen, dat gericht is op de wereld. Er is ook een getuigen, dat gericht is op de gelovigen. Hiervan schrijft de apostel Paulus, dat de Heilige Geest met onze geest getuigt, dat wij kinderen Gods zijn (Romeinen 8:16).

5. Hij kan onderwijs geven (Lucas 12:12; Johannes 14:26).

De Here Jezus zei: “Wanneer ze jullie voor de synagogen en de autoriteiten en het gerecht slepen, vraag je dan niet bezorgd af hoe

of waarmee je je moet verdedigen of wat je moet zeggen, want de heilige Geest zal jullie op dat moment ingeven wat je moet zeggen.” (Lucas 12:11,12)

6. Hij kan horen (Johannes 16:13).

Over het spreken van de Heilige Geest, zei de Here Jezus, dat de Geest zou spreken, wat Hij eerst Zelf van de Hem hoorde.

7. Hij kan de weg wijzen (Johannes 16:13).

“De Geest van de waarheid zal jullie, wanneer Hij komt, de weg wijzen naar de volle waarheid,” zei de Here Jezus.

8. Mensen kunnen tegen Hem liegen, proberen Hem te bedriegen en te verzoeken (Handelingen 5:3,9).

Toen Ananias gezondigd had, zei Petrus: “Ananias, waarom heb je je door satan laten misleiden en heb je de heilige Geest bedrogen door een deel van de opbrengst van het stuk grond achter te houden?” NBG: “Ananias, waarom heeft de satan uw hart vervuld?”

a. Hier had een gelovige, Ananias, zijn hart opengesteld voor de satan.

b. De satan gebruikte Ananias om de Heilige Geest te bedriegen.

Toen Saffira enige tijd later binnen kwam, zei Petrus tegen haar: “Hoe heb je durven besluiten om de Geest van de Heer te trotseren?” NBG: “Hoe hebt gij kunnen overeen komen om de Geest des Heren te verzoeken?”

9. Hij kan roepen (Galaten 4:6).

God heeft de Geest van Zijn Zoon uitgezonden in onze harten, die roept: Abba, Vader. De Geest brengt ons tot aanbidding van God, de Vader.

10. Hij kan pleiten, d.i. bidden (Romeinen 8:26).

“De Geest helpt ons in onze zwakheid; wij weten immers niet wat we in ons gebed tegen God moeten zeggen, maar de Geest zelf pleit voor ons met woordloze zuchten.”

De Heilige Geest is ook God

1. De Heilige Geest is als God eeuwig (Hebreeën 9:14). Hij wordt de eeuwige Geest genoemd.

2. De Heilige Geest is als God alwetend (1 Corinthe 2:10,11). “De Geest doorgrondt alles, ook de diepten van God... Zo is alleen de Geest van God in staat om God te kennen.”

3. De Heilige Geest is ook alomtegenwoordig (Psalm 139:7,8). “Hoe zou ik aan Uw aandacht ontsnappen, hoe aan Uw blikken ontkomen? Klom ik op naar de hemel – U tref ik daar aan, lag ik neer in het dodenrijk – U bent daar.” NBG: “Waarheen zou ik gaan voor Uw Geest...”

4. De Heilige Geest is ook heilig, zoals Zijn Naam zegt. Hij is de HEILIGE Geest.

5. Hij maakt levend (Johannes 6:63; Romeinen 8:11; 2 Corinthe 3:6 zie ook 1 Petrus 3:18). Alleen God kan leven schenken.

Dit werk van de Heilige Geest geschiedt op twee manieren:

1. Zodra iemand tot geloof komt, maakt de Heilige Geest zijn ziel en geest levend.

2. Zodra de Here Jezus wederkomt, maakt de Heilige Geest ook ons lichaam levend.

Romeinen 8:11 zegt: “Want als de Geest van Hem die Jezus uit de dood heeft opgewekt in u woont, zal Hij die Christus heeft opgewekt ook u die sterfelijk bent, levend maken door Zijn Geest,

die in u leeft.”

Zoals de Here Jezus eens uit de dood is opgewekt, zo zal ook het lichaam van de gestorven gelovigen eens uit de dood worden opgewekt. Dit zal de Heilige Geest doen. Hier hebben wij dus niet een werk van de Heilige Geest in het verleden of in het heden, maar in de toekomst. Dit zal geschieden als de Here Jezus wederkomt. Dit te mogen weten, geeft ons altijd weer troost, als wij staan aan het graf van één van onze dierbaren. De dood heeft niet het laatste woord. Het laatste woord is aan de Heilige Geest, die allen die van de Here Jezus zijn, zal opwekken en hen zal plaatsen voor God de Vader.

6. Het spreken van de Heilige Geest wordt in 2 Samuël 23:2 ook een spreken van God genoemd. Duidelijk blijkt uit dit vers, dat God en de Heilige Geest één zijn.

De leugen van Ananias en Saffira wordt zowel een zonde tegen God als tegen de Heilige Geest genoemd (Handelingen 5:3,4). De Heilige Geest is dus één met de Vader.

7. Hij wordt een andere Trooster genoemd. De Here Jezus wordt hier gezien als de “ene” Trooster en de Heilige Geest als de “andere” Trooster. Het woord “ander” dat hier in het Grieks gebruikt wordt, betekent “ander, maar van dezelfde soort” (zoals wij later nog zullen zien). Hieruit volgt, dat de Heilige Geest één is met de Here Jezus.

N.B. De Heilige Geest is door de Vader gezonden (Lucas 11:13; Johannes 14:26; Handelingen 5:32; 15:8). Hij gaat van de Vader uit (Johannes 14:26), maar wordt ook door de Zoon gezonden (Johannes 15:26; 16:7).

1 Johannes 5:7 zegt, dat de Vader, het Woord (d.i. de Here Jezus) en de Heilige Geest één zijn! Zoals de Vader en de Zoon één zijn, zo is ook de Heilige Geest één met de Vader en de Zoon.

Terwijl er één God is, openbaart Hij Zich in drie Personen (Jesaja 61:1 “De Geest van de Heer JHWH is op Mij (de Messias)”;
Mattheüs 28:19 en 2 Corinthe 13:13).

De conclusie die wij uit deze teksten mogen trekken is deze: de Heilige Geest is een Goddelijk Persoon. Hij is één met de Vader en één met de Zoon. Samen zijn zij de ene God. Er zijn dus niet drie Goden. Er is één God, die Zich openbaart in deze drie Personen. Zoals de mens “lichaam, ziel en geest” is en toch één mens, zo zijn “Vader, Zoon en Heilige Geest” ook één God. Zoals het lichaam niet hetzelfde is als de ziel of de geest, zo is de Vader niet dezelfde als de Zoon of de Heilige Geest.

De heilige Geest als een bijzondere kracht

Nu blijkt echter, dat in de Bijbel niet alleen over de Heilige Geest als een Goddelijk Persoon gesproken wordt, maar ook over “kracht uit de hoge” of “kracht uit de hemel”. De Here Jezus beloofde bij Zijn hemelvaart, dat de heilige Geest zou komen en dat de gelovigen Hem zouden ervaren als “kracht uit de hemel”. Hij zei: “Ik zal ervoor zorgen, dat de belofte van Mijn Vader aan jullie wordt ingelost.” (Lucas 24:49) Dat betekent: “Ik zal ervoor zorgen, dat jullie krijgen, wat Mijn Vader jullie beloofd heeft.” Wat had de Vader beloofd en wat zouden zij krijgen? Het antwoord volgt direct erna. Hij zei: “Blijf in de stad tot jullie met kracht uit de hemel zijn bekleed.” (Lucas 24:49). Wat kregen zij, zoals Handelingen 2 vertelt? Zij kregen de heilige Geest. Hoe werd de Geest hier genoemd? “Kracht uit de hemel.” Hier blijkt, dat naast het feit dat wij de Heilige Geest kennen als een Persoon, wij de heilige Geest ook leren kennen als een bijzondere kracht voor de gelovigen!

Ook in Handelingen 1 lezen wij over de aanwezigheid van de Geest als een bijzondere kracht. De Heer kondigde aan, dat de gelovigen gedoopt zouden worden met de heilige Geest

(Handelingen 1:5) en dat de heilige Geest over hen zou komen (Handelingen 1:8). Hoe zouden zij dit merken? Ook hier maakt de Heer duidelijk hoe zij dit zouden ervaren: “Jullie zullen kracht ontvangen.” (Handelingen 1:8) Meestal leest men dit alsof er staat: jullie zullen de heilige Geest ontvangen en dan zal de Geest je kracht geven. Maar dat staat er niet. Er staat niet dat de Geest hun kracht zal geven, maar dat de komst van de Geest door hen als een bijzondere kracht in hun leven zal worden ervaren. Wij zullen dat onder het kopje “Heilige – en heilige Geest” verder duidelijk maken.

Gods kracht in je leven door de Geest

Het woord kracht is de vertaling van het Griekse woord “dunamis”. In dit woord herkent u waarschijnlijk meteen verschillende Nederlandse woorden die ervan afgeleid zijn: dynamiet, dynamisch en dynamo. Zo sterk en krachtig als dynamiet werkt, zo sterk en krachtig werkt de Geest van God in het leven van de gelovigen. Zoals een dynamo licht opwekt en zorgt dat het pad voor je verlicht is en je veilig je weg kunt gaan en anderen jou ook zien, zo schenkt Gods Geest ons licht op ons levenspad, maakt ons zichtbaar voor anderen als volgelingen van het Licht der wereld, de Here Jezus (zie Johannes 8:12) en helpt ons om goede en trouwe volgelingen van de Here Jezus te zijn. Daarnaast werkt de Geest van God op zo’n wijze in en aan ons, dat wij met deze kracht van God in ons leven een heel bijzonder leven krijgen. We krijgen met de kracht van God in ons leven niet een dor, droog en statisch leven, maar een veelbelovend leven.

In de Bijbel verwijst het Griekse woord dunamis naar de macht en de kracht van Gods Geest en naar een machtig en prachtig werk dat Hij in en door ons wil verrichten. Het vertelt dat wij, die van onszelf zwakke mensen zijn, nu juist sterk gemaakt worden door het werk van de Geest die in ons is gekomen. Hij heeft ons gaven en bekwaamheden gegeven, die wij eerst niet bezaten. Zoals een

sterk leger de kracht heeft om een vijand te verslaan, zo hebben wij door de Geest van God ook een bijzondere versterking gekregen om staande te blijven in de geestelijke strijd, als de duivel ons aanvalt én om zelfs te overwinnen in die strijd. Ja, de heilige Geest is aan de gelovigen geschonken als een heel bijzondere kracht van God.

De Here Jezus heeft ons een heel bijzonder leven beloofd in en door de kracht van de heilige Geest. God heeft ons niet een leven zonder zorgen of problemen beloofd, niet een leven zonder ziekte of strijd, niet een leven van voorspoed en welvaart, niet een leven waarin al onze wensen in vervulling zullen gaan. Hij heeft ons een leven toegezegd waarin Gods eigen wensen in ons leven in vervulling zullen gaan. Wij mogen kinderen van God zijn en de Goddelijke natuur bezitten (Johannes 1:12 en 2 Petrus 1:4). Wij mogen iets heel bijzonders van God Zelf in ons leven hebben. Mooier en rijker is niet denkbaar!

Heilige – en heilige Geest

Over de Geest van God als een kracht van God in ons leven, wordt op een heel bijzondere manier in de Bijbel geschreven – vooral in de grondtekst van de Bijbel. Misschien is het u weleens opgevallen, dat in de NBG vertaling (1951) soms over “de heilige Geest” (met een kleine h) gesproken wordt en soms over “de Heilige Geest” (met een hoofdletter H). Mogelijk hebt u gedacht, dat het een slordigheid was bij het zetten en drukken van de tekst, maar dat was het niet. De vertalers hebben met dit verschil willen aangeven, dat er onderscheid gemaakt dient te worden tussen de heilige Geest en de Heilige Geest. Als u nog nooit dit onderscheid was opgevallen, geven wij eerst een paar voorbeelden uit de NBG.

De NBG heeft niet één keer in het Oude Testament de Heilige Geest. Slechts in drie teksten wordt over de heilige Geest geschreven en dat is dan steeds op deze manier weergegeven. Deze

teksten zijn:

“Neem Uw heilige Geest niet van mij.” (Psalm 51:13)

“Zij bedroefden Zijn heilige Geest.” (Jesaja 63:10)

“Waar is Hij, die Zijn heilige Geest in hun binnenste gaf?” (Jesaja 63:11)

Verder wordt in het Oude Testament steeds over de Geest, de Geest van God en de Geest des HEREN gesproken.

In het Nieuwe Testament zien wij zowel teksten die de heilige Geest hebben, als teksten die de Heilige Geest hebben. Wie bijvoorbeeld de Concordantie hierop naslaat, ontdekt, dat er een bepaalde gelijkmatigheid is wanneer het op de ene wijze geschreven staat en wanneer het op de andere wijze geschreven is. Wij zien dat reeds in het begin van de evangelieboodschap. Enkele voorbeelden: Maria was zwanger uit de heilige Geest (Mattheüs 1:18). Het boek Handelingen begint het eerste hoofdstuk met enkele berichten over de heilige Geest: “Mijn eerste boek heb ik gemaakt, Teofilus, over al wat Jezus begonnen is te doen en te leren, tot de dag dat Hij werd opgenomen, nadat Hij aan de apostelen, die Hij had uitgekozen, door de heilige Geest Zijn bevelen had gegeven.” (Handelingen 1:1,2) “En terwijl Hij met hen aanzat, gebod Hij hun Jeruzalem niet te verlaten, maar te blijven wachten op de belofte van de Vader, die gij, zei Hij, van Mij gehoord hebt. Want Johannes doopte met water, maar gij zult met de heilige Geest gedoopt worden, niet vele dagen na deze.” (Handelingen 1:4,5)

Maar dan ineens lijkt het anders te worden. Nu wordt ineens over de Heilige Geest geschreven: “De zonde tegen de Heilige Geest wordt geformuleerd als een “spreken tegen de Heilige Geest.” (Mattheüs 12:32) De doop moet o.a. bediend worden in de Naam van de Heilige Geest (Mattheüs 28:19).

“Maar gij zult kracht ontvangen, wanneer de Heilige Geest over u komt, en gij zult Mijn getuigen zijn te Jeruzalem en in geheel Judea en Samaria en tot het uiterste der aarde.” (Handelingen 1:8)
Helaas is dit vers vanuit de grondtekst gezien een twijfelgeval. Moet het wel of niet met een hoofdletter geschreven worden? De vertalers kozen voor een hoofdletter, maar het lijkt beter te zijn om het met een kleine “h” te schrijven. In sommige uitgaven van de Bijbel staat het ook met een kleine “h”.

Het wordt pas echt duidelijk bij het volgende: “Mannen broeders, het Schriftwoord moest in vervulling gaan, dat de Heilige Geest voorheen bij monde van David gesproken heeft aangaande Judas die de gids is geweest van hen, die Jezus gevangen namen.” (Handelingen 1:16). Hier is duidelijk sprake van een sprekende en opdracht gevende Heilige Geest. Zo ook in Handelingen 13:2; 28:25 en andere teksten.

De Staten Vertaling maakt dit onderscheid niet en geeft de Heilige Geest hier steeds met een hoofdletter weer. Hoewel de Staten vertalers steeds zeer nauwgezet aan het vertalen zijn geweest, lijkt het wel, of ze hier het verschil in de Griekse grondtekst niet wisten duidelijk te maken. De NBV (2004) laat ook geen verschil tussen beide merken. De Naardense Bijbel (ook 2004), die consequent vertaalt wat er staat, laat het verschil ook merken. Als in de NBG in deze teksten geschreven wordt over de heilige Geest, heeft de Naardense Bijbel het over “heilige geestesadem”. Zodra in de NBG over de Heilige Geest vermeld wordt, schrijft de Naardense Bijbel “heilige Geest”.

Wat is er aan de hand?

Wat is hier aan de hand? Wat staat er in de grondtekst en wat wil de Bijbel ons hier leren? Het zou makkelijk zijn, als wij konden schrijven, dat in de grondtekst ook de ene keer over Heilige Geest en de andere keer over heilige Geest geschreven werd. Maar dat is

niet het geval. In de grondtekst van het Nieuwe Testament (Grieks) wordt alles met kleine letters geschreven en komen wij geen hoofdletters tegen. Dus moet er iets anders aan de hand zijn.

Eerst een vraag: hebt u nooit gemerkt, dat als over de Heilige Geest geschreven werd in de Bijbel (en nu moet u niet letten op het feit, dat wij het hier met een hoofdletter schrijven), dat er dan de ene keer over Gods Geest gesproken wordt als over Iemand, een Persoon, Iemand die denkt, voelt, opdrachten geeft, enz., terwijl een andere keer gesproken wordt over een invloed of een kracht? Hebt u zich nooit afgevraagd hoe het mogelijk is, dat als het gaat over de Heilige Geest als een Persoon, het vreemd is dat Hij “uitgestort” is, zoals je een emmer leeggooit? Zoiets zeg je toch niet van een persoon? Als de Here Jezus spreekt over het feit, dat de discipelen “met kracht uit de hemel bekleed zullen worden” (Lucas 24:49; zie ook Handelingen 1:8), heeft Hij het over de komst van de Heilige Geest, terwijl Hij spreekt over “kracht”. Het is begrijpelijk, dat velen de vraag stellen: “Is de Heilige Geest nu een Persoon of een kracht?”

Hoe staat het in het Grieks?

Als u het volgende te moeilijk vindt, sla dat dan gewoon over. Als u er echter geen moeite mee hebt, kunt u iets heel bijzonders ontdekken.

Wij zagen al, dat het woord “geest” in het Grieks “pneuma” (spreek uit: pnuima) is en dat het net als het Hebreeuwse woord “ruach” verschillende betekenissen heeft. Het woord “heilig” is de vertaling van het Griekse woord “hagion”. Nu blijkt, dat in het Grieks de ene keer het lidwoord “de” (in het Grieks: “to”) bij Heilige Geest staat en de andere keer niet. Dat is heel opmerkelijk. Wij geloven niet, dat de Bijbelschrijvers die door de Heilige Geest geleid werden bij het schrijven – slordig zijn geweest. Er moet dus een heel bijzondere reden zijn geweest, waarom zij de ene keer

schreven over “Heilige Geest” (in de NBG weergegeven als de heilige Geest) en een andere keer over “de Heilige Geest”.

Er wordt in het Grieks geschreven over “to pneuma to hagion”, dat is, als je het letterlijk vertaalt: de Heilige de Geest. Als het op deze manier in de grondtekst staat, blijkt, dat het steeds gaat over de Heilige Geest, die één is met de Vader en de Zoon. Het gaat over de Heilige Geest als een Persoon, die beslissingen neemt, die leidt, bestuurt, bedroefd kan worden, enz.

Er wordt in het Grieks ook geschreven over “pneuma hagion”, waarbij de lidwoorden nu dus ontbreken. Als je dit letterlijk vertaalt, staat er: “heilige Geest”. Als het op deze manier in de grondtekst staat, blijkt, dat het niet gaat over de Heilige Geest als een Persoon, maar dat het gaat over gaven, die geschonken worden en die de mensen o.a. ontvangen als kracht uit de hemel, kracht van omhoog.

Vatten wij deze zaken samen, dan kun je zeggen, dat als er sprake is van DE Heilige DE Geest, het gaat over Gods Geest als een Persoon, die heilige Geest als een geschenk, als een gave aan mensen geeft. DE Heilige DE Geest is dus degene die schenkt, en heilige Geest is datgene wat Hij schenkt.

Eigenlijk hebben de vertalers van de NBG (1951) het nog niet helemaal correct gedaan. Als er in het Grieks sprake was van “pneuma hagion” vertaalden zij “de heilige Geest”. Terwijl dus in het Grieks het lidwoord juist ontbrak, gingen zij er toch weer een lidwoord bij schrijven. Daarmee schreven zij meer, dan er in de grondtekst stond. Wij kunnen “pneuma hagion” vertalen als “heilige Geest”, maar ook als “een heilige Geest”. Het Grieks kent namelijk niet het onbepaalde lidwoord “een”. Het Grieks heeft dan gewoon niets. In onze situatie betekent het dus, dat je zowel “heilige Geest” kunt vertalen als ook “een heilige Geest”. Hiermee wordt het geschenk van de Goddelijke Gever dus duidelijk

onderscheiden van de Gever Zelf. De Gever is “de Heilige Geest”. Hij schenkt “heilige Geest”, of “een heilige Geest”. Als u nu de Bijbel leest, blijkt de Bijbel ineens heel logisch te zijn. De grote Heilige Geest schenkt de mens een heilige Geest: kracht uit de hemel. Of Hij schenkt de mens een andere heilige Geest, die een mens als een gave in zijn leven ontvangt. Daar komen we later nog op terug.

Wat belofde de Here Jezus nu precies?

Als wij nu terugkeren naar het begin van Handelingen 1, dan zien wij, dat de Here Jezus “heilige Geest” belofde als een kracht die over hen zou komen. Als het echter gaat om het werk van God Zelf om David te leiden om de juiste woorden op te schrijven, dan is er sprake van “de Heilige Geest”. Dan gaat het niet over een invloed of kracht, maar over een Persoon.

In zijn toespraak tot zijn Joodse broeders en zusters zei Petrus: “Keer u af van uw huidige leven en laat u dopen onder aanroeping van Jezus Christus om vergeving te krijgen voor uw zonden. Dan zal de heilige Geest u geschonken worden.” (Handelingen 2:38) Petrus heeft het hier niet over de Heilige de Geest, degene die gaven schenkt. Hij heeft het over het geschenk: heilige Geest. Hij zegt, dat als ze ingaan op de prediking, zij “heilige Geest” zullen ontvangen.

In Handelingen 4 lezen wij: “Nadat ze Petrus en Johannes in het midden hadden doen plaatsnemen, begonnen ze het verhoor met de vraag: ‘Door welke kracht of in wiens naam hebt u die daad verricht?’ Petrus antwoordde, vervuld van de heilige Geest...” (Handelingen 4:7,8) De vraag was, wat de innerlijke kracht van Petrus en Johannes was. De kracht bleek niet een Persoon te zijn, maar het geschenk van de Goddelijke Persoon, namelijk: heilige Geest.

Ook de volgende tekst spreekt over “heilige Geest”: “Toen ze hun

gebed beëindigd hadden, begon de plaats waar ze bijeen waren te beven, en allen werden vervuld van de heilige Geest en spraken vrijmoedig over de boodschap van God.” (Handelingen 4:31) Ze waren niet vol van de Heilige Geest als Persoon, maar van heilige Geest, die zij van DE Heilige Geest hadden ontvangen.

In de geschiedenis van Ananias en Saffira blijkt echter, dat deze mensen niet “heilige Geest” als een kracht bedrogen hebben (hoe zou je een kracht kunnen bedriegen?), maar dat zij de Goddelijke Geest als een Persoon, DE Heilige Geest bedrogen hebben. “Maar Petrus zei: ‘Ananias, waarom heb je je door satan laten misleiden en heb je de Heilige Geest bedrogen... Wat heeft je bezielde om je zo te gedragen? Niet de mensen heb je bedrogen, maar God zelf.’” (Handelingen 5:3,4) Duidelijk blijkt nu, dat de Heilige Geest en God op één lijn gesteld worden. Zij hebben de Heilige Geest in Zijn Goddelijke identiteit bedrogen.

Ook bij de uitspraak van Johannes de Doper, moeten wij goed letten op wat er in de grondtekst staat. Johannes zei: “Ik doop u met water tot bekering, maar Hij, die na mij komt, is sterker dan ik; ik ben niet waardig Hem zijn schoenen na te dragen; die zal u dopen met de heilige Geest en met vuur.” (Mattheüs 3:11 NBG)

Letterlijk staat hier eigenlijk, dat Johannes doopte “in” water en dat de Here Jezus zou dopen “in” Geest en “in” vuur. Wij komen later nog een keer apart terug op de doop in de Geest en de doop in vuur.

Vraag uzelf eens af, hoe het mogelijk is, dat wij als gelovigen gedoopt worden, dat is “ondergedompeld” worden in de Persoon van de Heilige Geest? Er staat, dat de Here Jezus mensen zal dopen in de Heilige Geest. Hoe kan dat? Het kan alleen, als wij goed zien, wat er in de grondtekst staat. Gelovigen worden niet ondergedompeld in de heilige Persoon van de Goddelijke Geest, maar in Zijn geschenk: de later aangekondigde kracht uit de

hemel!

Een tempel van de Geest

Tegen alle gelovigen tezamen zegt Paulus: “Weet u niet dat u een tempel van God bent en dat de Geest van God in uw midden woont?” (1 Corinthe 3:16) Dat het hier om de gelovigen tezamen gaat, blijkt uit het woord “ulieden”, dat in de Staten Vertaling staat: “Weet gij niet, dat gij Gods tempel zijt, en de Geest Gods in ulieden woont?” Het gaat hier over DE Geest. Zoals Gods Geest in de tijd van het Oude Testament woonde in het Heilige der Heiligen van de tabernakel en van de tempel van Salomo, zo woont de Heilige Geest nu in de Gemeente, die nu Zijn tempel is.

Tegen de individuele gelovigen zegt Paulus echter: “Of weet u niet dat uw lichaam een tempel is van de heilige Geest, die in u woont en die u ontvangen hebt van God, en weet u niet dat u niet van uzelf bent?” (1 Corinthe 6:19) Nu heeft hij het niet over DE Heilige Geest, maar over heilige Geest. Ons lichaam is een tempel van de kracht van omhoog, die God ons door Zijn Heilige Geest (dus de Heilige Geest als Persoon) geschonken heeft.

Er is dus een heel opmerkelijk onderscheid. Alle gelovigen tezamen, verenigd in de Gemeente, het Lichaam van Christus, zijn een tempel van DE Heilige Geest; van de Heilige Geest als Persoon. Maar iedere gelovige individueel is een tempel van het geschenk, de kracht uit de hemel, die als heilige Geest in zijn leven aanwezig is.

De teksten uit Mattheüs 3:11 en 1 Corinthe 3:16 lijken een mooie aanvulling te vinden in de volgende tekst: “Wij zijn allen gedoopt in één Geest en zijn daardoor één lichaam geworden, wij zijn allen van één Geest doordrenkt, of we nu uit het Joodse volk of uit een ander volk afkomstig zijn, of we nu slaven of vrije mensen zijn.” (1 Corinthe 12:13) Hier wordt twee keer over “Geest” gesproken. In het Grieks staat, dat wij allen in één Geest gedoopt zijn en dat wij

allen te drinken hebben gekregen van één Geest. Stel uzelf weer een vraag: “Hoe is het mogelijk, dat wij zouden drinken van de Persoon van Gods Heilige Geest?” Dat kan toch niet. Zoals in Mattheüs 3:11 en 1 Corinthe 3:16 wordt gesproken over het geschenk dat de Heilige Geest aan gelovigen zal geven en wat Hij voor hen zal betekenen, zo is dat ook hier het geval. Het gaat over het geschenk dat de Heilige Geest geeft: de kracht uit de hemel. Die kracht kun je als het ware indrinken, in je opnemen. De Geest als Persoon natuurlijk niet.

Het geldt ook als er geen “heilig” bij staat

Er kan ook sprake zijn van “Geest” en van “De Geest”. Een heel opmerkelijk voorbeeld hebben wij in de volgende tekst, die aangepast is aan het spraakgebruik van onze taal. “Wat geboren is uit een mens is menselijk, en wat geboren is uit de Geest is geestelijk.” (Johannes 3:6) In het Grieks staat het anders. Daar staat: “Wat uit DE Geest wordt voortgebracht, is en blijft Geest.” Hoe kan de Heilige Geest als Persoon Zichzelf voortbrengen? Dat kan niet. Uit de Heilige Geest als Persoon kan niet opnieuw de Heilige Geest als Persoon geboren worden. Daarom staat in het Grieks de eerste keer bij Geest “De” en de tweede keer niet. De (Heilige) Geest als Persoon brengt bij de wedergeboren mens Geest als een geschenk in zijn leven.

De Geest was er nog niet

Eén van de meest onbegrepen teksten – als het gaat over de Heilige Geest – komen wij tegen in de volgende uitspraak van de Here Jezus: “Op de laatste dag, het hoogtepunt van het feest, stond Jezus in de tempel, en Hij riep: ‘Laat wie dorst heeft bij Mij komen en drinken! “Rivieren van levend water zullen stromen uit het hart van wie in Mij gelooft”, zo zegt de Schrift.’ Hiermee doelde Hij op de Geest die zij die in Hem geloofden zouden ontvangen; de Geest was er namelijk nog niet, want Jezus was nog niet tot Gods

majesteit verheven.” (Johannes 7:37-39)

Hoe kon de Here Jezus spreken over “de Geest” en kon Johannes (als schrijver van dit hoofdstuk) eraan toevoegen, dat de Geest er nog niet was? Hoe kun je na zoveel uitspraken over de Heilige Geest in het Oude Testament, schrijven, dat de Geest er niet was? Dat lijkt toch wel heel erg in strijd met de werkelijkheid te zijn. Het is het echter niet. Wij zullen nog een keer zien, hoe de Heilige Geest in die tijd afwezig was. Hij was er wel, maar Hij was niet aanwezig in de tempel en niet aanwezig bij het Joodse volk. Wel bij de Here Jezus.

In deze tekst blijkt dat er weer op een bijzondere wijze over de Heilige Geest geschreven is. In de eerste plaats staat er in vers 39, dat de Here Jezus sprak over de (Heilige) Geest, die gelovigen eens zouden ontvangen. In het Grieks staat, dat Hij sprak over DE Geest, dat is de Goddelijke Persoon, die naar de aarde zou terugkomen en nu zou wonen bij de volgelingen van de Here Jezus.

In de tweede plaats staat er, dat “Geest” er nog niet was (zonder lidwoord in het Grieks!). Er was nog niet “heilige Geest” als “kracht van omhoog” voor de discipelen. Daarop moesten zij nog wachten.

Als wij in het vervolg van dit boek schrijven over de Heilige Geest als de Goddelijke Persoon, dan schrijven wij de H met een hoofdletter. Als wij schrijven over het geschenk dat Hij geeft, het geschenk dat ook heilige Geest heet en dat wij als een kracht van God in ons leven mogen ervaren, schrijven wij heilige Geest met een kleine h.

Vervuld met heilige Geest

In de volgende tekst is sprake van het geschenk van de Goddelijke Gever en van de Goddelijke Gever Zelf. “En allen werden vervuld

van de heilige Geest en begonnen op luide toon te spreken in vreemde talen, zoals hun door de Geest werd ingegeven.” (Handelingen 2:4) In het Grieks staat, dat zij allen vervuld werden van “heilige Geest”, dus zonder lidwoord. Zij kregen allemaal de kracht die de Here Jezus beloofd had. Zij ontvingen de bijzondere zegen, die de Heer hen toegezegd had. Nu zij dit bijzondere geschenk ontvangen hadden, kon de Goddelijke Gever met hen aan het werk en kon Hij hen leiden bij het spreken in andere talen. Om het duidelijk te zeggen: “Deze mensen werden door DE Heilige Geest (degene die geeft) vervuld met heilige Geest (het geschenk dat zij ontvingen).”

In de volgende tekst gaat het over “geest”, waar het eerst verwijst naar het werk van de duivel in de ongelovige mens, en daarna naar het werk van Gods Geest in de gelovige mens. “Want gij hebt niet ontvangen een geest van slavernij om opnieuw te vrezen, maar gij hebt ontvangen de Geest van het zoonschap, door welke wij roepen: Abba, Vader.” (Romeinen 8:15 NBG) “Geest van slavernij” is een beschrijving van de gebonden situatie van de ongelovige mens. Hij is aan satan en aan diens slavernij gebonden. Nu hij een gelovige geworden is, heeft hij van Gods Geest als geschenk “Geest” ontvangen, waardoor hij nu een zoon van God geworden is.

Een andere betekenis

Er wordt in de Bijbel ook over “geest” gesproken als het verwijst naar een karaktertrek. Het woord “geest” heeft dan niets te maken met de Geest van God. Het is gewoon een manier van spreken in de Bijbelse tijd, waarbij men het woord “geest” gebruikte. Als karaktertrekken wordt in de volgende verzen over “geest” gesproken. “Wat wilt gij? Moet ik met de roede tot u komen, of met liefde en in een geest van zachtmoedigheid?” (1 Corinthe 4:21 NBG)

“Want God heeft ons niet gegeven een geest van lafhartigheid, maar van kracht, van liefde en van bezonnenheid.” (2 Timotheüs 1:7 NBG)

Verschillende uitgaven van de Bijbel

De NBG vertaling is door verschillende bedrijven uitgegeven. Het blijkt, dat in de Bijbels van deze verschillende uitgevers soms een heel klein verschil zit. Dat is ook het geval als het gaat over heilige Geest en Heilige Geest. Als u deze uitgaven met elkaar zou vergelijken, blijkt dat waar de ene uitgever heilige Geest schrijft, de andere uitgever Heilige Geest heeft, of precies andersom. Daarom kan het zijn, dat wat wij in dit hoofdstuk noemden in de uitgave die u hebt, niet helemaal hetzelfde is. Zou u de NBG vertaling van een andere uitgever hebben, dan zou het bij die genoemde tekst weer precies zijn, zoals in dit hoofdstuk beschreven is.

3. Vreemd vuur

Zoals er verschillende meningen zijn over de Persoon en het werk van de Here Jezus, zo is dat ook het geval met de Heilige Geest. Het feit dat mensen veelvuldig over de Heilige Geest spreken, betekent niet dat de Heer ook echt de juiste plaats in hun leven inneemt. Ook betekent het niet, dat de Heilige Geest echt aan het werk is in hun leven. Het feit dat mensen geestelijke gaven bezitten, betekent niet, dat die gaven altijd door God aan hen gegeven zijn. Voordat wij verder gaan met de studie over het werk van de Heilige Geest, willen wij ons eerst bezinnen op een Bijbelse waarschuwing, die hier zeker op zijn plaats is.

De Here Jezus waarschuwde

De Here Jezus waarschuwde eens: “Niet iedereen die “Heer, Heer” tegen Mij zegt, zal het koninkrijk van de hemel binnengaan, alleen wie handelt naar de wil van Mijn hemelse Vader. Op die dag zullen velen tegen Mij zeggen: “Heer, Heer, hebben wij niet in Uw Naam geprofeteerd, hebben wij niet in Uw Naam demonen uitgedreven, en hebben wij niet vele wonderen verricht in Uw Naam?” En dan zal Ik hun rechtuit zeggen: “Ik heb jullie nooit gekend. Weg met jullie, wetsverkrachters!” (Mattheüs 7:21-23) Realiseer u, dat de Heer het hier heeft over mensen, die onder Zijn volgelingen gerekend zouden worden en die de grootste geestelijke gaven hadden. Zij moeten door velen hoog geacht zijn. Zij moeten een vooraanstaande plaats onder de gelovigen hebben ingenomen. Toch zei de Heer: “Ik heb jullie nooit gekend.” De Heer sprak dus niet over mensen uit de wereld, maar over mensen die als dienaren van Hem gerekend zouden worden.

De Heilige Geest waarschuwde

De apostel Paulus schreef: “Maar de Geest zegt nadrukkelijk dat in de eindtijd sommigen het geloof zullen verlaten, doordat ze

luisteren naar dwaalgeesten en naar wat demonen hun leren.” (1 Timotheüs 4:1) De Heilige Geest Zelf waarschuwt hier voor vreemd vuur. Mensen kunnen heel vurig en heel enthousiast zijn. Mogelijk zullen deze mensen denken, dat zij door de Heilige Geest van God geleid worden, terwijl zij in werkelijkheid door een boze geest geleid worden. Ze kunnen “zingen en springen” voor de Heer, ze kunnen “klappen en dansen” voor de Heer, ze kunnen “vlaggen” en “met de armen zwaaien” voor de Heer. Het is allemaal geen garantie, dat deze mensen zelf ook geestelijk zijn. Je kunt – zo zegt de Heilige Geest Zelf – door demonen misleid zijn. Denk eraan, dat de Heilige Geest hier niet spreekt over mensen in de wereld, maar dat het gaat over mensen binnen de christelijke kerk!

Op de mens gerichte prediking

Helaas is dat wat hiervoor genoemd is, in verschillende gemeenten hét teken geworden, dat men “geestelijk” bezig is. Jaren geleden gold, dat als je sprak in tongen, dan was je van de Geest vervuld, anders niet. Nu denkt men vaak dat de Heilige Geest in de samenkomsten aanwezig is, als je maar veel lawaai maakt. Het lijkt wel, of wij nu (opnieuw?) in een tijd zijn aangekomen, waarvoor Paulus waarschuwde: “Want er komt een tijd dat de mensen de heilzame leer niet meer verdragen, maar leraren om zich heen verzamelen die aan hun verlangens tegemoet komen en hen naar de mond praten. Ze zullen niet meer naar de waarheid luisteren, maar naar verzinsels.” (2 Timotheüs 4:3,4)

Eeuwen lang ging het onder andere in de prediking niet om de vraag wat de gemeenteleden graag wilden horen, niet om de vraag welke preken op hun verlanglijstje stonden, maar om wat de predikers nodig vonden voor hun gehoor. Het ging niet om de bevrediging van de geestelijke verlangens van de gemeenteleden, het ging om de boodschap van God. In onze tijd is het heel belangrijk – zo zegt een aantal predikers – om je aan te passen aan

de wensen van je gehoor, om te prediken over wat zij juist graag willen horen. Nu bepaalt de prediker niet wat er gepredikt wordt, nu bepaalt de luisteraar welke boodschap de prediker moet brengen. En de Heilige Geest had nog zo nadrukkelijk gewaarschuwd...!

Mensen gaan klaarblijkelijk predikers en samenkomsten opzoeken, waar zij krijgen wat hun hart verlangt. De gezonde leer verdragen zij niet meer, zegt de Bijbel. Ze hebben iets nieuws nodig; een moderne kick. Ze laten de Bijbelse waarheid los en gaan in zee met iets dat waarschijnlijk heel aantrekkelijk is, maar niet overeenkomstig Gods Woord is. Predikers die trouw blijven aan hun Bijbelse opdracht worden dikwijls minzaam bekeken als ouderwetse figuren, die niet met hun tijd zijn meegegaan.

Tekenen in de wereld

Vaak wordt vergeten, dat allerlei tekenen, die gelden als “bewijs” dat de Heilige Geest aanwezig en aan het werk is, ook in allerlei heidense godsdiensten voorkomen. Zoals christenen kunnen menen, dat je pas echt geestelijk bent als je uiterlijke gaven bezit, zo zien wij diezelfde gaven ook bij andere godsdiensten. Daarmee is niet gezegd, dat de christelijke gaven “dus” heidens of demonisch zijn. Wel willen wij erop wijzen, dat deze gaven geen bewijs leveren van het feit, dat de Heilige Geest van God echt aanwezig en aan het werk is.

Wat zien wij bij de heidenen? Wij zien er verschillende uitingsvormen, die juist nu in de evangelische beweging steeds meer naar voren geschoven worden, zoals een bepaalde manier van zingen, van muziek, van dans en het steeds maar weer herhalen van bepaalde woorden of zinnen. Juist ook in de heidense godsdiensten zien wij een dergelijke muziek en dans, het in extase raken en het uiten van onverstaanbare woorden en klanken, zowel in gesproken, als in gezongen vorm.

Mensen zijn op zoek naar de godheid, naar de gevoelsbeleving, dat zij één zijn met hun god. Zoals veel christenen tegenwoordig willen leven vanuit hun emoties en vanuit hun gevoel, zo zie je dat ook bij veel heidense godsdiensten. Ook daar wil men méér, dan alleen een god op afstand. Men wil wat beleven van en met zijn god. Mensen willen hun god als het ware omarmen, in zich opnemen, met hem één worden, met hem versmelten. Men wil uitstijgen boven het eigen leven. Men zoekt de eenheid met de godheid. Men zoekt de geest van de god om met die geest vervuld te worden, zodat zij nu kunnen gaan leven, zoals zij nooit eerder geleefd hebben. Zo is men op zoek naar liefde en warmte. Zo is men op zoek naar geestelijke kracht van de godheid, zo is men op zoek naar de geest van de godheid om die in het eigen leven en in het eigen hart te mogen begroeten.

Veel evangelische samenkomsten en de wereld

Zoals tegenwoordig in veel evangelische samenkomsten de muziek het belangrijkste lijkt te zijn en deze muziek zo hard mogelijk ten gehore gebracht moet worden om de aanwezigen in een zekere opwindung te krijgen, zo zien wij dat ook in de heidense godsdiensten. Voordat u nu meteen een afkeurend geluid laat horen, omdat wij niet modern genoeg zouden zijn en niet met onze tijd zouden willen meegaan, wil ik u op het volgende wijzen: Ik maak zelf muziek, ik houd van muziek en ik ben ook evangelisch. Muziek mag best wel eens een keer hard zijn. Maar... als het gaat om de muziek en de zang in de dienst van de Heer, moeten wij bedenken, dat er geen overlevering is, waaruit blijkt, dat de eerste christenen veel kabaal of herrie maakten. Ook niet dat ze een soort mantra's gebruikten en dus bepaalde woorden steeds herhaalden. Ze waren Joden die de Here Jezus hadden leren kennen. Zij gingen in hun diensten verder zoals ze in het jodendom geleerd hadden. En daar kwamen deze zaken beslist niet voor (met uitzondering van de kabbala, die wij dan ook als occult getint beslist afwijzen!).

In het heidendom moet de muziek de mensen onder een bepaalde invloed brengen, net zoals veel jongeren vandaag zeggen, dat ze bij de muziek “uit hun dak gaan” en van de muziek “een kick krijgen”. In het heidendom heeft de muziek ook een werking die mensen onder een bepaalde invloed krijgt. De muziek zorgt ervoor, dat de mens zichzelf, zijn problemen, zorgen en verdriet vergeet en min of meer in een andere wereld terechtkomt. Dit ervaart hij als een ontspannen gevoel, een ontlading, een bevrijding. Hij hoort de muziek en de zang en hij vergeet alle narigheid uit zijn leven. Zijn ellende en zijn verdriet, zijn moeiten en zijn zorgen is hij even kwijt. Hij is even niet moe en niet zwak meer.

Hoe harder en ritmischer de muziek gaat klinken, des te meer krijgt hij het gevoel, dat een goddelijke macht bezit van hem genomen heeft en hem meevoert naar een leven van vreugde en geen verdriet. Dit wordt zichtbaar zodra zijn lichaam in beweging komt. Hij begint mee te deinen op de tonen van de muziek, totdat hij zelfs wil springen en dansen. Hij kan gewoon niet meer stil staan. Hij moet bewegen. En hij ervaart dat bewegen als een geschenk van zijn god. Zijn handen bewegen, zijn voeten bewegen, ja zijn hele lichaam komt in beweging. Hij voelt zich opgenomen in de tonen van de muziek en hij is intens gelukkig. Hij meent te ervaren, dat zijn god met en misschien wel in hem is. Hij meent te ervaren, dat zijn god hem op een bijzondere wijze zegent. Hij meent te ervaren, dat zijn god hem bewijst, dat hij de juiste godsdienst heeft. Hij ervaart de geest van zijn god. Hij voelt zich hemels en uitgetild boven het lage, aardse leven. Zijn hart is warm; de (geestelijke) kou is eruit verdwenen. Hij krijgt inzicht in zaken, die vroeger voor hem verborgen waren. Hij gaat waarschijnlijk in tongen spreken en mogelijk ook in tongen zingen. Hij wordt een mysticus. En... hij geneest misschien wel van allerlei kwalen. Zijn god is goed voor hem.

Van wat we in onze tijd in een aantal evangelische samenkomsten zien, kan de vraag gesteld worden, of het wel Bijbels verantwoord

is. Is het Bijbels te verantwoorden om in de samenkomsten met vlaggen te zwaaien? Is het Bijbels verantwoord om onder begeleiding van keiharde muziek te zingen? Is het Bijbels verantwoord om met je voeten op de grond te stampen of op de maat van de muziek te springen? Is het Bijbels verantwoord om zó op de emoties in te werken, dat mensen op een psychologische wijze onder een geestelijke invloed komen? Mag je het werk van de Heilige Geest proberen te beïnvloeden of proberen na te bootsen? Zijn we hier nog met Bijbelse samenkomsten bezig en is de Heilige Geest hier nog aan het werk, of doen we hier gewoon de wereld na, waar ze ook met de armen zwaaien, dansen en springen? Is “de geest van de wereld” niet uit de fles gekomen in een aantal evangelische samenkomsten?

Hebben we dan nog niets geleerd?

Uit de kerkgeschiedenis weten wij, dat er een aantal keren mensen geweest zijn, die meenden vol van de Heilige Geest te zijn, terwijl zij leefden in en met de grootste dwalingen. Zij hadden zowel ernstige dwalingen in wat zij geloofden alsook in hoe zij leefden. Zij waren vaak een aanfluiting voor de ware en oprecht levende gelovigen. Helaas zullen wij moeten aannemen, dat veel van deze mensen niet alleen oprecht waren in hun eigen denken, maar dat zij ook gerekend moeten worden tot de Kerk van Christus. Ze waren toch echt ook gelovigen! Dit toont aan, dat ook oprechte gelovigen misleid kunnen worden, vooral als het gaat over de Heilige Geest.

In een groeiend aantal gemeenten blijkt in de geloofsbeleving en in de prediking het werk van de Heilige Geest een grotere plaats in te nemen dan het werk van de Here Jezus. Ook blijkt de prediking steeds meer gevuld te zijn met wat de psychologie leert in plaats van wat de Bijbel leert. Natuurlijk, er worden ook teksten uit de Bijbel aangehaald, maar de thema's waarover gesproken wordt, zijn vaak psychologische onderwerpen. Nog erger is het, dat in

evangelische samenkomsten de voorganger soms wel een Bijbel in zijn hand heeft, maar de Bijbel niet eens opent. Hier leeft men met de gedachte, dat de Heilige Geest niet door het geschreven Woord van God spreekt (de Bijbel), maar dat de Heilige Geest direct door de voorganger spreekt. De zogenaamd met de Geest vervulde mensen hoeven niet in de Bijbel te zoeken wat Gods wil is. Ze denken het zo vanuit hun eigen hart te weten. Zij menen het innerlijke licht van God in hun hart te hebben. De Bijbel vervalt dan tot een dode letter en de boodschap van de voorganger is pas geestelijk en levend.

Overigens is dit niet iets nieuws. Al eerder hebben wij in de kerkgeschiedenis gezien, dat er mensen waren, die weinig achting voor het geschreven Woord van God (de Bijbel) hadden en meer achting voor het inwendige licht en voor de persoonlijke profetische boodschap, die men meende te hebben. Men vond de Bijbel saai. Men citeerde zelfs de Bijbelse woorden: “De letter doodt, maar de Geest maakt levend”. (2 Corinthe 3:6) Het klinkt heel Bijbels, maar zou God van Zijn eigen Woord willen zeggen, dat het doodt? Zou dat de bedoeling van deze tekst zijn?

Er is een gezonde Pinksterbeweging. Er zijn gezonde Pinkstergemeenten. Er zijn gezonde evangelische gemeenten. Gelukkig wel. Toch zijn er ook stromingen, die zich van dezelfde namen bedienen en die echt niet zo gezond zijn, dat ze een verantwoord Bijbels geluid laten horen en zien. Wat we later in de zogenaamde “Toronto Blessing” zouden zien, werd in 1911 ook al gezien op het Pinkster congres in Christiania: stuip trekkingen en hysterische huilbuien. Terecht maanden verschillende Pinkster voorgangers toen al de mensen aan tot nuchterheid. Deze uitingen van extase in het begin van de Pinksterbeweging kwamen overigens toen niet in Nederland voor.

Normale en minder normale christenen

Wij zullen ons bewust moeten zijn, dat zoals er in de hele wereld verstandelijk begaafden zijn en verstandelijk minder begaafden, dit ook het geval is in al onze kerken en gemeenten. Wij hebben in onze gemeenten psychisch zeer normalen, normalen en minder normalen, ja wij hebben in onze gemeenten ook psychisch abnormalen. Wij hebben in onze gemeenten naast de sociaal sterken ook de sociaal zwakken. Wij hebben naast de verstandigen ook minder verstandigen. We hebben ook zeer onverstandigen. Waarom zou de Heilige Geest ons anders vanuit de Bijbel oproepen om nuchter te zijn en ons verstand te gebruiken? Gewoon, omdat er christenen zijn die beslist niet nuchter zijn en hun gezonde verstand (dat ze van God gekregen hebben) niet of niet goed gebruiken. Juist als het gaat over het werk van de Heilige Geest in en aan de gelovigen, is het gevaarlijk als mensen die niet nuchter zijn en die niet echt verstandig zijn en geen gedegen Bijbelkennis hebben, proberen hun mening aan anderen op te leggen.

Al deze mensen praten mee in onze gemeenten, ook als het gaat over de Heilige Geest en Zijn werk. Zij denken ook allemaal, dat zij het bij het rechte eind hebben. Hier liggen grote gevaren voor verkeerde invloeden en verkeerde belevingen over de Heilige Geest in onze gemeenten.

Ook voorgangers kunnen dweepziek zijn en zorgen dat mensen geestelijk in de war raken. Juist voorgangers dienen nuchtere mensen te zijn, verstandige mensen, die met beide benen op de grond staan. Zij moeten mensen zijn, die de Heer de eerste plaats in hun leven geven en zich door Hem – via het Woord van God – laten leiden. Zoals de latere profeten allen op het fundament van Mozes dienden te staan en geen profetieën mochten uitspreken die ingingen tegen het woord dat God via Mozes gesproken had, zo mogen onze voorgangers geen boodschap brengen, die niet op de Bijbel gefundeerd is. Daarom hebben wij voorgangers nodig die niet alleen weten wat er staat in de Bijbel, maar die ook weten wat

ermee bedoeld wordt. Voorgangers die een eigen mening te berde brengen over allerlei teksten, zijn in feite dwaallichten.

Ook de leiders in de gemeenten worden opgeroepen om nuchter te zijn en met bekwaamheid hun dienst te verrichten. “Een opziener dan moet zijn onbesproken, de man van een vrouw, nuchter, bezadigd, beschaafd, gastvrij, bekwaam om te onderwijzen.” (1 Timotheüs 3:2 NBG) “Blijf gij echter nuchter onder alles, aanvaard het lijden, doe het werk van een evangelist, verricht uw dienst ten volle.” (2 Timotheüs 4:5 NBG)

De Bijbel zegt niet voor niets keer op keer, dat gelovigen nuchter moeten zijn en hun gezonde verstand moeten gebruiken. “Oude mannen moeten nuchter zijn, waardig, bezadigd, gezond in het geloof, de liefde en de volharding.” (Titus 2:2 NBG) “Omgordt dus de lendenen van uw verstand, weest nuchter...” (1 Petrus 1:13 NBG) “Het einde aller dingen is nabijgekomen. Komt dus tot bezinning en wordt nuchter, opdat gij kunt bidden.” (1 Petrus 4:7 NBG) “Wordt nuchter en waakzaam. Uw tegenpartij, de duivel, gaat rond als een brullende leeuw, zoekende wie hij zal verslinden.” (1 Petrus 5:8 NBG)

De gevaren van de Toronto Blessing

Aan het eind van de twintigste eeuw kwam de Toronto Blessing. De woorden “Toronto” en “Blessing” zijn Engels en betekenen: Toronto zegen. Zij verwijzen naar een speciaal zogenaamd werk van de Heilige Geest dat in onze tijd gestalte heeft gekregen en in Toronto, Canada, begonnen is.

De Toronto Blessing is een Charismatische, Volle-Evangelie beweging, die over veel landen verspreid is. Het is een beweging waarin niet de Here Jezus centraal staat, maar de Heilige Geest. In de samenkomsten van de Toronto Blessing vinden allerlei excessen plaats. Mensen vallen in grote aantallen achterover en in zwijm, liggen soms op de grond te kronkelen en te spartelen,

maken schokkende en spastische bewegingen, produceren de vreemdste geluiden, zoals de geluiden van allerlei dieren. De aanhangers beweren, dat dit een manifestatie is van de Heilige Geest.

In onze tijd worden veel vreemde manifestaties aan de Heilige Geest toegeschreven. Als men in de diensten van zo'n beweging gaat kakelen als een kip, brullen als een leeuw, miauwen als een kat, blaffen als een hond, knor- en kraaigeluiden laat horen, hysterisch lacht, in trance achterover valt (men noemt dat "vallen in de Geest"), krampachtig trilt en beeft, is dat dan het werk van de Heilige Geest? Wij lezen in de Bijbel ook over een man die zich gedroeg als een dier, maar dit was geen zegen, maar juist een straf van God. Het was Nebucadnezar (Daniël 4)!

Wat bij dit zogenaamd "vallen in de Geest" gebeurt, is precies hetzelfde als wat sommige hypnotiseurs in hun show doen! De hypnotiseurs raken hun deelnemers op dezelfde wijze aan bij hun voorhoofd, waarna deze mensen in zwijm achterover vallen. Ook zij worden dan opgevangen door een medewerker van de hypnotiseur die hen voorzichtig op de grond legt. Daarbij kan de hypnotiseur zijn deelnemers ook allerlei geluiden laten maken.

Het verdrietige is, dat velen die hierbij behoren, zo onder de indruk zijn van het feit "dat er iets bijzonders gebeurt", dat ze vergeten, dat de Bijbel waarschuwt voor wonderen, krachten en genezingen in de eindtijd, die het werk van satan zijn. "De komst van de wetteloze mens is het werk van satan en gaat gepaard met groot machtsvertoon en valse tekenen en wonderen." (2 Thessalonicenzen 2:9)

Gevaren van New Age

De invloed van de "New Age Beweging" zien wij steeds sterker worden, vooral in gemeenten waar men sterk de nadruk legt op het werk van de Heilige Geest, terwijl daar tegelijkertijd de Here

Jezus naar de achtergrond gedrongen lijkt te worden. De woorden “New Age” zijn Engelse woorden, die overal in de gehele wereld zo gebruikt worden en die gewoon betekenen: “Nieuwe tijd”. Zij worden gebruikt om aan te geven, dat wij aan het eind van de vorige eeuw al in een nieuwe tijd zijn aangekomen. Deze nieuwe tijd heeft dan geen betrekking op de politiek of op de wetenschap, maar op de religie. New Age leert, dat na een lange tijd van jodendom, christendom, islam, boeddhisme, enz., wij nu in een tijd gekomen zijn, waarin alle mensen die een geloof belijden, de handen ineen moeten slaan en erkennen, dat zij allemaal gelovigen zijn, en daarom één zijn. Ook moeten zij allen erkennen, dat zij het beste voor de aarde zoeken en allemaal onderweg zijn om vrede op aarde te bereiken. Zij deden dat voorheen allemaal afzonderlijk op hun eigen manier. Er is nu een nieuwe tijd aangebroken, waarin mensen meer moeten gaan leven vanuit de overtuiging, dat zij allen één zijn in hun geloof en in hun streven naar wereldvrede.

Eén van de leiders binnen de beweging heeft gezegd: “Wij zijn evangelistisch”. Veel New Age-denkers gaan regelmatig naar de kerk. Deelnemen aan het New Age-ideeëngoed betekent ook niet dat je afstand moet doen van je liefde voor Jezus, Elia of enige andere meester, zo zeggen zij. Hierdoor lijkt het, alsof evangelische christenen en de New Age beweging bij elkaar horen. New Age is geen nieuwe godsdienst en er zijn geen bijbehorende geloofsartikelen om te bestuderen. Het is een wereldfilosofie. Er is geen priesterschap en er zijn geen predikantenopleidingen, ook geen speciale scholen of zelfs maar cursussen waar mensen gewijd worden tot “New Age Pastor”. Er zijn geen ouderlingen of diakenen en geen programma’s om voorgangers voor de kerk op te leiden. Er is ook geen eigen “Bijbel”. De New Age beweging is een beweging van mensen in allerlei kerken en er buiten, die allemaal een nieuwe manier van denken hebben; een nieuwe manier van denken die past bij de nieuwe tijd waarin wij nu leven. Zij geloven dat er geen toeval bestaat, maar eerder uitdagingen of lessen, die

men op een bepaald spiritueel niveau daadwerkelijk helpt creëren. Zo moet je je eigen dromen waarmaken!

New Age-denkers zijn zich ervan bewust dat er enorme kracht in het menselijke wezen huist. Er wordt gevoel voor eigenwaarde geleerd, evenals het verwerken van angst en onzekerheid. Menselijke bekrachtiging is de sleutel, en 'Intentie om positieve veranderingen in ons leven te creëren' is onze mantra, zo zeggen zij.

New Age-denkers geloven dat er krachten aan het werk zijn die mensen (die deze energieën willen gebruiken) in balans kunnen brengen. Zij maken regelmatig gebruik van handoplegging en energiewerk om anderen in balans te brengen. Zij bidden voor anderen, mediteren voor wereldvrede en streven ernaar wijs te worden, zodat zij anderen onvoorwaardelijk lief kunnen hebben.

We horen opmerkelijke woorden in de New Age beweging: kracht, handoplegging, gebed, meditatie en onvoorwaardelijke liefde.

Zoals de meeste mensen op de wereld geloven dat mensen op de één of andere manier eeuwig zijn, zo gelooft de New Age-denker dat ook. Hij gelooft ook dat de mens als een eeuwig wezen geschapen is naar de gelijkenis van God en dat dat (misschien) betekent dat we een deel van God zijn. Zij geloven, dat dat precies is wat Jezus leerde – dat de gehele mensheid deelt in de gelijkenis met God – goddelijk, met vrije keuze en eeuwig!

Klinkt het niet prachtig? Men bedoelt echter, dat alle mensen op aarde één zijn met God, dus dat ook de ongelovigen dit zijn!

Steeds iets nieuws

Het is opmerkelijk om te zien, dat in charismatische kringen men steeds iets nieuws heeft, waardoor de gelovigen in die kringen onder de indruk komen van wat men het werk van de Heilige

Geest noemt. Natuurlijk werkt de Heilige Geest onder Gods kinderen. Maar is het wel van de Geest van God, als er telkens iets nieuws bedacht wordt, wat dan het teken moet zijn van de aanwezigheid en het werk van de Heilige Geest?

Als we alleen eens kijken naar de tijd sinds de Tweede Wereldoorlog. Eerst kwamen de massale genezingscampagnes. Predikers uit Amerika en Duitsland hielden grote genezingsbijeenkomsten. Na hun vertrek probeerden allerlei bewegingen door te gaan met de genezingsbediening. Als mensen echter niet genazen, werd door de leidende broeders niet zelden gezegd, dat dat de schuld van de patiënt zelf was. Hij had niet genoeg geloof gehad...

Daarna kwam de beweging van het spreken in tongen. Nu zou de Heilige Geest ineens niet meer via genezingswonderen werken, maar nu zou Hij de gelovigen in tongen laten spreken. Mensen werd verteld, dat het spreken in tongen betekende, dat je de engelentaal ging spreken. Het gevolg was, dat velen ook in tongen wilden spreken. Er werden cursussen gegeven om in tongen te leren spreken... Voorgangers deden het voor en zeiden tegen de aanwezigen: "Doe mij maar na. Het moet voorzichtig beginnen, maar het komt vanzelf op gang. Als je je oefent, kun je het binnenkort ook." Ik ben er bij geweest, dat grote voormannen uit de charismatische beweging dit tegen de aanwezigen zeiden.

Daarna ging men in tongen zingen en vervolgens een dansje maken. Ik ben er bij geweest, dat mensen opgesteld stonden om zogenaamd geleid door de Geest een dansje te maken. Het was allemaal tot eer van God, zo werd erbij gezegd.

Vervolgens kwam het profeteren. Dat kon je ook leren, net als het spreken in tongen. Je moest je er gewoon op toe leggen. De meest dwaze profetieën zijn zogenaamd in de Naam van Jezus uitgesproken. Tientallen jaren geleden kwamen mensen onthutst

naar mij toe, omdat ze aanwezig geweest waren in samenkomsten waar de meest verschrikkelijke profetieën waren uitgesproken. Nederland zou binnen tien jaar volledig verwoest worden. Amsterdam zou – als men zich niet bekeerde – binnen een jaar van de kaart geveegd worden. De Amsterdammers hebben zich niet bekeerd. Toch kwam de profetie niet uit. Allemaal valse profetieën, door zogenaamde grote Godsmannen uitgesproken.

Toen kwam het vallen in de Geest. Mensen werden gemanipuleerd door voorgangers om in zwijm te vallen. En het gebeurde. Ze vielen achterover. Ze kronkelden over de grond, hadden stuiptrekkingen en maakten dierlijke geluiden. Het heette het werk van de Geest te zijn...

Vervolgens ging men over “zalving” spreken. Ineens hoorden we over gezalfde sprekers, gezalfde liederen, gezalfde profeten, enz. Je was pas echt op de goede weg als je naar de samenkomsten van de gezalfde voorgangers met een gezalfde bediening ging en als je zelf ook een gezalfd christen was. We mogen natuurlijk de periode waarin mensen vertelden, dat ze zo maar ineens gouden tanden en kiezen gekregen hadden, ook niet vergeten...

Mensen gingen zich op een nieuwe manier, met hun hele lichaam overgeven aan de “werking van Gods Geest”. Niet alleen dat aan het begin van de samenkomsten de Here Jezus en de Heilige Geest soms officieel welkom geheten werden, men ging ook met de armen omhoog zingen. Zingen met de ogen dicht en de armen omhoog, bracht mensen vaak in vervoering. Men beleefde iets. Daarna gingen – vooral jongeren – met hun armen zwaaien, met hun lichaam wiegelen en soms hevig springen. Wie de samenkomsten van deze jongeren zag, kon vaak geen verschil meer zien in hoe men tegenwoordig in de wereld meezingt en hoe christenen dit doen. Ook in de wereld beleven ze iets, door soms met hun ogen dicht en met hun armen omhoog te zingen. Ze beleven in feite hetzelfde. Is het dan een bewijs dat de Heilige

Geest aan het werk is als christenen ook iets dergelijks meemaken?

Geestelijke manipulatie?

Vaak zijn het de psychisch zwakken, die heel sterk beïnvloedbaar zijn voor allerlei vormen van geestdrijverij en extase. Ze zijn ook beïnvloedbaar voor alles wat hun voorgangers hen leren. Ze hebben weinig of geen Bijbelkennis, ze kunnen niet beoordelen of wat de voorganger zegt wel of niet Bijbels is en ze laten zich daardoor makkelijk manipuleren en geestelijk beïnvloeden. Ze leven vaak ook niet meer uit een Bijbels gefundeerd geloof. Ze leven vanuit hun gevoel. Het klinkt heel mooi, als ze zeggen, dat ze leven vanuit hun hart. Ze vergeten echter, dat de Here Jezus waarschuwde: “Want uit het hart komen boze gedachten, moord, overspel, ontucht, diefstal, valse getuigenissen en laster.” (Mattheüs 15:19) Dit laat zien, dat ons hart onbetrouwbaar is en dat de Bijbel juist niet leert om vanuit je gevoel en vanuit je hart te leven. Ook heel mooi klinkt het, als men spreekt over ervaringen. Men vergeet echter, dat men in de heidense godsdiensten dezelfde gevoelservaringen heeft, terwijl ze toch niet van God zijn!

Als de voorganger zegt, dat ze wel een kind van God zijn, maar dat ze nu nog apart met de Geest gedoopt moeten worden, controleren ze de Bijbel niet om te zien of dit waar is, maar geloven ogenblikkelijk de voorganger. Als de voorganger zegt, dat ze handoplegging moeten ondergaan, doen ze het. Als de voorganger zegt, dat ze daarna blij zullen zijn, zijn ze blij. Als de voorganger zegt, dat ze na hun bekering een priester zijn, maar dat ze na een bijzondere ervaring met de Heilige Geest pas een gezalfde priester zijn, geloven ze het. Als de voorganger zegt, dat het spreken in tongen het bewijs is, dat je de Heilige Geest hebt, geloven ze het. Zelfs als de voorganger zegt (zoals in het verleden ook echt gebeurd is), dat als je de Heer toegewijd bent, je geen zonden meer doet, geloven ze het ook en zeggen ze, dat ze sinds die en die tijd geen zonden meer gedaan hebben. Het is

onvoorstelbaar maar waar: veel evangelische christenen kun je alles wijs maken en ze geloven het. Ze hebben zo weinig Bijbelkennis en verheerlijken hun voorganger zó, dat ze alles wat hij zegt, voetstoots aanvaarden.

Het is verdrietig dit te moeten constateren. Het klinkt als een aanval op alle charismatische bewegingen, maar dat is de bedoeling niet. Het gaat erom, dat we eerlijk zijn en het echte werk van de Heilige Geest niet verwarren met psychologische beïnvloeding.

Er zijn tegenwoordig veel voorgangers in evangelische gemeenten die niet veel Bijbelkennis hebben en ook niet zoveel kennis van de geschiedenis van de kerk. Het lijkt wel alsof hun gemeente de eerste Bijbelse gemeente op aarde is. Zij hebben blijkbaar geen idee welke fouten mensen in het verleden allemaal gemaakt hebben. Ze kunnen daardoor ook geen lering trekken uit het verleden. Ze hebben helaas niets van het verleden geleerd.

Ongeestelijk, ondanks de Geest

Het feit dat mensen veel over de Heilige Geest praten, betekent niet, dat ze nu ook echt geestelijk zijn. Ondanks je praten over de Heilige Geest, kun je toch ongeestelijk zijn.

Helaas kan van een aantal christenen gezegd worden: “Hoe groter geest, hoe groter beest.” Een vader waarschuwde eens zijn zoon: “Pas op voor die vromen, jongen, en vooral voor die hele vromen.” Het is helaas veelzeggend. Vroomheid en veel spreken over de Heilige Geest, veel en hard zingen, spreken in tongen, met je hele gevoel open staan voor de Heer – het zijn allemaal geen garanties dat men op de goede weg met de Heer wandelt.

Veel christenen vragen zich tegenwoordig af, wat zij aan God hebben en wat God voor hen kan betekenen. Zij vragen zich af wat zij aan de Heilige Geest hebben en wat de Heilige Geest voor hen

kan betekenen. Het klinkt velen als muziek in de oren. In werkelijkheid is het zo ongeestelijk als maar kan. God is er niet om als een paard voor onze wagen gespannen te worden. Hij moet niet aan onze verlangens voldoen. Het is precies andersom. Het gaat niet om de vraag wat God voor ons kan betekenen, maar wat wij voor Hem kunnen betekenen. Niet wij moeten centraal staan, maar Hij moet centraal staan. Het gaat niet om wat wij zo graag willen, maar om wat Hij wil.

De Here Jezus moet centraal staan – niet de Heilige Geest

Wij zullen ons dienen te realiseren, dat het Pinksterfeest en de komst en het werk van de Heilige Geest niet op zichzelf staan. Zij komen voort uit het offer dat de Here Jezus bracht aan het kruis op Golgotha. Centraal in ons geloofsleven moet niet de Heilige Geest staan, maar de Here Jezus. De Here Jezus was ook niet naar de aarde gekomen om de Heilige Geest te eren. Hij deelde mee, dat als de Heilige Geest eenmaal gekomen zou zijn, de Heilige Geest de Here Jezus zou eren.

In een studie over de Heilige Geest is het goed dat wij ons afvragen, in hoeverre ons geestelijk leven en onze beleving van het werk van de Heilige Geest in overeenstemming zijn met de Bijbelse boodschap. Het feit dat iemand in tongen kan spreken of in tongen kan zingen, is geen bewijs dat de Heilige Geest van God bij hem aan het werk is. Het is verdrietig om je te moeten realiseren, dat de duivel dezelfde gaven geeft aan mensen, als de gaven die de Heilige Geest kan schenken. De duivel kan ook zieken genezen. De duivel kan ook wonderen en krachten verrichten. De Bijbel waarschuwt, dat juist in de eindtijd de duivel hier zijn verwarrend werk kan doen. “De komst van de wetteloze mens is het werk van satan en gaat gepaard met groot machtsvertoon en valse tekenen en wonderen.” (2 Thessalonicenzen 2:9) Laat u daarom niet door de duivel

misleiden, maar blijf dicht bij de Here Jezus.

De Heilige Geest en de gave van kennis en wijsheid

Wij leven in een tijd waarin veel christenen weinig kennis van het Woord van God hebben. Men wil in de samenkomsten graag veel zingen en een op het hart gerichte, bemoedigende preek horen. De preek moet op het hart gericht zijn, niet te moeilijk zijn en niet teveel van het verstand vergen. Het klinkt mooi, maar is dit Bijbels?

Het gevolg is, dat het verwijt dat Paulus de gelovigen te Corinthe maakte, tegenwoordig ook tot veel (evangelische) christenen gezegd kan worden: “Kom tot bezinning, zoals het u betaamt, en zondig niet langer. Sommigen van u hebben geen enkele kennis van God. U moest u schamen.” (1 Corinthe 15:34)

Gods Geest wil ook door middel van kennis en wijsheid werken. “In iedereen is de Geest zichtbaar aan het werk, ten bate van de gemeente. Aan de een wordt door de Geest het verkondigen van wijsheid geschonken, aan de ander door diezelfde Geest het overdragen van kennis...” (1 Corinthe 12:7,8) “...door oprechtheid en kennis, door geduld en vriendelijkheid, door de gaven van de heilige Geest en ongeveinsde liefde.” (2 Corinthe 6:6)

De heilige Geest heeft bepaalde mensen de gave van kennis en wijsheid gegeven. Dat betekent, dat de Geest van God deze mensen de gave geschonken heeft om met kennis en wijsheid over bepaalde zaken te spreken of te schrijven, ook om dit over de heilige Geest Zelf te doen. Wanneer op deze manier over de heilige Geest gesproken of geschreven wordt, is het niet zo spectaculair, waardoor het verschillende mensen minder geestelijk zal lijken. Het is echter wel op grond van een gave die de heilige Geest Zelf gegeven heeft.

Het is ons verlangen om onder de leiding van de heilige Geest door middel van dit boek met kennis en wijsheid te schrijven en u daarbij te laten zien, wat de Bijbel werkelijk zegt. Wij willen niet allerlei moderne kreten en uitspraken citeren, maar luisteren naar het betrouwbare Woord van God. Daarbij scharen wij ons achter het gebed van de apostel Paulus: “Daarom bidden wij onophoudelijk voor u... We vragen dat u Gods wil ten volle mag leren kennen door de wijsheid en het inzicht die zijn Geest u schenkt... Laat Christus’ woorden in al hun rijkdom in u wonen; onderricht en vermaan elkaar in alle wijsheid” (Colossenzen 1:9 en 3:16) De Staten Vertaling heeft het slot van Colossenzen 1:9 als volgt: “dat gij moogt vervuld worden met de kennis van Zijn wil, in alle wijsheid en geestelijk verstand.” Hier wordt over de volgende gaven van de heilige Geest gesproken: kennis, wijsheid en inzicht of verstand.

Het woord kennis is de vertaling van een heel bijzonder Grieks woord: “epignosis”. Het is de samenvoeging van twee Griekse woorden. “Gnosis” alleen betekent “kennis”. Het spreekt van een goede kennis van het Woord van God, waardoor iemand weet wat wel of niet juist is. “Epignosis” gaat echter een stap verder en spreekt van een juiste en volle of volkomen kennis. Het wil zeggen, dat je bepaalde waarheden uit het Woord van God kent en zelf ook beleeft. Zo wil de heilige Geest ons leiden door en vanuit een volle kennis van Gods wil.

Het woord wijsheid is de vertaling van het Griekse woord “sophia”. Het is van toepassing op iemand die wijs is, omdat hij een diep en volledig inzicht heeft in de bedoeling van Gods Woord. Zo spreekt het van een leraar, die inzicht heeft in het Woord van God en bekwaam is om dit op een heldere en duidelijke wijze uit te leggen.

Het woord inzicht is de vertaling van het Griekse woord “sunesis”, dat zowel inzicht als verstand betekent. Het maakt duidelijk, dat

het gaat over iemand die de zaak begrijpt.

De heilige Geest geeft mensen bepaalde gaven ten behoeve van de gemeente. God wil niet dat wij leven zonder kennis van Zijn Woord en van Zijn wil en dat wij maar wat fantaseren als het gaat over de heilige Geest. Wij moeten goede kennis hebben over wat God Zelf in Zijn Woord over de heilige Geest ons laat weten. Zo maken wij duidelijk, dat wij begrepen hebben wat de Bijbel zegt, dat je God niet alleen met je hele hart moet liefhebben, maar ook met je hele verstand (Mattheüs 22:37). Niet voor niets schreef de apostel Paulus: “Dus wat moet ik doen? Ik moet bidden met mijn geest, maar ook met mijn verstand; ik moet zingen met mijn geest, maar ook met mijn verstand.” (1 Corinthe 14:15)

4. De Heilige Geest in het Oude Testament

Veel christenen leven zó in de vanzelfsprekendheid, dat de heilige Geest aanwezig is in de Gemeente en ook in hun eigen leven, dat zij zich niet realiseren, dat er eens een andere tijd geweest is. Wij lezen in het evangelie van Johannes een bijzondere uitspraak van de Here Jezus over de heilige Geest: “Op de laatste dag, het hoogtepunt van het feest, stond Jezus in de tempel, en Hij riep: ‘Laat wie dorst heeft bij Mij komen en drinken! “Rivieren van levend water zullen stromen uit het hart van wie in Mij gelooft,” zo zegt de Schrift.’ Hiermee doelde Hij op de Geest die zij die in Hem geloofden zouden ontvangen; de Geest was er namelijk nog niet, want Jezus was nog niet tot Gods majesteit verheven.” (Johannes 7:37-39)

In deze verzen hebben wij twee belangrijke uitspraken:

1. Geloof in de Here Jezus is bepalend voor het ontvangen van de heilige Geest.
2. De heilige Geest was er nog niet.

Geloof in Jezus is bepalend

De heilige Geest zou geschonken worden aan mensen die in de Here Jezus geloofden. Bepalend was niet één of andere kerkelijke handeling, niet één of andere geestelijke beleving of ervaring. Bepalend zou zijn: geloof in de Here Jezus. Dat is in volkomen overeenstemming met Ephese 1:13 waar staat, dat mensen die tot geloof kwamen met de heilige Geest verzegeld werden. Het is ook precies wat er op de Pinksterdag in Handelingen 2 gebeurde: gelovigen (ja: alleen gelovigen!) ontvingen de heilige Geest. Er vond geen handoplegging plaats op deze Pinksterdag, er waren ook geen andere religieuze handelingen. Er was alleen geloof in de

Here Jezus. Dit geloof bezorgde hun de heilige Geest!

De Here maakte duidelijk wie en wanneer mensen de heilige Geest zouden ontvangen. Alleen als zij zouden geloven, zouden zij op grond van dat geloof de heilige Geest ontvangen. De heilige Geest krijg je niet als een tweede zegen, een bepaalde tijd nadat je tot geloof gekomen bent. Je ontvangt de heilige Geest niet pas als je een speciale ervaring hebt gehad of nadat je de handen zijn opgelegd en er een speciaal gebed over je uitgesproken is. Je ontvangt de heilige Geest zodra je gaat geloven. Dit zijn Jezus' eigen woorden

Hierbij moeten wij bedenken, dat de Here Jezus tegen Zijn discipelen gezegd heeft, dat ze na de komst van de heilige Geest Zijn getuigen moesten zijn in Jeruzalem en Judea, in Samaria en in de rest van de wereld tot aan de uiteinden van de aarde (Handelingen 1:8). Hier worden drie groepen mensen genoemd: de Joden in Jeruzalem en Judea, de Samaritanen in Samaria en de heidenen in de rest van de wereld.

Het boek Handelingen geeft ons het verslag van Joodse mensen die in Jeruzalem de heilige Geest ontvingen (Handelingen 2), van Samaritanen die de heilige Geest ontvingen (Handelingen 8) en van heidenen die de heilige Geest ontvingen (Handelingen 10). Iedere keer was Petrus aanwezig als de eerste mensen uit zo'n groep de heilige Geest ontvingen. Ook gebeurde het bij iedere groep de eerste keer op een bijzondere manier. Daarna gold voor alle gelovigen uit de genoemde groepen, dat ze gewoon op grond van hun geloof in de Here Jezus de heilige Geest ontvingen.

De heilige Geest was er nog niet

In de eerste plaats verwijzen wij u naar het eerste hoofdstuk van dit boek, waarin uitgelegd wordt, wat het verschil tussen de Heilige Geest en heilige Geest is. In Johannes 7:37-39 wordt verteld, dat heilige Geest als kracht uit de hemel nog niet beschikbaar was voor

de discipelen. Deze kracht uit de hemel kwam pas op de Pinksterdag.

We kunnen ons voorstellen, dat u bij deze verzen toch mogelijk liever aan de Heilige Geest als Persoon denkt. Wat moet u dan beginnen met de woorden, dat de heilige Geest er nog niet was, omdat de Here Jezus nog niet tot Gods majesteit verheven was? Deze woorden kun je snel verkeerd uitleggen, als zou de Heilige Geest in die tijd nog niet “bestaan”. Dat is natuurlijk niet de bedoeling. We weten uit het Oude Testament, dat de Heilige Geest er toen ook was. Wat wordt hier dan bedoeld?

Hier wordt gezegd, dat er nog geen heilige Geest beschikbaar was voor de gelovigen, omdat de Here Jezus nog niet tot Gods majesteit verheven was. Eerst moest de Here Jezus na Zijn sterven op Golgotha en Zijn opstanding uit de dood terugkeren naar de hemel. Daarna zou de Heer de heilige Geest aan de gelovigen schenken.

Gods Geest was indertijd vertrokken

U zou de vraag kunnen stellen, waarom de Here Jezus dan zo wonderlijk zei, dat de Heilige Geest er niet was. Om dit te begrijpen, moet u weten, dat de profeet Ezechiël aangekondigd had, dat toen de Israëlieten in de tempel God verlaten hadden, God Zijn tempel zou verlaten. Hoe zou God de tempel verlaten? Door Zijn Heilige Geest, Zijn heerlijkheid uit de tempel te laten weggaan. Gods Geest was niet meer op aarde. Natuurlijk was Gods Geest er nog wel, maar Hij was niet meer op aarde. Toen er later (na de Babylonische ballingschap) een nieuwe tempel gebouwd werd, kwam de Heilige Geest van God niet terug naar de tempel. Er was geen ark des verbonds en de wolk van de heerlijkheid des Heren was er niet. Het Heilige der Heiligen was een leeg vertrek. Nu werd duidelijk, dat de Heilige Geest niet openbaar werd in het beeld van een vogel, zoals in Genesis 1:2, maar in het beeld van de

wolk- en vuurkolom, in het beeld van de wolk die indertijd op de Sinai was en die later het Heilige der Heiligen vulde. God werd openbaar in de “shekinah”, de heerlijkheid des Heren die de tempel vulde.

Wij lezen dit heel mooi bij de ingebruikneming van de tempel van Salomo. “Toen Salomo zijn gebed tot de HEER beëindigd had, daalde er vuur uit de hemel neer, dat het brandoffer en de vredeoffers verteerde. De majesteit van de HEER vulde de tempel. De priesters konden niet naar binnen gaan, want de tempel was gevuld door de majesteit van de HEER. Alle Israëlieten zagen het vuur en de majesteit van de HEER op de tempel neerdalen. Ze knielden op het plaveisel neer, bogen diep voorover en loofden de HEER: ‘Hij is goed, eeuwig duurt zijn trouw.’” (2 Kronieken 7:1-3)

De NBG heeft hier in plaats van “de majesteit van de HEER”: “de heerlijkheid des HEREN.” Dat is de shekinah, zoals de Joden dit noemen. De Heilige Geest die openbaar werd als de heerlijkheid van de Heer.

Mogelijk is u weleens verteld, dat deze tekst het bewijs is, dat de priesters in de tempel ook al “vielen in de Geest”. Laat u niets wijs maken. Deze verzen hebben niets te maken met het vallen in de Geest, zoals dit in sommige charismatische kringen plaats heeft.

Ook geen profeten meer

De profeten hadden indertijd soms grote wonderen van en met de Heilige Geest meegemaakt. “De Geest des HEREN spreekt door mij, Zijn woord is op mijn tong...” (2 Samuël 23:2 NBG) “Nu moest het eens gebeuren, terwijl ik van u wegga, dat de Geest des HEREN u wegnam, ik weet niet waarheen...” (1 Koningen 18:12 NBG. Zie ook 2 Koningen 2:16) “Toen kwam in het midden der gemeente de Geest des HEREN op de Leviet Jachaziël...” (2 Kronieken 20:14 NBG) “Toen vervulde de Geest Gods Zekarja, de zoon van de priester Jojada, en hij ging tegenover het volk staan en

zei tot hen...” (2 Kronieken 24:20 NBG) “En nu heeft de Here HERE mij met Zijn Geest gezonden...” (Jesaja 48:16 NBG) “En de Geest hief mij op en nam mij weg.” (Ezechiël 3:12,14; 8:3; 11:1,24; 43:5 NBG) “Toen viel de Geest des HEREN op mij, en Hij zei tot mij: Spreek: zo zegt de HERE...” (Ezechiël 11:5 NBG)

Er waren echter sinds Haggai en Maleachi geen profeten meer in Israël, want God had Zijn Heilige Geest teruggehaald naar de hemel. De Heilige Geest was niet op aarde, niet bij het volk Israël, niet in de tempel en niet bij de religieuze leiders. De Geest van de profetie was van Israël geweken. De Geest van inspiratie, van het directe spreken van God tot de profeten, van het “inblazen van Zijn woorden en gedachten” (zoals we later zullen zien in het hoofdstuk over de Heilige Geest en de inspiratie van de Bijbel) was er niet meer. Honderden jaren na de laatste profeten van het Oude Testament bleef het stil, totdat de grootste profeet aller tijden kwam: Jezus de Messias. “Toen zei de HERE tot mij: het is goed, wat zij gesproken hebben; een profeet zal Ik hun verwekken uit het midden van hun broederen, zoals gij zijt; Ik zal Mijn woorden in Zijn mond leggen, en Hij zal alles tot hen zeggen, wat Ik Hem gebied.” (Deuteronomium 18:17,18 NBG) De Messias zou vol zijn van de Heilige Geest, zo kondigden de profeten later aan.

Zelfs bij Johannes de Doper lezen wij nog niet, dat de Heilige Geest hem de Geest van profetie gegeven had. Ja, er was gezegd: “Hij zal vervuld worden met de heilige Geest terwijl hij nog in de schoot van zijn moeder is,” maar we lezen niet dat hij profetische toespraken hield. Wel kondigde Johannes aan, dat de Messias in de kracht van de Heilige Geest zou komen. Dat lezen wij ook heel nadrukkelijk bij de Here Jezus: Hij was vol van de Heilige Geest. Hij werd door de Heilige Geest geleid en Hij ontving kracht van de Heilige Geest. En Hij beloofde, dat zij die in Hem zouden geloven, ook de heilige Geest zouden ontvangen. Dan zou de heilige Geest weer terugkeren naar de aarde. Dan zou Hij weer bij mensen zijn en op een heel nieuwe manier in mensen wonen, op een manier

zoals mensen nooit eerder meegemaakt hadden. Dan zou Hij niet bij een enkeling wonen, maar in alle volgelingen van de Here Jezus, in Zijn hele Gemeente.

Gods Geest in het Oude Testament

Heel opmerkelijk is het om in het Oude Testament op te zoeken, wanneer je voor het eerst echt iets duidelijk leest over de aanwezigheid van de heilige Geest in het leven van een mens. Bij dit zoeken kun je de vraag stellen: zouden ze allemaal de heilige Geest gehad hebben, zodat het niet vermeld hoefde worden, of hadden al deze mensen de heilige Geest niet?

Adam had de Geest van God ingeblazen gekregen. Hij was vol van Gods Geest. Helaas was het van korte duur. Adam zondigde en de heilige Geest kon niet bij hem blijven. Het hart van Adam was onrein geworden en niet geschikt om als “tempel” van de heilige Geest te functioneren. David wist later ook maar al te goed, dat als je zondigde, God Zijn heilige Geest van je afnam. Daarom bad hij, nadat hij gezondigd had: “Verban mij niet uit Uw nabijheid, neem Uw heilige Geest niet van mij weg.” (Psalm 51:11)

Hier hebben wij één van de grootste tegenstellingen tussen de tijd van het Oude Testament en de tijd van hen die in de Here Jezus geloven. In de tijd van het Oude Testament was bepalend voor de aanwezigheid van de heilige Geest, dat je geen ernstige zonden deed. In de tijd van de Gemeente is het offer van de Here Jezus bepalend voor de aanwezigheid van de Geest. Daarom kan de heilige Geest nu bij alle gelovigen zijn en blijven en verlaat Hij hen niet als zij zondigen. Het gaat nu niet meer om ons en onze reinheid. Het gaat nu om de Here Jezus en ons geloof in Hem.

Er is echter meer verschil tussen de tijd van het Oude Testament en de tijd van de Gemeente. In de tijd van het Oude Testament kwam de heilige Geest niet in bepaalde mensen, maar kwam Hij over hen. Ook waren het uitzonderingen als iemand de heilige

Geest ontving. Het was altijd om een bijzonder werk in de dienst van God te doen. Alle anderen ontvingen de heilige Geest niet!

Wij komen grote mannen Gods tegen in het Oude Testament. Hoe vaak leest u van hen iets in verband met de heilige Geest? Bijna nooit!

De Geest van profetie en onderwijs

De eerste keer dat wij in de Bijbel lezen over Gods Geest bij een mens, is in de geschiedenis van Jozef. Hij wordt door God gebruikt om in Zijn dienst werkzaam te zijn, om zowel de redder van het volk van Jakob te zijn alsook om een heenwijzing naar de komende Messias te zijn. Jozef heeft van God de Geest van profetie gekregen. Farao realiseert zich, dat Jozef alleen door de Geest van God dromen kan uitleggen: “Zouden we ooit iemand kunnen vinden als deze man, iemand die zo vervuld is van Gods Geest?” zei de farao tegen hen.” (Genesis 41:38)

Mozes werd ook door God gebruikt om een groot werk voor Hem te doen. Hij moest een beeld van de komende Messias zijn en het volk van God onderwijzen in de boodschap van God. Ook moest hij het volk leiden door de woestijn, zodat ze veilig het beloofde land zouden bereiken. Als ze het beloofde land zouden binnengaan, moesten ze niet met hun Egyptische kennis het land van God binnengaan, maar met echte kennis van God. Zo lezen wij, dat ook Mozes de heilige Geest bezat. Mozes had de heilige Geest ontvangen om het volk onderwijs te kunnen geven in de wet en de geboden van de Here God. Toen het volk bij de Sinai aankwam, kenden zij de wet van God niet en konden zij hem dus ook niet onderhouden. Als ze jaren later het beloofde land zouden binnengaan, moesten zij de wet kennen. God had Mozes Zijn Geest geschonken om hen te leren wat de wet letterlijk zei, wat de wet bedoelde en hoe ze een en ander in praktijk moesten brengen. Dat blijkt o.a. uit de volgende woorden: “En Gij hebt hun uw

goede Geest gegeven, om hen te onderrichten.” (Nehemia 9:20 NBG)

God zei tegen Mozes: “Ik zal neerdalen om daar (op de Sinaï) met jou te spreken, en een deel van de Geest die op jou rust zal ik op hen (de zeventig oudsten) overdragen. Dan kunnen zij samen met jou de last van het volk dragen en hoef je dat niet langer alleen te doen... Toen daalde de HEER af, in de wolk. Hij sprak tot Mozes en droeg een deel van de Geest die op hem rustte, op de zeventig oudsten over. Zodra de Geest op hen rustte begonnen ze te profeteren. Dat is daarna niet opnieuw gebeurd. Twee mannen, van wie de een Eldad heette en de ander Medad, waren in het kamp gebleven; ze stonden wel op de lijst van zeventig maar waren niet naar de tent gegaan. Zodra de Geest op hen rustte begonnen ook zij te profeteren, in het kamp.” (Numeri 11:17,25,26)

Uit deze woorden blijkt in de eerste plaats dat Mozes de Geest van God bezat. Daarnaast zien wij, dat God een deel van Zijn Geest die Hij aan Mozes gegeven had van hem afnam en aan de zeventig oudsten gaf. Zoals Mozes de heilige Geest bezat om in de dienst van God te kunnen werken, zo was dit ook het geval bij de zeventig oudsten. Ook zien wij, dat het ontvangen van de Geest betekende, dat zij niet alleen leiding konden geven aan het volk, maar dat zij ook de gave van profetie ontvingen.

Maar let op: u mag uit deze geschiedenis geen zelfbedachte conclusies trekken. Het betekent niet, dat u kunt zeggen: “God is dezelfde en de heilige Geest is dezelfde. Ik moet op grond van deze tekst ook de gave van profetie ontvangen.” Waarom mag u die conclusie niet trekken? Heel eenvoudig, omdat de Bijbel zelf zegt, dat wat toen gebeurd is, zich nooit meer herhaald heeft! Ook moet u er goede aandacht aan besteden, dat van de miljoenen Israëlieten (mannen, vrouwen, kinderen) er slechts één was die de heilige Geest bezat: Mozes, en dat er daarna niet meer dan 70 mensen ook de heilige Geest ontvingen!

Als wij het Oude Testament bestuderen, dan zien wij, dat de heilige Geest slechts individueel over bepaalde mensen kwam om hen toe te rusten tot een bepaalde taak. Zodra hun taak uitgevoerd was, verdween de heilige Geest ook weer uit hun leven. Hiervan zijn vele voorbeelden te noemen.

Wij zien de aanwezigheid van de heilige Geest met als doel: profetie, niet alleen bij Mozes en de 70 oudsten. Wij zien het ook bij Saul: “Toen ze bij Gibea aankwamen, kwam hun een stoet profeten tegemoet. Saul werd gegrepen door de Geest van God en raakte net als zij in vervoering.” (1 Samuël 10:10) Wat wordt bedoeld met “vervoering”? Het is gewoon een ander woord voor “profetie”. Letterlijk vertaald staat hier in het Hebreeuws: “Ze komen daar in Gibea aan en ziedaar een groep profeten hem tegemoet; de Geest van God wordt vaardig over hem en hij profeteert onder hen.” (NB) Zo ook vertaalt Luther: “En toen zij aan den heuvel kwamen, zie, toen kwam hem een schaar profeten tegemoet; en de Geest Gods werd vaardig over hem, zodat hij onder hen profeteerde.” De Staten Vertaling heeft het volgende: “...de Geest des HEEREN werd vaardig over hem, en hij profeteerde in het midden van hen.”

Ongetwijfeld kent u ook de geschiedenis van Sauls knechten bij David: “Toen Saul hoorde dat David in het profetenhuis in Rama verbleef, stuurde hij er mannen naar toe om hem gevangen te nemen. Daar aangekomen zagen ze de hele profetengemeenschap in vervoering, onder toezicht van Samuël. Ook Sauls mannen werden door de Geest van God overmand en ook zij raakten in vervoering.” (In vervoering raken is: zij ontvingen de geest van profetie. 1 Samuël 19:19,20)

Gods Geest alleen in Israël

Nergens in de Bijbel lezen wij, dat God Zijn Geest schonk aan mensen die niet tot het volk Israël hoorden, op één uitzondering

na: Bileam. Bij Bileam was het echter een heel bijzondere situatie en daardoor een uitzondering op de regel. God gaf Zijn heilige Geest en de gave van profetie niet aan heidenen. Er waren alleen profeten in het volk Israël.

“Bileam begreep dat het in de ogen van de HEER goed was als hij Israël zou zegenen. Daarom ging hij niet, zoals de keren daarvoor, op zoek naar voortekens, maar keerde hij zijn gezicht naar de woestijn. Toen hij zijn blik liet rondgaan en Israël daar gelegen zag, stam bij stam, werd hij door de Geest van God gegrepen en hief hij deze orakelspreuk aan: ‘Zo spreekt Bileam, de zoon van Beor, zo spreekt de man wiens oog geopend is, zo spreekt hij die Gods woorden hoort en ziet wat de Ontzagwekkende toont, in vervoering, met ontsloten ogen.’ (Numeri 24:1-4)

God had de heidense Bileam nodig om Zijn volk te zegenen. Zo haalde God deze man Zijn dienst binnen en schonk hem Zijn heilige Geest, opdat hij zou doen wat God van hem vroeg. Let op hoe het werk van de heilige Geest bij Bileam beschreven wordt: Bileam werd door de heilige Geest gegrepen. Letterlijk betekent het hier, dat de heilige Geest “over” hem kwam. Hij werd als het ware van bovenaf in zijn kraag gepakt door de Geest van God en zo door God gedwongen om iets te doen in de dienst van de Allerhoogste. Bileam had geen mogelijkheid om aan deze greep en aan dit werk te ontkomen. Hij was niet vrijwillig in de dienst van God gekomen; God had hem hiertoe gedwongen. Dat was ook het werk van de heilige Geest!

De Geest om kunstzinnig voor God te werken

Regelmatig hoorde je vroeger mensen spreken over kunstenaars, die inspiratie moesten hebben om hun werk te verrichten. Soms werd daarbij gezegd, dat alle kunstenaars door God geïnspireerd zijn, omdat ze anders hun werk niet zouden kunnen doen. Dit werd zelfs door predikanten in de kerk gezegd. Gelukkig hoor je

dit tegenwoordig (haast) niet meer. Het is ook niet waar. De Geest van God is niet bedoeld voor kunstenaars in het algemeen. Hij was één keer gegeven aan een kunstenaar om het heiligdom van God, de tabernakel te maken!

“De HERE sprak tot Mozes: zie, Ik heb bij name geroepen Besaleël, de zoon van Uri, de zoon van Chur, uit de stam Juda, en hem vervuld met Gods Geest, met wijsheid, inzicht en kennis, en dat voor allerlei werk, om ontwerpen te bedenken, om die uit te voeren in goud, zilver en koper; om stenen te bewerken, om die in te zetten; om hout te snijden en werkzaam te zijn in allerlei arbeid.” (Exodus 31:1-5 NBG. Helaas spreekt de NBV hier niet over Gods Geest, maar over “uitzonderlijke talenten”.) Uit de vertaling van de NBV lijkt het nog steeds of de aanwezigheid van Gods Geest betekent, dat je talenten hebt en dat je die moet gebruiken. Ongelovigen hebben ook talenten.

Uit Exodus 35:30-35 blijkt, dat Besaleël niet alleen de Geest van God ontvangen had om kunstzinnig werk voor de tabernakel te maken, maar dat de Geest hem ook hielp om anderen te onderwijzen, zodat ook zij konden meewerken aan de voorwerpen van de tabernakel. Realiseer u dus terdege, dat God Zijn Geest niet aan Besaleël gegeven had om kunstvoorwerpen voor het legerkamp van de Israëlieten te maken. Het ging om de kunstzinnige voorwerpen die voor het heiligdom, de tabernakel bestemd waren. God had Zijn Geest dus opnieuw aan een man gegeven om in Zijn dienst werkzaam te kunnen zijn.

De Geest om leiding te kunnen geven

In de tijd van de richters horen wij regelmatig hoe de heilige Geest aan het werk ging bij de richters, om hen geschikt te maken en hen te helpen bij hun taak, als zij leiding moesten geven aan het volk en het volk in de strijd van de vijand moesten bevrijden.

De geschiedenis van Gideon zal zeker bij velen bekend zijn. “Toen

kwam de Geest van de HEER over Gideon. Hij blies op de ramshoorn om de afstammelingen van Abiëzer onder de wapenen te roepen en zond boden naar het gebied van Manasse om daar iedereen op te roepen. Hij stuurde ook boden naar de stammen Aser, Zebulon en Naftali, en ook die voegden zich bij hem. Toen zei Gideon tegen God: 'Ik wil graag weten of het werkelijk Uw bedoeling is door mijn toedoen Israël te bevrijden, zoals U hebt gezegd. Daarom leg ik hier op de dorsvloer een wollen vacht. Als er morgenochtend dauw ligt op de wol terwijl de grond eromheen droog is, dan weet ik zeker dat U inderdaad door mijn toedoen Israël zult bevrijden.' En zo gebeurde het. De volgende morgen wrong Gideon de wol uit. En er kwam water uit, wel een kom vol." (Richteren 6:34-38)

De Geest van de Heer kwam over Gideon. En toen? Was Gideon toen ineens een geloofsheld, die hoog op een berg in zijn geloofsleven stond? Nee. Hij meende te begrijpen, dat God hem riep om Israël te bevrijden, maar hij wist het niet zeker. Dus ging hij aan God een teken vragen. Hij was daarna echter nog niet overtuigd en vroeg opnieuw om een teken. Dit betekent niet, dat als wij Gods boodschap uit de Bijbel ontdekt hebben, wij ook maar keer op keer om een teken moeten vragen. We moeten geloven en gehoorzamen!

Wat de heilige Geest bij Gideon deed, is heel mooi, als je het letterlijk uit het Hebreeuws vertaalt: "De Geest van de HEER heeft Gideon bekleed." Het was alsof Gideon een mantel omgedaan werd. Hij kreeg niet een letterlijke mantel om, maar een geestelijke mantel. De heilige Geest was als een mantel om hem heen. Nu begrijpt u ook beter de geschiedenis van Elia en Elisa. Elia liet zijn mantel – het beeld van de heilige Geest – achter voor Elisa.

De heilige Geest kwam over Gideon en was als een mantel voor hem. Hier hebt u een groot verschil met de latere tijd, de tijd van de Gemeente van de Heer Jezus. In de tijd van het Oude

Testament kwam – zoals wij zagen – de heilige Geest “over” iemand. In de tijd van de Gemeente komt de heilige Geest “in” een gelovige. Dat is een groot verschil!

De Geest om te kunnen strijden

Mensen hebben de heilige Geest soms ontvangen om heel bijzondere taken te kunnen vervullen. Wat dacht u van de heilige Geest in het leven van Simson? “Toen voer de Geest van de HEER in hem en met zijn blote handen verscheurde hij de leeuw, alsof het een geitenbokje was.” (Richteren 14:6)

Hier heet het dat de Geest “in hem voer” en dat hij met de kracht van de Geest met zijn blote handen de leeuw verscheurde. De NBG vertaling zegt, dat “de Geest des HEREN hem aangreep.” Letterlijk staat er in het Hebreeuws “Dan overkomt hem de Geest des HEREN.” Luther vertaalt dit vers als volgt: “De Geest des HEREN werd vaardig over hem.” Zo doet ook de Staten Vertaling het.

De uitdrukking dat de Geest “in” hem voer, is een beetje te vrij vertaald. Het kan bij ons de gedachte oproepen, dat de heilige Geest echt “in” Simson was gekomen. Dat was niet het geval. De heilige Geest had Simson als het ware in zijn greep. Simson was geen baas meer over zijn eigen leven en over zijn eigen kracht. Hij werd van bovenaf gegrepen om voor God te werken en om een heel bijzondere kracht aan de dag te leggen.

Deze Geest van God stuurde hem telkens op pad om tegen de Filistijnen te strijden. De Geest maakte van Simson een heel bijzonder mens. Alle richters en koningen trokken altijd met een leger ten strijde tegen de vijand – en verloren dan soms nog. Simson ging zonder leger. Zoals later David in de kracht van God ten strijde trok tegen de reus van de Filistijnen – Goliath – zo trok Simson ook alleen ten strijde tegen de Filistijnen. En hij overwon ook nog iedere keer. Dat was het werk van de Geest van God.

Deze Geest van God gaf hem telkens bijzondere kracht. Het was de Geest van God die het mogelijk maakte dat hij de beide zuilen van de tempel van de Filistijnen omver trok, zodat hij als blinde man – maar wel in de kracht van de heilige Geest! – een groot aantal Filistijnen doodde.

Tijdens zijn leven horen wij verschillende keren van het werk van de heilige Geest bij Simson. Wij geven een paar voorbeelden.

“Toen kwam de Geest van de HEER over hem: hij ging naar Askelon, sloeg dertig mannen dood, nam hun kleren en gaf die aan degenen die hem de oplossing van het raadsel gegeven hadden. En woedend ging hij terug naar het huis van zijn vader.” (Richteren 14:19 Het Boek)

“Toen hij in Lechi aankwam en de Filistijnen luid schreeuwend op hem toeliepen, kwam de Geest van de HEER over hem: opeens werden de touwen om zijn armen als vlasdraad dat door vuur wordt verteerd, en de boeien smolten van zijn handen. Toevallig lag daar een nog verse kinnebak van een ezel; hij pakte die en sloeg er duizend man mee dood.” (Richteren 15:14,15 Willibrord Vert.)

Hebt u ooit gehoord, dat één man met een stuk bot duizend mannen kon doden? Dat kun je je niet voorstellen. Het lijkt onmogelijk. Maar de Geest van God was aan het werk en dreef Simson tot deze ongekennde prestatie.

De Geest kwam altijd tijdelijk – nooit blijvend

Een groot verschil tussen de tijd van het Oude Testament en de tijd van het Nieuwe Testament – anders gezegd: een groot verschil tussen Israël en de Gemeente is het volgende: bij Israël kwam de heilige Geest altijd tijdelijk en nooit blijvend. De heilige Geest kwam over iemand om hem te helpen een bepaald werk te doen. Zodra dit werk gereed was, verdween de heilige Geest weer. Soms was het nog drastischer. Als een mens niet geschikt meer was om

zijn door God opgedragen werk te doen, verliet de heilige Geest hem ook. Een treffend en zeer verdrietig voorbeeld zien wij in de geschiedenis van David en Saul:

“Samuël nam de hoorn met olie en zalfde hem te midden van zijn broers. Van toen af aan was David doordrongen van de Geest van de HEER. Daarna vertrok Samuël weer naar Rama. De Geest van de HEER had Saul verlaten; in plaats daarvan stuurde de HEER hem een kwade geest, die hem kwelde. Zijn hovelingen zeiden tegen hem: ‘Het is duidelijk dat u door een kwade geest wordt gekweld.’ (1 Samuël 16:13-15)

David ontving de Geest van de Heer om gereed en geschikt gemaakt te worden voor het koningschap in Israël. Saul bleek echter totaal ongeschikt te zijn voor het koningschap in Israël. Hij had best een goede koning kunnen zijn bij één van de omringende volken. Bij het volk van God was hij echter ongeschikt. Daarom verliet de heilige Geest hem.

Anders dan bij ons

Het werk van de Heilige Geest was in het Oude Testament dus heel anders dan bij ons. De heilige Geest kwam niet over alle Israëlieten, maar slechts over enkelen. Alleen de grote mannen Gods die een speciale taak in de dienst van God hadden, hadden de heilige Geest. Anders gezegd: bijna niemand had de heilige Geest. Het was een uitzondering als iemand de Geest van God bezat.

De heilige Geest kwam toen niet in een mens, zoals nu bij de gelovigen, maar slechts over hem. De heilige Geest vormde niet een echte en hechte eenheid met de mensen, zoals bij ons. Als een kleeft, als een mantel kwam de heilige Geest soms over een mens, maar Hij kwam niet in hem.

Hoe anders is dit nu bij ons in de Gemeente van de Here Jezus.

Hier hebben alle gelovigen de heilige Geest, zelfs als zij helemaal niets voor God doen, of bijvoorbeeld door ziekte, leeftijd of andere omstandigheden niets voor Hem kunnen doen. Als je een gelovige bent, kun je altijd verzekerd zijn van de heilige Geest.

In de Gemeente van de Heer wil de heilige Geest een eenheid vormen met onze menselijke geest, opdat wij “geestelijke” mensen zullen zijn. “Een mens die de Geest niet bezit, aanvaardt niet wat van de Geest van God komt, want voor hem is het dwaasheid. Hij kan het ook niet begrijpen, omdat het geestelijk moet worden beoordeeld. Maar een mens die de Geest wel bezit, kan alles beoordelen, en zelf wordt hij door niemand beoordeeld.” (1 Corinthe 2:14,15)

De NBG vertaling geeft deze verzen als volgt weer: “Doch een ongeestelijk mens aanvaardt niet hetgeen van de Geest Gods is, want het is hem dwaasheid en hij kan het niet verstaan, omdat het slechts geestelijk te beoordelen is. Maar de geestelijke mens beoordeelt alle dingen, zelf echter wordt hij door niemand beoordeeld.”

De Staten Vertaling heeft deze verzen als volgt: “Maar de natuurlijke mens begrijpt niet de dingen, die des Geestes Gods zijn; want zij zijn hem dwaasheid, en hij kan ze niet verstaan, omdat zij geestelijk onderscheiden worden. Doch de geestelijke mens onderscheidt wel alle dingen, maar hij zelf wordt van niemand onderscheiden.”

Letterlijk staat er het volgende: “Maar een mens van nature is niet ontvankelijk voor alles van de Geest van God; want dat is voor hem dwaasheid, en hij is niet bij machte het te herkennen, omdat het slechts op de wijze van de Geest doorgrond wordt. Wie echter door de Geest verlicht wordt doorgrondt wel alle dingen, maar zelf wordt hij door niemand doorgrond.” (NB)

5. De Heilige Geest beloofd aan de Messias

De profeet Jesaja had aangekondigd, dat de Heilige Geest op de Messias zou rusten. “Maar uit de stronk van Isaï schiet een telg op, een scheut van zijn wortels komt tot bloei. De Geest van de HEER zal op Hem rusten: een Geest van wijsheid en inzicht, een Geest van kracht en verstandig beleid, een Geest van kennis en eerbied voor de HEER. Hij ademt eerbied voor de HEER; Zijn oordeel stoelt niet op uiterlijke schijn, noch grondt Hij Zijn vonnis op geruchten.” (Jesaja 11:1-3). God zei: “Hier is Mijn dienaar, Hem zal Ik steunen, Hij is Mijn uitverkorene, in Hem vind Ik vreugde, Ik heb Hem met Mijn Geest vervuld. Hij zal alle volken het recht doen kennen. Hij schreeuwt niet, Hij verheft Zijn stem niet, Hij roept niet luidkeels in het openbaar.” (Jesaja 42:1,2)

Zelf kondigde de Messias Zijn komst en Zijn taak als volgt aan: “De Geest van God, de HEER, rust op Mij, want de HEER heeft Mij gezalfd. Om aan armen het goede nieuws te brengen heeft Hij Mij gezonden, om aan verslagen harten hoop te bieden, om aan gevangenen hun vrijlating bekend te maken en aan geketenden hun bevrijding, om een genadejaar van de HEER uit te roepen en een dag van wraak voor onze God, om allen die treuren te troosten, om aan Sions treurenden te schenken een kroon op hun hoofd in plaats van stof, vreugdeolie in plaats van een rouwgewaad, feestkledij in plaats van verslagenheid.” (Jesaja 61:1-3)

Rust van de Geest

In deze profetieën van Jesaja worden enkele zeer markante uitspraken over de Messias en de heilige Geest gedaan. Het lijkt erop of in het Hebreeuws een woordspeling gemaakt wordt tussen “Geest” en “rusten”. Geest spreek je in het Hebreeuws uit als

roeach, terwijl je rusten uitspreekt als noewach. De heilige Geest zou op de Messias “rusten”. Dat betekent, dat de Geest over en in de Messias zou komen om in Hem tot rust te komen en om Hem rust te schenken. Het is een zelfde gedachte als bij het woord “vrede” (sjalom). Het gaat om rust, vrede, harmonie. Deze woorden van de profeet Jesaja laten ons zien, dat de heilige Geest niet kwam om de Messias onrustig te maken, maar juist om Gods rust in Hem openbaar te doen zijn. Wij mogen deze gedachte zeker ook op onszelf toepassen. Als wij gelovigen zijn, is de heilige Geest in ons leven gekomen. Ook ons wil de heilige Geest niet onrustig maken. Hij wil in ons tot rust komen en ons rust schenken; rust die God alleen kan geven. In het licht van deze woorden, krijgt de volgende uitspraak van de Here Jezus een bijzondere betekenis: “Kom naar Mij, jullie die vermoeid zijn en onder lasten gebukt gaan, dan zal Ik jullie rust geven.” (Mattheüs 11:28) Ja, de Here Jezus had Zelf de bijzondere rust van de heilige Geest en Hij wil die rust ook graag aan ons schenken!

Als één van de tekenen van de heilige Geest “rust” is, is het dan een teken van de heilige Geest als mensen in hun samenkomsten meer lawaai dan rust hebben? Het oorverdovende lawaai dat soms uit de luidsprekers schalt, is toch niet meer te combineren met de rust van de heilige Geest?

De Geest en kennis

De Geest die op de Heer zou rusten zou de Geest van grote wijsheid en kennis zijn. Er werd niet aangekondigd dat de Messias te herkennen zou zijn aan een leven uit gevoel en ervaring, maar aan een leven, dat vervuld was van grote kennis. Het moet duidelijk zijn, dat hiermee geen wereldse kennis bedoeld wordt. De Messias zou niet te herkennen zijn omdat Hij een grote kennis van wiskunde, natuurkunde, archeologie, scheikunde, enz. zou hebben. Die kennis werd hier natuurlijk niet bedoeld. De Messias zou opvallen door Zijn grote geloof, door Zijn leven uit geloof en

Zijn absolute vertrouwen in God. Geloof en kennis zijn in de Bijbel namelijk aan elkaar verwant. Terwijl in onze taal geloof en kennis elkaars tegenstellingen zijn, is dat in de Bijbel niet het geval. Daar is geloof gebaseerd op feiten. Feiten over God, over Zijn Woord en over Zijn werk. De Messias zou grote kennis hebben van de Bijbel. De Messias zou grote kennis hebben van geestelijke zaken. Hij zou niet filosoferen over de geestelijke zaken. Hij zou met grote kennis spreken over de feitelijke zaken.

Helaas hebben tegenwoordig veel christenen het idee, dat als de heilige Geest in je leven gekomen is, de feiten niet belangrijk meer zijn. Zij menen, dat het dan niet meer gaat om kennis, maar om gevoel en ervaringen. Zij leven vanuit hun gevoelsleven. Het gevoelsleven kan echter haaks staan op de Bijbelse boodschap. Daarom was het kenmerkende van de Messias ook niet, dat Hij vol zou zijn van Zijn gevoelens. Ook niet dat Hij spreken zou over Zijn ervaringen. Hij zou spreken over de vaste grondslag van het Woord van God. Hij zou de mensen kennis bijbrengen. Zonder kennis van God en van Zijn Woord gaat het volk te gronde, had de profeet Hosea (4:6 NBG) eens gezegd.

In onze tijd zien wij bij een groeiend aantal christenen – ja, juist christenen die veel over de heilige Geest spreken – dat er een kleiner wordende kennis van het Woord van God is. Men is bezig met verhalen, met illustraties, met voorbeelden, met gevoelens en ervaringen, maar steeds minder met het betrouwbare Woord van God. Veel voorgangers en gemeenteleden maken geen studie meer om te onderzoeken wat God precies gezegd heeft in Zijn Woord en wat Hij daar nu eigenlijk mee bedoeld heeft. Men trekt gemakkelijke conclusies en neemt aan, dat God er ook zo over zal denken. Helaas.

Wie gelooft, mag weten, dat de heilige Geest in zijn of haar leven is gekomen. Wie dat gelooft, moet ook weten, wat het kenmerkende is van de heilige Geest. Hoe leren wij de heilige Geest kennen bij

de Here Jezus? Als de Geest van grote kennis en wijsheid. Realiseer u, dat die kennis de Here Jezus in Zijn jeugd niet was komen aanwaaien. Hij had ernstig studie gemaakt van het Woord van God. Bij die studie had Hij extra steun en hulp van de heilige Geest ontvangen. Hij was echter “gewoon” naar de Joodse school geweest en had – net als alle andere Joodse jongens – het Woord van God bestudeerd. Wat moeten wij doen, als wij weten dat de heilige Geest in ons is? Een geestelijk lui leven leiden? Natuurlijk niet. Wij moeten studie maken van de Bijbelse boodschap. Wij moeten hard en ernstig studeren in de Bijbel. Dan zal de heilige Geest onze ogen openen voor de waarheid en de betekenis van Gods Woord.

De Geest en eerbied

De heilige Geest leidde de Messias ook tot grote eerbied, zo zegt Jesaja 11. Die eerbied die hier bedoeld wordt, is de eerbied voor God de Vader. Bedenk, dat zelfs de Zoon van God door de heilige Geest geleid werd tot grote eerbied voor de hemelse Vader. De heilige Geest spoorde de Here Jezus niet aan om op een laagdrempelige manier met de Vader om te gaan. Als Hij tot de Vader bad, was dat met grote eerbied. Als Hij over de Vader sprak, was dat met grote eerbied. Nooit lezen wij, dat Hij de Naam (JHWH) noemde, als Hij over de hemelse Vader sprak. Vol eerbied sprak Hij over “de HEER”. Toen Hij vol angst in Gethsemané tot God bad, gaf Hij geen opdracht aan de Vader om Hem uit de doodsangst te redden. Hij ging er niet vanuit, dat Hij recht had op gebedsverhoring, zoals veel christenen tegenwoordig menen. Nee, Hij bad: “Vader, Uw wil geschiede...” Zo kunnen wij ook nog heel wat leren van het werk van de heilige Geest.

Als de heilige Geest in je leven is, ben je herkenbaar. Dan ben je herkenbaar aan je geestelijke uitstraling. Dan maak je duidelijk, dat je je bewust bent, dat de heilige Geest in je leven is. Dan straalt je vriendelijkheid en rust uit. Dan ben je geen vervelende zeurpiet,

die op alle slakken zout legt. Dan loop je niet steeds te zeuren om je zin te krijgen. Dan wil je niet de baas spelen. Dan ben je net als de Heer Jezus. Dan ben je nederig en vriendelijk. Dan straal je rust en vrede uit.

Als de heilige Geest in je leven is, wordt dat duidelijk aan de eerbied die je hebt voor God. Als je gelooft, dat God aanwezig is in de zondagse bijeenkomsten van je gemeente, als je gelooft dat de heilige Geest daar is, dan laat je dat zien. Dan laat je dat bijvoorbeeld zien door de manier waarop je je kleedt. In de Bijbel lezen wij meerdere keren, dat als mensen opgingen naar het huis van God, dat zij dan feestelijke kleding aantrokken.

“Geef de HERE de heerlijkheid van Zijn naam, buigt u neder voor de HERE in heilige feestdos.” (Psalm 29:2 NBG) Dat betekent, dat als je voor het aangezicht van de Heer verschijnt, je moet komen in heilige en feestelijke kleding. Zo ook in de volgende tekst: “Geef de HERE de heerlijkheid van Zijn naam, brengt offer en komt voor Zijn aangezicht. Buigt u neder voor de HERE in heilige feestdos.” (1 Kronieken 16:29 NBG) Als de Bijbel zo duidelijk laat merken, dat God wil, dat wij ons heilig-feestelijk kleden als wij Hem in de gemeentelijke samenkomsten willen ontmoeten, wie durft dan nog in vrijetijdskleding voor Zijn aangezicht te verschijnen? Als wij al heel nadrukkelijk letten op welke kleding wij aantrekken als wij voor een koning of koningin aantreden, moeten wij dat dan niet doen voor de Koning der koningen?

Tegenwoordig hoor je mensen zeggen: “In mijn werk moet ik er netjes uitzien, dus trek ik op zondag – ook als ik naar de kerk ga – vrijetijdskleding aan.” Waar is hier de eerbied voor God? Deze mensen tonen wel eerbied voor de mensen die zij doordeweeks ontmoeten, maar ze tonen geen eerbied en respect voor de Koning der koningen, die zij ‘s zondags in hun samenkomsten ontmoeten. Waar blijkt hier dat mensen rekening houden met God?

Eén van de kenmerken van het werk van de Messias zou zijn, dat Hij “aan Sions treurenden zou schenken een kroon op hun hoofd in plaats van stof, vreugdeolie in plaats van een rouwgewaad, feestkledij in plaats van verslagenheid.” (Jesaja 61:3) Zoals het rouwgewaad en de verslagenheid hier letterlijk genomen dienen te worden, zo is dat hier ook het geval met de feestkledij.

De Geest en vreugde

God zei zelfs, dat Hij door de aanwezigheid van de heilige Geest vreugde zou beleven aan de Messias. De heilige Geest maakte de Here Jezus tot een dienaar van God. Ja, Hij maakte Hem tot een ondergeschikte van de Vader, waardoor de Here Jezus niet eigenzinnig en niet eigenwijs was. Hij was gehoorzaam. Hij boog Zich voor de wil van de Vader. Zo kon de Vader veel vreugde beleven aan Zijn Zoon, die door de heilige Geest geleid werd. De vraag mag zeker gesteld worden: “Hoeveel vreugde zou God aan u en mij kunnen beleven? Zijn wij gehoorzame, nederige kinderen van God, of zijn wij eigenwijze opstandelingen, die menen alles beter te weten en menen de Bijbel op onze eigen manier te mogen uitleggen? Wat zijn wij?”

De Here Jezus beleefde Zelf ook blijdschap door de heilige Geest. “Hij begon vervuld van de heilige Geest te juichen en zei: ‘Ik loof u, Vader, Heer van hemel en aarde.’” (Lucas 10:21). Er was grote vreugde en blijdschap in het hart van de Here Jezus. Deze vreugde en blijdschap waren uiterlijk zichtbaar en hoorbaar. Hij begon God te loven. Het woord dat bij ons als “juichen” vertaald is, betekent ook “jubelen.” Het is een loftuiting aan het adres van de hemelse Vader. De Here Jezus maakte niet alleen de hemelse Vader blij, maar mocht zelf ook de blijdschap door de aanwezige heilige Geest ervaren.

Mensen die de heilige Geest hebben, behoren blij mensen te zijn. Het behoren mensen te zijn, die opvallen door hun blijdschap.

Niet door platvloerse, wereldse blijdschap, maar door van God ontvangen vreugde in hun hart. Je moet het aan hen kunnen zien en van hen kunnen horen. Het zijn mensen die God geen verwijten maken als ze iets niet begrijpen of als iets tegenzit. Het zijn mensen die weten dat ze afhankelijk en onderworpen aan God moeten zijn. Daarom gaan ze hun weg met vreugde, ook al moeten ze een kruis achter Jezus aan dragen!

Kan God vreugde beleven als Hij ons beziet? Hebben wij zoveel rust van de heilige Geest, dat dit blijdschap schenkt aan God? Hebben wij zoveel kennis van God en Zijn Woord verzameld dat God blij is, omdat wij zo nadrukkelijk met Hem bezig zijn? Bezitten wij echte eerbied voor God, zodat God aan ons kan zien dat wij Hem hoog achten, dat wij niet alleen maar zingen, dat wij Hem vereren, maar dat wij het ook echt doen? Beleeft God vreugde aan u?

De Heilige Geest, de Messias en Israël

Met opzet heb ik steeds geschreven over de “Messias” en niet over “de Here Jezus”. Het woord Messias roept de associatie op met het volk Israël, terwijl de Here Jezus doet denken aan de Gemeente. Nu is het opvallende, dat in het Oude Testament de heilige Geest wel beloofd is aan de Messias, ook aan Israël, maar nergens aan de Gemeente. De heilige Geest is zelfs beloofd aan de Messias in Zijn relatie met het volk Israël.

In Jesaja 61:1-3 wordt verteld, dat de Geest van God op de Messias zou rusten en dat de Messias aan armen, aan gevangenen en aan geketenden een bijzondere boodschap zou brengen. Omdat deze verzen ook in het evangelie van Lucas geciteerd worden, is het begrijpelijk, dat velen menen, dat we hier aan de armen in de kerk moeten denken en aan de mensen in de één of andere gevangenis ergens in de wereld. Inmiddels zult u ontdekt hebben, dat hoewel de Here Jezus zo’n 2000 jaar geleden op aarde was, er nog steeds

nergens de gevangenen vrijgelaten zijn. Ook zijn alle treurenden nog steeds niet getroost. Dat kan ook niet, want het in deze teksten aangekondigde genadejaar is nog niet aangebroken.

Het genadejaar is niet een jaar van 365 dagen. Het genadejaar is een uitdrukking die verwijst naar het komende Messiaanse vrederijk, waarin de Messias als Zoon van David, dat is als Koning in en over Israël zal regeren. Dat rijk is nog nooit gekomen. Dat rijk is niet een andere uitdrukking voor de kerk. Het heeft zelfs niets met de kerk te maken. Het is de verwijzing naar een Joods rijk. Daarom wordt er in deze verzen ook over Sion gesproken.

Het genadejaar heeft te maken met de dag van wraak, zo zegt Jesaja. Deze dag van wraak is niet een dag van 24 uur. Het is de tijd die in het Oude Testament “de Dag des HEREN” genoemd wordt. Toen de Here Jezus echter deze woorden van Jesaja citeerde in de synagoge van Nazareth, sprak Hij wel over dit aangename jaar van de Heer, met troost en bevrijding, maar sprak Hij niet over de dag der wraak. Daarmee maakte Hij in feite duidelijk, dat het op dat moment niet de juiste tijd was voor de vervulling van deze gehele profetie. De dag der wraak is namelijk het moment dat de Here Jezus als Messias zal verschijnen en alle vijanden van Israël zwaar zal straffen. Die was toen nog niet aangebroken.

Realiseer u, dat wij hier te maken hebben met het spreken van de profeet Jesaja. In profetisch spreken ziet hij al, dat een groot deel van zijn volk als gevangenen weggevoerd zal worden. Zij zullen in ketenen weggevoerd worden en als ballingen ergens op aarde wonen. Deze mensen worden door de Joden “de gevangenen van Sion” genoemd. Het zijn geen dieven en moordenaars die in een cel in de een of andere gevangenis zitten. Het zijn de verstrooiden van het volk van God. Als de Messias naar Israël zal komen in die bijzondere periode, dan zullen de “gevangenisissen” van de wereld opengaan en zullen de verstrooide Israëlieten uit alle delen van de wereld naar het eigen land terugkeren.

Deze tijd was aangekondigd toen de Here Jezus op aarde was. Hij kondigde in de synagoge van Nazareth het aangename jaar des Heren aan. Dit “jaar” kon aanbreken, als het volk Hem als Messias-Koning zou aanvaarden. Dat deed het volk echter niet. Volgens Gods plan werd de Messias verworpen – zoals ook door de profeten aangekondigd was – en werd het Messiaanse vrederijk uitgesteld tot Jezus’ wederkomst. Daarom keerden in de tijd dat de Here Jezus op aarde was de verstrooide Israëlieten ook niet naar het eigen land terug. De “gevangenen” bleven gevangen en de “geketenden” bleven geketend.

De Geest en een moeilijk leven

Heel duidelijk blijkt uit de woorden van Jesaja, dat de aanwezigheid en het werk van de heilige Geest in het leven van de Heer Jezus iets bijzonders teweeg zou brengen. Door de zalving met de heilige Geest zou de Here Jezus het goede nieuws bekend maken. De Here Jezus ontving de heilige Geest niet om een blij en gelukkig, feestelijk leven te hebben. De Bijbel toont duidelijk aan, dat Hij dat niet gehad heeft. Hij heeft een moeilijk en zwaar leven geleid, waarin Hij menige traan geschreid heeft (Hebreeën 5:7-9). Toch bezat Hij de heilige Geest in ruime mate. De Geest was er om Hem te leiden in het spreken van de juiste woorden over de hemelse Vader. De Here Jezus moest een goede en betrouwbare getuige van God zijn. Dat was Hij door de heilige Geest.

De Here Jezus werd door de heilige Geest geleid, zo maakt Mattheüs 4:1 ons duidelijk. Deze leiding door de Geest betekende niet dat Hij “in grazige weiden” terechtkwam. De Geest leidde Hem naar de woestijn, waar Hij verzocht werd door de duivel. Ja, de Geest leidde Hem naar de duivel!

De Here Jezus was vol van de heilige Geest (Lucas 4:1). Hij werd geleid door de kracht van de heilige Geest, zo zegt Lucas 4:14. Deze kracht had Hij ontvangen nadat Hij in de woestijn weerstand

had geboden aan de duivel. Hij had satan overwonnen en werd nu gesterkt door de heilige Geest.

Als wij de heilige Geest ontvangen hebben – en dat hebt u als u gelooft – dan kan de heilige Geest met u hetzelfde doen, als Hij deed met de Here Jezus. De heilige Geest zou u ook weleens kunnen plaatsen in een confrontatie met satan zelf. Zoals de Here Jezus de kracht van de heilige Geest ontving om een getuige van God te zijn, zo wil de Heilige Geest u en mij Zijn kracht geven om getuigen van de Here Jezus te zijn. De Heer Jezus zei: “Wanneer de heilige Geest over jullie komt, zullen jullie kracht ontvangen en van Mij getuigen.” (Handelingen 1:8)

Wat moet God van u denken en hoe kan God vreugde aan u beleven, als u alleen maar aan uzelf denkt in verband met de heilige Geest? Geeft de Bijbel u een aanwijzing dat u egoïstisch aan u zelf mag denken, als het gaat om de Heilige Geest en Zijn werk? Kan God blij zijn met het feit, dat Hij u Zijn heilige Geest geschonken heeft, als u niet een getuige bent van de Here Jezus? Hoe vaak probeert u met anderen over de Heiland te praten? U bent misschien een goede prater als het gaat over uw auto, uw vakantie of de politiek, of over mode, het gezin, de kinderen, enz. Als u daarover praat, mag dit natuurlijk, maar ik kan u verzekeren, dat dit God niet echt blij maakt. Waarom zou u Hem verdriet doen, nu Hij u Zijn Geest geschonken heeft en u niet over de Here Jezus spreekt?

Wij moeten God blij maken. Helaas is het ook mogelijk God en de Heilige Geest te bedroeven. “En bedroeft de Heilige Geest Gods niet.” (Ephese 4:30 NBG) Uit hetgeen hiervoor geschreven is over de Heilige Geest moet u weten, hoe en waardoor ook u de Heilige Geest zou kunnen bedroeven. Ongetwijfeld denkt u als eerste aan grote zonden. Het blijkt veel subtieler te zijn. U kunt Hem bedroeven door niet in Zijn rust te leven, door Gods Woord niet te bestuderen, door niet de gepaste eerbied voor God te hebben en

door te zwijgen als u over de Here Jezus moet spreken. Neem deze zaken serieus en zorg er voor, dat u God Zijn vreugde niet ontnemt.

De Geest en het offer van Jezus

“Het bloed van Christus, die dankzij de eeuwige Geest Zichzelf heeft kunnen opdragen als offer zonder smet, zal ons geweten reinigen van daden die tot de dood leiden, en het heiligen voor de dienst aan de levende God.” (Hebreeën 9:14) Hier worden wij in gedachten meegenomen naar de hemel, waar de Heer Jezus Zijn bloed gebracht heeft in het hemels heiligdom. Dat was kort hiervoor al meegedeeld: “Christus daarentegen is aangetreden als hogepriester van al het goede dat ons is toebedacht: hij is door een indrukwekkender en volmaakter tent – die niet door mensenhanden gemaakt is en niet behoort tot onze schepping – voor eens en altijd het hemelse heiligdom binnengegaan, en dan niet met bloed van bokken en jonge stieren maar met Zijn eigen bloed. Zo heeft Hij een eeuwige verlossing verworven.” (Hebreeën 9:11,12)

Als gelovigen hebben wij een eeuwige verlossing. Geen verlossing die alleen op aarde verworven is en daardoor aards en tijdelijk is. Nee, het is een verlossing die in de hemel verworven is en daardoor eeuwig is. Bij het brengen van Zijn bloed in het hemels heiligdom heeft de Heilige Geest klaarblijkelijk de Here Jezus terzijde gestaan. Hoe Hij dit deed is ons niet bekend. Wij hoeven dat blijkbaar niet te weten. Het is voldoende dat Hij het deed! Nu is belangrijk voor ons, dat de Heilige Geest ons leven en geweten kan heiligen, zoals Hebreeën 9:14 zegt.

In dit verband is er sprake van:

1. Een mens van nature, dat is de “natuurlijke mens”, die ook een ongeestelijk mens genoemd wordt. In het Grieks wordt hier het woord “psuchikos” gebruikt. U herkent hierin ons woord psyché,

ziel. Het gaat over de mens, die zich door zijn ziel laat leiden. Dat kunnen zijn hartstochten en gevoelens zijn. Dat kunnen zijn begeerten en ambities zijn. Het komt echter allemaal uit zijn eigen zielenleven voort. Het spreekt van het zielenleven, dat de mens gemeen heeft met de dieren. Je kunt het daarom anders zeggen: hier gaat het over de mens die zich laat leiden door zijn dierlijke instinct, zijn dierlijke gevoelens en hartstochten. Zijn leven is niet gecultiveerd.

2. De mens die door de Geest verlicht wordt, dat is de “geestelijke mens”. In het Grieks wordt hier het woord “pneumatikos” gebruikt. Het verwijst naar de adem, de Geest van God. Het spreekt van de mens die leeft in een nauwe relatie met God en met Zijn Heilige Geest. Het gaat over mensen die zich laten leiden door Gods Geest. Het gaat over mensen die niet dat wispelturige en vleselijke van een dier hebben. Het gaat over mensen, die begrepen hebben, dat ze iets van een engel moeten laten zien. Het gaat over mensen die begrepen wat Paulus schreef, namelijk dat wij nu al burgers van een rijk in de hemel zijn. Zij weten dat zij zich daarnaar moeten gedragen.

6. De Heilige Geest en Israël

Veel christenen gaan er vanuit, dat in de tijd van het Oude Testament de heilige Geest beloofd was aan de Gemeente en dat, toen de heilige Geest kwam (Handelingen 2), dit de vervulling was van de Bijbelse profetie. Hun gedachte sluit volkomen aan bij wat Petrus op die dag in zijn toespraak zei: “Wat hier nu gebeurt, is aangekondigd door de profeet Joël...” (Handelingen 2:16). Een betere vertaling is echter: “Dit (in de betekenis van: het volgende) is gesproken door de profeet Joël: ‘En het zal geschieden...’” Als je het zo leest, slaat “dit” niet op wat er gebeurde, maar op wat Joël geprofeteerd had. Petrus citeert gewoon Joël en zegt niet, dat dit de vervulling is van wat Joël profeteerde. Zo ook hebben andere vertalers het opgevat. Petrus zegt gewoon, dat hij Joël gaat citeren en zegt niet, dat wat hier gebeurt, de vervulling van de profetie van Joël is.

Als Petrus bedoeld had, dat hier de profetie van Joël (Joel 2:28-32, in andere vertalingen Joël 3:1-5)) in vervulling zou zijn gegaan, was er een probleem: het hier genoemde “einde der tijden” bleek niet aan te breken in die periode, omdat het volk Israël de boodschap van de Heer afwees en het getuigenis van de Here Jezus later juist aan de heidenen gebracht werd. Daarom kwamen in die tijd ook niet de door Joël aangekondigde wonderen en tekenen. De zon veranderde niet in duisternis en de maan niet in bloed. Ook brak de grote dag van de Heer niet aan. Anders gezegd: de grote verdrukking met al zijn oordelen voor hen die het volk Israël vijandig gezind waren, kwam niet, terwijl ook het Messiaanse vrederijk niet aanbrak en Jezus niet terugkwam om Koning te zijn in dat rijk. De profetie van Joël ging dus helemaal niet in vervulling in Handelingen 2.

Gods Geest keert terug naar Israël

Wat was in de tijd van het Oude Testament door de profeten

aangekondigd over de heilige Geest en Israël? Wij nemen één van de eerste schriftgedeelten die over de komst van de heilige Geest naar Israël spreekt. “De vesting zal verlaten liggen, het rumoer van de stad valt stil. Burcht en wachttoren worden ruïnes voor altijd, een lustoord voor wilde ezels, weidegrond voor het vee. Zo zal het blijven, totdat van boven een Geest over ons wordt uitgegoten.” (Jesaja 32:14,15a)

Hier hebben wij de eerste aankondiging van de komst van “een Geest van boven” (:15). Deze Geest zal worden “uitgestort”. Het moet duidelijk zijn, dat hier niet de Persoon van de Heilige Geest bedoeld wordt. Zoals God de Vader niet “uitgestort” kan worden, zo kan ook de Heilige Geest niet uitgestort worden. Nee, het gaat hier over een Geest, die God over het volk Israël zal uitstorten. Het was Gods Geest, die als een geschenk aan het volk Israël gegeven zou worden, zoals later de heilige Geest aan de Gemeente gegeven zou worden. Het was dus de Geest, die het geschenk is van de grote Heilige Geest.

Vertalen is altijd moeilijk, omdat er vaak meerdere vertalingen van Hebreeuwse of Griekse woorden mogelijk zijn. Dat moeten wij ons ook realiseren als hier gesproken wordt over “de vesting”. Wij kunnen ons afvragen, welke vesting bedoeld wordt. Een betere en meer letterlijke vertaling is: “Want het paleis ligt moederziel alleen, de bruisende stad is verlaten; tempelhoogte en wachttoren, het is tot spelonken geworden tot in eeuwigheid, een lustoord voor wilde ezels, een weide voor kudde.” (NB)

Weer stellen wij een vraag: over welk paleis gaat het hier? Het paleis van de een of andere koning? Het paleis van de Judese koningen in Jeruzalem? Nee. Het antwoord op deze vraag wordt in het tweede deel van dit vers (:14) gegeven: het gaat over de tempel, het paleis van God. Hier wordt aangekondigd dat de tempel (dat is in die tijd nog de tempel van Salomo in Jeruzalem) verwoest zal worden, zoals trouwens de hele stad Jeruzalem verwoest zal

worden. Het tempelterrein zal er verlaten bij liggen. Er zullen geen mensen meer komen naar Gods huis. Die plaats zal tot een terrein van wilde dieren worden. Zo zal het altijd blijven. Het zal een eeuwigheid lijken.

Hier moeten wij bedenken, dat het woord “eeuwig” in de Bijbel niet dezelfde betekenis heeft als ons “eeuwig”. Eeuwig in de Bijbel heeft te maken met “eeuw”, een lange periode. Als echt ons woord eeuwig is bedoeld, dan heet het in de Bijbel “de eeuwen der eeuwen”, of zoals het dan in onze vertaling staat: in alle eeuwigheid. Hier betekent eeuwig dus niet dat er nooit een eind aan zal komen, maar dat het tempelterrein er heel lang braak bij zal liggen.

Kijken wij naar de situatie in onze dagen, dan staan er wel twee islamitische heiligdommen op het oude tempelterrein, maar al bijna 2000 jaar staat er geen tempel en ligt – wat dat betreft – het tempelterrein er al die tijd verlaten bij. Gods huis, de tempel, is er niet en God woont er niet.

Met het verdwijnen van Gods huis uit Jeruzalem is een kleine 2000 jaar geleden ook het volk van Jeruzalem verdwenen. De mensen uit de stad zijn óf gevlucht, óf vermoord, óf als slaven door de Romeinen meegenomen. Pas in 1967 keerden de Joden naar de oude stad terug en gingen zij weer echt in de stad wonen, ook al woonden er alle tijden wel enkele Joden in de stad. Nu echter kwam in dat jaar een einde aan de heidense overheersing van Jeruzalem, waarmee “het einde van de tijden der heidenen” (zoals de Bijbel dit noemt in Lucas 21:24) ingetreden was.

Rabbi A.J. Rosenberg meent, dat met “de wilde ezels” (:14) de nakomelingen van Ismaël bedoeld worden. Dat zijn de Arabieren die daar wonen. Er was indertijd door de Engel van de Heer namelijk tegen Hagar het volgende gezegd over haar zoon: “En hij (Ismaël) zal een woudezels van een mens zijn; zijn hand zal tegen

allen zijn, en de hand van allen tegen hem...” (Genesis 16:12)

Ismaël en zijn nakomelingen (de Arabieren) zullen woudezels van mensen zijn, wild als woudezels die zich door niemand laten temmen. Hun hand zal tegen allen zijn, en de hand van allen tegen hen, terwijl zij met niemand in vrede zullen leven. Gezien de manier waarop de Arabieren bijna 2000 jaar met de stad Jeruzalem omgegaan zijn, is dat een duidelijke vervulling van wat hier gezegd is.

Een nieuwe periode zal aanbreken

Met de terugkeer van de Joden naar Jeruzalem zou een nieuwe periode ingeluid worden, die nog mooier zou zijn dan de tijd van de regering van koning Salomo, toen er vrede was in zijn hele rijk. God zegt: “Mijn volk zal wonen in een oase van vrede, een veilige woonplaats, een oord van ongestoorde rust.” (Jesaja 32:18)

Zoals God in het verleden het volk Israël “Mijn volk” noemde, zo zal Hij het ook in de toekomst blijven noemen. Het volk Israël is en blijft Zijn volk. Dit volk zal Hij in Jeruzalem een veilige woonplaats geven. Het zal er veilig zijn als Gods tempel herbouwd zal zijn en Zijn Heilige Geest weer in het Heilige der Heiligen zal wonen. Dat is de grote toekomst, die voor het volk Israël is weggelegd.

Letterlijk staat vervolgens in het negentiende vers over de stad: “De stad zal de slenk inschuiven.” Rabbi Shmuel Yerushalmi vertaalt dit vers als volgt: “De stad zal zich uitspreiden tot in het dal.” De stad zal veel groter worden dan de oude stad uit het verleden. Nu al zien wij, dat deze profetie vervuld is. Jeruzalem is veel en veel groter dan alleen de oude stad.

Wat is het geheim van die nieuwe tijd? Het zal de komst van de Geest van boven zijn, die bij het volk Israël een geheel nieuwe situatie zal doen aanbreken. Israëls toekomstige zegen zal niet

bereikt worden door menselijke kennis of slimheid, maar door de aanwezigheid van de Geest, die God uit de hemel hen zal zenden! Nu de Joden weer in Jeruzalem wonen, mogen wij daarin reeds het werk zien van Gods Geest, ook al is deze nog niet over Israël gekomen. Het betekent wel, dat, nu de Joden weer in Jeruzalem wonen en één deel van de profetie vervuld is, spoedig de dag zal aanbreken, dat er weer een tempel van God in Jeruzalem zal zijn, dat God er weer zal wonen en dat de Geest van God over het volk Israël uitgestort zal worden. Ja, de heerlijkheid des Heren, de “shekinah”, die vroeger in het Heilige der Heiligen van de tempel woonde, zal naar Jeruzalem terugkeren.

Een nieuwe geest

“Daarna richtte de HEER zich weer tot mij: ‘Mensenkind, het zijn je eigen broeders en zusters, je verwanten en alle andere Israëlieten in ballingschap, tegen wie de inwoners van Jeruzalem zeggen: “Blijf waar je bent, ver verwijderd van de HEER, want aan ons is het land in eigendom gegeven!” Maar geef daarop dit antwoord: “Dit zegt God, de HEER: al heb Ik hen weggevoerd naar verre volken, al heb Ik hen over vele landen verspreid en al kunnen ze Mij in die landen niet in een tempel vereren, toch zeg Ik hun dit: Ik zal jullie weghalen bij die volken, Ik zal jullie terugbrengen uit de landen waarover jullie verspreid zijn en Ik zal jullie je land teruggeven! Dan zullen zij daarheen terugkeren en alle afschuwelijke afgoden uit het land verwijderen. Dan zal Ik hen eensgezind maken en hun een nieuwe geest geven; Ik zal hun versteende hart uit hun lichaam halen en hun er een levend hart voor in de plaats geven. Dan zullen ze Mijn wetten gehoorzamen en Mijn regels in acht nemen. Zij zullen Mijn volk zijn en Ik zal hun God zijn.”’ (Ezechiël 11:14-20)

Letterlijk zegt vers 19 “Geven zal Ik hun één hart, een nieuwe geest geef Ik in uw binnenste; dat hart van steen zal Ik uit hun vlees verwijderen, een hart van vlees-en-bloed zal Ik hun geven.” (NB)

Wij begrijpen dat dit beeldspraak is en dat het ziet op een grote geestelijke verandering bij de Israëlieten.

De komst van de heilige Geest, die over Israël uitgestort zal worden, zal betekenen, dat de mensen zelf ook een andere geest zullen krijgen. Ze zullen veranderd worden. Zoals christenen getuigen, dat door hun geloof in de Here Jezus zij een nieuwe mens, een nieuwe schepping zijn geworden, zo zal dit ook het geval zijn bij Israël als de heilige Geest over hen zal komen.

Het is haast onvoorstelbaar hoe treffend de profeet Ezechiël de loop van de geschiedenis beschreven heeft, tot en met de tijd waarin wij leven. In vers 15 laat hij eerst horen, hoe de mensen (niet-Joden, de Arabieren) die in Jeruzalem zijn gaan wonen, zeggen dat de stad nu van hen is en niet meer aan de Joden mag worden teruggegeven. Ook valt op hoe nadrukkelijk Ezechiël de Joden aanspreekt over de mensen uit het tienstammenrijk: “Het zijn je broeders en je zusters, het zijn je verwanten!” Kijken wij vervolgens naar onze tijd, dan zie wij hoe de Joden zich juist ook druk maken over deze verloren 10 stammen en hun terugkeer naar het eigen land. Ezechiël zegt letterlijk: het zijn je broeders, je broeders, je verwanten! Door het zo te zeggen, maakt Ezechiël duidelijk, dat het om alle Israëlieten gaat; Israël in zijn geheel. Zie ook Ezechiël 37:15-28. Zij zullen allen terugkeren, had Mozes gezegd, die ook de verstrooiing aangekondigd had (Deuteronomium 30:3-6). Deze profetie is bezig in vervulling te gaan. Hij is echter nog steeds en nog lang niet volkomen vervuld. Het is een profetie die betrekking heeft op de Messiaanse tijd, op de tijd dat de Messias in Israël zal zijn en het Messiaanse vrederijk zal aanbreken.

God was toch bij Zijn volk

Hoewel de Geest van God de tempel en het land verlaten had, was Hij blijkbaar niet helemaal verdwenen. Als de Israëlieten in de

verstrooiing in kleine “tempeltjes”, hun synagogen samenkwamen, zou God bij hen zijn. Letterlijk staat er in vers 16 in het Hebreeuws: “Al heb Ik hen ver weg gedreven onder de volkeren, al heb Ik hen uitgestrooid over de landen, toch zal Ik voor hen een heiligdom wezen, hoe klein ook, in de landen waar zij zijn aangekomen!” God zal voor hen een klein heiligdom zijn, een kleine tempel. Wat een geweldige en bemoedigende belofte was dat voor het volk, dat duizenden jaren verstrooid was over de wereld. Wat een eerbetoon voor hun synagogen, waar ze samenkwamen om God te eren en te dienen, om te bidden en te zingen voor Hem en om Zijn Woord te bestuderen!

De Geest zal hun een nieuw hart schenken

God beloofde, dat zij eens een nieuw hart zouden krijgen. Het hart van steen zou plaats maken voor een hart van vlees, zoals ook Ezechiël 36:26 zegt. Ze zullen tezamen één van hart worden. Dat betekent, dat ze als volk eensgezind zullen worden. Allen zullen zij een hart hebben dat God liefheeft en Hem vreest en vereert. Eerst hadden ze een hart, dat zo hard was als steen. Een hart dat onwillig was om zich te buigen voor het woord van God. Dan krijgen ze een hart, dat zo levend en zacht is als vlees. Ze krijgen een nieuwe geest, waardoor ze de wegen van de Heer zullen gaan bewandelen.

Mozes had met andere woorden deze tijd en deze verandering ook al aangekondigd: “Zelfs al zijn sommigen verbannen naar het eind van de wereld, de HEER, uw God, zal u terughalen en weer bij elkaar brengen. Hij zal u terugbrengen naar het land dat uw voorouders ooit bezaten en het u weer in bezit geven. Hij zal u meer nog dan uw voorouders zegenen en in aantal doen toenemen. De HEER, uw God, zal uw hart besnijden en ook dat van uw nakomelingen, zodat u Hem weer met hart en ziel zult liefhebben en in leven zult blijven.” (Deuteronomium 30:4-6)

Wat dit betekent, zien wij bij Abraham. God had tegen Abraham

gezegd: “Jullie moeten je voorhuid laten verwijderen; dat zal het teken zijn van het verbond tussen Mij en jullie.” (Genesis 17:11) De voorhuid is het teken van onreinheid. Nadat de voorhuid verwijderd was, was dit het teken van reinheid en het teken van een reïne verbintenis met God. Zo wordt het ook geestelijk gebruikt in de Bijbel. “Besnijdt daarom uw hart en wees niet langer halsstarrig.” (Deuteronomium 10:16) De NBG zegt: “Besnijdt dan de voorhuid uws harten en weest niet meer hardnekkig.” Zo ook in Jeremia: “Laat je besnijden voor de HEER, ontdoe je van de voorhuid van je hart...” (Jeremia 4:4)

In de Messiaanse tijd zal God niet alleen rein water over de Israëlieten sprenkelen, Hij Zelf zal ook de voorhuid van hun hart besnijden. De voorhuid van het hart is het beeld van de oude mens, van de kwade neiging (de neiging om het kwade te doen) die wij allemaal hebben. Het is onze oude, zondige natuur. God zal dit verlangen om te zondigen, deze neiging om het verkeerde te doen, bij Zijn volk wegnemen. Zij zullen mensen zijn die leven als trouwe dienaren van de Heer. Dan zullen zij niets anders willen dan te wandelen in de wegen van de Here God. God zal hun Redder zijn en het volk zal redding en verzoening ontvangen. Dat betekent dus ook, dat het volk tot inkeer zal komen en dat de mensen met hun hele hart de Here zullen willen dienen.

Wie vandaag – in onze tijd – goed luistert met een geestelijk oor, kan de voetstappen van de komende Messias al horen. Wie goed luistert kan het waaien van de hemelse Wind (de Heilige Geest!) al vernemen. God is in onze dagen al aan het werk. De Heilige Geest is aan het werk. Gods Geest staat op het punt om Zijn grote werk in en aan het volk Israël te gaan doen. De dagen van Israëls reiniging komen er aan! Spoedig komt de dag dat God al Israëls zonden zal vergeven!

Reiniging door besprenkeling met water

“Ik zal zuiver water over jullie uitgieten om jullie te reinigen van alles wat onrein is, van al jullie afgoden. Ik zal jullie een nieuw hart en een nieuwe geest geven, Ik zal je versteende hart uit je lichaam halen en je er een levend hart voor in de plaats geven. Ik zal jullie Mijn Geest geven en zorgen dat jullie volgens Mijn wetten leven en Mijn regels in acht nemen. Jullie zullen in het land wonen dat Ik aan je voorouders gegeven heb, jullie zullen Mijn volk zijn en Ik zal jullie God zijn. Ik zal jullie redden van alles wat je onrein maakt...” (Ezechiël 36:25-29a)

“Ik zal zuiver water over jullie uitgieten om jullie te reinigen van alles wat onrein is, van al jullie afgoden” (:25) is geen goede vertaling. Letterlijk staat er: “Ik zal rein water over u sprenkelen en jullie zullen rein worden.” De vertaling “gieten” maakt duidelijk, dat de vertalers niet begrepen hebben, waarover het hier gaat en hoe dit in het jodendom geschiedt.

De Joden kennen twee manieren waarop door middel van water mensen die onrein waren, gereinigd werden. De eerste manier was door besprenkeling met speciaal water, “rein water”, waardoor mensen die in aanraking gekomen waren met een dode, gereinigd werden. De tweede manier was door onderdompeling in een “mikvah”, een ritueel bad met “levend water”, waardoor mensen die verkeerde dingen gedaan hadden, gereinigd werden.

Hier wordt gedacht aan de reiniging waarbij de onreinheid van de aanraking met een dode weggenomen wordt. Dit geschiedt door besprenkeling met het reinigingswater. Dat is het water waarin de as van de verbrande rode koe is vermengd. Zoals in de tijd van de tempel het reinigingswater de mens reinigde, die in aanraking gekomen was met een dode (Numeri 19), zo zal in de toekomst ditzelfde reinigingswater het volk reinigen van al hun dode werken.

Reinigingswater en de rode koe

Vanaf de tijd van Mozes is er negen keer een volkomen rode koe bij het Joodse volk geweest. De eerste werd door Mozes in de woestijn geslacht en verbrand, waarna hij het reinigingswater gereed maakte. De acht andere werden op de Olijfberg verbrand, waarna de as met water vermengd werd. De tweede keer van deze acht keer geschiedde door de profeet Ezra. Vervolgens zeven maal bij de tweede tempel door anderen. Het wachten is nu op het slachten van de tiende rode koe op de Olijfberg, waarna zijn as vermengd kan worden met rein water, om het gehele volk Israël te reinigen. Al bijna 2000 jaar heeft het volk Israël gekeken of ze een volkomen rode koe konden vinden. Die was er niet. Nu wordt er speciaal gefokt en staan wij aan de vooravond van een nieuwe volkomen rode koe. Het Joodse volk verwacht, dat de komende Messias deze tiende koe zal slachten en dat Hij de verdere handelingen zal verrichten.

Het slachten van de rode koe is nooit gezien als een offer. De koe werd immers niet aan God geofferd. Hij werd ook niet in de tempel geslacht. Hij werd op de Olijfberg geslacht. Wel moest hij aan dezelfde voorwaarden voldoen waaraan de offerdieren moesten voldoen. Hij mocht geen gebrek hebben.

Zodra de rode koe geslacht zal zijn en zijn as met het reine water vermengd is, zal de Messias dit reinigingswerk aanvangen. Dan zullen de Israëlieten met een volkomen toegewijd hart God zoeken. Reeds in onze tijd zien wij, dat steeds meer Joden terugkeren naar het zoeken en dienen van God. Elke dag bidden zij met het gezicht naar Jeruzalem gekeerd, zoals ook Daniël deed, en vragen dat de tempel herbouwd zal worden en de Messias zal komen. Zij zijn zich bewust dat alleen de herbouw van de tempel en de komst van de Messias hun vrede zal brengen. In herinnering aan de tempel bleven zij trouw aan enkele opdrachten, die er eigenlijk alleen konden zijn als er een tempel was. Zo bleven zij op het Paasfeest de matses en de bittere kruiden eten, ook al konden zij geen Paaslam slachten. Zo bleven zij trouw aan de gedachte, dat

zij verbonden waren aan de tempel als het Huis, het Paleis van God.

Er is iets opmerkelijks met het reinigingswater. In dat water zit de as van een dode koe. De as van die koe maakt een mens die het aanraakt onrein. Als een rein mens met dit water besprenkeld zou worden, zou hij juist onrein worden, omdat hij in aanraking komt met een dood lichaam, weliswaar verbrand, maar toch een dood lichaam. Maar als een mens door aanraking van een dode al onrein is, dan maakt dit water met de as van de koe zo'n mens juist weer rein. Nu wordt over deze toekomstige reiniging van Israël gesproken in verband met het feit dat ze in aanraking geweest zijn met dode goden, met afgoden. Ze zijn verontreinigd.

Overigens is dit niet iets nieuws. Als Joden die in het buitenland woonden vroeger voor één van de grote feesten des HEREN naar Jeruzalem en de tempel kwamen, waren zij onrein door hun contact met de afgodische wereld in die andere landen. Zij moesten dan ook eerst met het reinigingswater besprenkeld worden. Pas daarna mochten zij in de voorhof van de tempel komen.

De profetie vertelt ons, dat in de Messiaanse tijd God Zelf de besprenkeling van het volk zal uitvoeren. Waarschijnlijk is hiermee de komende Messias, de Here Jezus bedoeld. De Heer Zelf zal het reinigingsritueel uitvoeren. Zo is het immers ook bij de christenen. Wij hebben niet zelf onze reiniging uitgevoerd. De Heer deed het met Zijn bloed. Ook in Jesaja 4:4 was al aangekondigd dat de Here God Zelf de reinigingshandeling zou voltrekken.

Reiniging door onderdompeling in water

Er is nóg een reiniging door water, nu ín water, dat is in het rituele onderdompelingsbad, in het mikvah. Dit water reinigt mensen die op een andere wijze verontreinigd zijn. Zo maakt de Bijbel

duidelijk, dat – net zoals nu vrome Joden zich onderdompelen in dit reinigingswater – bij de komst van de Messias alle Israëlieten zich zullen onderdompelen in het reinigingsbad. “Op die dag zal er een bron ontspringen waarin de nakomelingen van David en de inwoners van Jeruzalem hun zonde en onreinheid kunnen afwassen.” (Zacharia 13:1) Dit zal betekenen, dat er letterlijk een groot ritueel bad voor de Joden zal zijn om zich allen te reinigen van hun zonde en onreinheid. Dit betekent, dat zij verzoening voor hun zonden zullen ontvangen.

God zal Israël Zijn Geest geven

God belooft: “Ik zal jullie Mijn Geest geven en zorgen dat jullie volgens Mijn wetten leven en Mijn regels in acht nemen.” (Ezechiël 36:27) De Geest van God, die woonde in de tempel van Salomo en vóór de verwoesting van die tempel vertrok, waardoor al zo’n 2500 jaar niet meer Zijn “Shekinah” (Heilige Geest) in Jeruzalem is, zal bij de komst van de Messias met Hem naar Jeruzalem terugkeren. De Geest van profetie, die al die tijd niet bij de Joden was, zal weer bij hen zijn. Wat de Gemeente van de Here Jezus al zo’n 2000 jaar mag ervaren: de aanwezigheid en de hulp en de leiding van de heilige Geest, dat gaat Israël in die tijd ook meemaken. Zo gaat het volk een bijzonder gezegende tijd tegemoet.

Dit is ook beloofd door de profeet Joël. Hij kondigde aan: “Daarna zal zich dit voltrekken: Ik zal Mijn Geest uitgieten over al wat leeft. Jullie zonen en dochters zullen profeteren, oude mensen zullen dromen dromen, en jongeren zullen visioenen zien; zelfs over slaven en slavinnen zal Ik in die tijd Mijn Geest uitgieten. Dan zal Ik tekenen geven aan de hemel en op aarde: bloed en vuur en zuilen van rook, de zon verandert in duisternis en de maan in bloed. Dan komt de dag van de HEER, groot en ontzagwekkend. Dan zal ieder die de Naam van de HEER aanroept ontkomen: op de Sion, in Jeruzalem, is een toevlucht te vinden, zoals de HEER

heeft beloofd; ieder die Hij roept zal worden gered.” (Joël 3:1-5 = 2:28:32 NBG)

Over welke tijd het hier gaat, wordt zowel in het vers vóór deze woorden als in het vers erna duidelijk gemaakt. “Dan zullen jullie inzien dat Ik in Israëls midden ben, dat alleen Ik, de HEER, jullie God ben; nooit zal Mijn volk weer te schande gemaakt worden. (Joël 2:27) “In dezelfde tijd dat Ik het lot van Juda en Jeruzalem ten goede keer...” (Joël 4:1) Het gaat hier over de komende Messiaanse tijd, als de Here Jezus weer op aarde zal zijn en Hij Zijn rijk van vrede en gerechtigheid op aarde zal vestigen.

Over welke mensen gaat het hier? Velen menen, dat het hier gaat over de Gemeente van Jezus Christus. Anderen menen, dat het hier gaat over alle mensen op aarde. Beide visies zijn onjuist. Het gaat over “jullie zonen en jullie dochters”. Dat zijn niet de jongens en de meisjes uit Nederland of België. Het zijn de zonen en de dochters van het huis van Israël: de mannen en vrouwen van Israël. Ongetwijfeld kent u deze manier van spreken over het volk Israël uit andere teksten in de Bijbel: zij zijn de zonen en de dochters van het huis van Israël. Hoewel alle mensen in de gehele wereld zullen moeten erkennen, dat God aan het werk is met Zijn volk en dat Hij echt de enig ware God is, zal deze zegen niet voor alle mensen op aarde zijn, maar alleen voor Gods volk.

In de Messiaanse tijd zal God Zijn Geest niet uitgieten op alle mensen. Hij zal Zijn Geest uitgieten op alle Israëlieten. Dan zullen zij een nieuw hart hebben en volle kennis van God, van Zijn wil, van Zijn plannen en van Zijn bedoelingen. “Niemand doet kwaad, niemand sticht onheil op heel Mijn heilige berg. Want kennis van de HEER vervult de aarde, zoals het water de bodem van de zee bedekt.” (Jesaja 11:9) “Men zal elkaar niet meer hoeven te onderwijzen met de woorden: “Leer de HEER kennen,” want iedereen, van groot tot klein, kent Mij dan al, spreekt de HEER. Ik zal hun zonden vergeven en nooit meer denken aan wat ze hebben

misdaan.” (Jeremia 31:34)

In die tijd zullen er grote en verschrikkelijke oordelen plaats hebben, waarmee God door middel van Zijn Messias de heidense volken, die Israël van de aarde wilden wegvagen, zal straffen. In die tijd zal er redding en veiligheid voor het volk Israël zijn op de Sion. Hier gaat het niet om redding bij het kruis, zoals christenen dat ervaren, maar redding in een letterlijke strijd, als de vijanden van Israël proberen de Joden uit te roeien.

Dit alles maakt duidelijk, dat ook al werd de heilige Geest op een zelfde manier uitgestort op de Gemeente, waardoor de apostel Petrus deze verzen ook kon citeren, de echte vervulling niet in de tijd van Handelingen 2 plaats had. Deze profetie van Joël heeft te maken met de tijd dat de Messias naar Israël zal wederkeren, zoals Joël 4:1 zegt.

God had Israël in vroeger tijden drie bijzondere geschenken gegeven, die ze alle drie kwijtgeraakt zijn en die ze dan door de komst van de heilige Geest zullen terugkrijgen. Het zijn:

1. de Geest van de profetie,
2. de mogelijkheid om wonderen te doen
3. en de echte kennis van de Heer.

“Een gunstig teken zien wij niet, niet één profeet meer, en geen van ons weet voor hoe lang...” (Psalm 74:9) Als de Messias komt en de Geest over Israël zal komen, dan zal er weer geprofeteerd worden in Israël. De oude mannen – dat zijn de oudsten van het volk – zullen dromen hebben, waarin God tot hen zal spreken, net zoals God dat vroeger deed (Numeri 12:6).

De Geest van genade en gebeden

“Het huis van David en de inwoners van Jeruzalem echter zal Ik vervullen met een Geest van mededogen en inkeer. Ze zullen zich

weer naar Mij wenden, en over degene die ze hebben doorstoken, zullen ze weeklagen als bij de rouw om een enig kind; hun verdriet zal zo bitter zijn als het verdriet om een oudste zoon.” (Zacharia 12:10) “Ik zal over het huis van David en over de inwoners van Jeruzalem uitgieten de Geest der genade en der gebeden...” (NBG) Letterlijk vertaald staat hier: “Ik zal over het huis van David en over de ingezetenen van Jeruzalem een Geest van genade en van smeken om genade uitstorten, en zij zullen naar Mij, die zij doorstoken hebben, kijken; zij zullen over Hem rouwklagen als de rouwklacht over een enig kind; bitter zal men zijn over Hem zoals men bitter is over de eersteling.”

Andere handschriften die vooral door de Joden gebruikt worden voor de vertaling zeggen niet “zij zullen over Hem rouwklagen”, maar: “zij zullen over Mij rouwklagen.” Dit wijst op de inkeer, het berouw dat eens bij het Joodse volk zal komen, als zij zien dat de Messias die gedood was, meer is dan een gewoon mens.

Dit wenen over de Messias is niet slechts een christelijke gedachte, het is een volkomen Joodse, rabbijnse zienswijze. Zoals de christenen spreken over een eerste en een tweede komst van de Here Jezus, zo spreken de Joden over een eerste en een tweede Messias. Die eerste Messias zal komen om te lijden en te sterven en de tweede Messias zal koning worden. De Joden gaan ervan uit, dat deze eerste Messias door de Romeinen gedood zal worden (zoals ook met de Here Jezus gebeurd is). Zij zullen op een hartverscheurende wijze treuren om de dood van de Messias.

Hoewel de Joden dus niet menen, dat zij zelf de Messias zullen doden, maar dat de Romeinen dit zullen doen, zijn zij zich wel bewust, dat de Messias gedood zal worden om hun zonden. Sterker nog, zij zullen zichzelf aanklagen, dat zij Hem in feite gedood hebben door hun ongerechtigheden. Zo zullen zij zichzelf beschuldigen, dat zij zelf in feite degenen waren, die de Messias gedood hebben. Dit zal een groot leed, droefenis en berouw over

hen brengen.

Een herhaalde belofte

Bij de bouw van de tweede tempel, na de Babylonische ballingschap, kregen de Joden een bijzondere opdracht en bemoediging. “Maar nu, wees sterk, Zerubbabel, luidt het woord des HEREN, en wees sterk, Jozua, zoon van Josadak, hogepriester, en wees sterk, al gij volk des lands luidt het woord des HEREN, en gaat aan het werk, want Ik ben met u, luidt het woord van de HERE der heerscharen, overeenkomstig het woord dat Ik u beloofd heb, toen gij uit Egypte uittoogt en Mijn Geest in uw midden stond: vreest niet.” (Haggai 2:5,6 NBG) Toen ze Egypte verlieten, stond Gods Geest door middel van de wolkkolom in hun midden. Als de nieuwe tempel die door Ezechiël beloofd is, gebouwd zal zijn, zal Gods Geest opnieuw te midden van het volk Israël zijn.

God heeft een prachtige belofte gegeven voor die toekomstige tijd: “Ik zal Mijn Geest over het volk van Israël uitgieten en Mijn gelaat niet meer voor hen verbergen, zo spreekt God, de HEER.” (Ezechiël 39:29) Gods Geest zal over het volk Israël komen en Zijn gelaat zal nooit meer voor hen verborgen zijn.

En wij?

Door de kracht van de heilige Geest blijft de hoop op Jezus' wederkomst levend in ons (Romeinen 15:13). Ook al duurt het wachten op Zijn terugkeer lang, de heilige Geest zorgt er voor, dat wij de moed er in blijven houden. Wij blijven naar Jezus' komst uitzien en verlangen. In de tussentijd lezen wij de Bijbel, het Woord van God, en ervaren wij de waarheid van Jezus' woord over de heilige Geest: Hij zal de toekomst verkondigen (Johannes 16:15). Het profetisch woord is niet eenvoudig. De heilige Geest wil ons echter duidelijk maken wat er in de toekomst gaat gebeuren. Hij geeft inzicht in het profetisch woord. Zo helpt Hij

ons de toekomst te verstaan en uit te zien naar Jezus' komst. "En de Geest en de bruid zeggen: Kom! En wie het hoort, zegge: Kom! En wie dorst heeft, kome, en wie wil, neme het water des levens om niet." (Openbaring 22:17 NBG)

7. De Heilige Geest en de ongelovigen

In Zijn afscheidstoespraak zei de Heer tegen Zijn leerlingen: *“Ik zal de Vader vragen jullie een andere Pleitbezorger te geven, die altijd bij je zal zijn: de Geest van de waarheid. De wereld kan Hem niet ontvangen, want ze ziet Hem niet en kent Hem niet. Jullie kennen Hem wel, want Hij woont in jullie en zal in jullie blijven.”* (Johannes 14:16,17)

“Zij (de ongelovigen) zouden niet schuldig zijn als Ik niet was gekomen en tegen hen had gesproken. Maar nu hebben ze geen excuus voor hun zonde. Wie Mij haat, haat ook Mijn Vader. En ze zouden niet schuldig zijn als Ik niet bij hen had gedaan wat niemand anders ooit heeft gedaan. Maar ze hebben het gezien en toch Mij en Mijn Vader gehaat.” (Johannes 15:22-24)

“Werkelijk, het is goed voor jullie dat Ik ga, want als Ik niet ga zal de Pleitbezorger niet bij jullie komen, maar als Ik weg ben, zal Ik hem jullie zenden. Wanneer Hij komt zal Hij de wereld duidelijk maken wat zonde, gerechtigheid en oordeel is: zonde – dat ze niet in Mij geloven, gerechtigheid – dat Ik naar de Vader ga en jullie Me niet meer zien, oordeel – dat de heerser over deze wereld is veroordeeld.” (Johannes 16:7-11)

Wie en wat is de heilige Geest?

Hoewel bovenstaande woorden slechts een korte mededeling van de Heer aan Zijn discipelen lijken te zijn, blijkt er een zeer belangrijke boodschap in verpakt te zijn. De Heer noemt hier enkele zeer opmerkelijke feiten. In de eerste plaats vertelt Hij wat het karakter van de heilige Geest zal zijn. Hij zal “Pleitbezorger” zijn, zo staat het in de NBV. In de NBG vertaling heet dit “Trooster”. Het Griekse woord waarom het hier gaat is

“paraklètos”. Dit is een veelzijdig woord, dat eigenlijk te veel omvattend is om het in één woord samen te vatten. Het is een woord, dat je eigenlijk altijd moet uitleggen en moet tonen in al zijn verschillende betekenissen.

Het is iemand die ergens bij geroepen is om hulp te bieden. Dat betekent, dat hij bij jou geroepen of ontboden kan zijn, om jou te helpen. Zo kan hij een advocaat zijn, die in de rechtszaal erbij geroepen is om jouw zaak te verzorgen en jou te helpen in je verdediging. Zo wordt over de Here Jezus als Paraklètos gesproken in de eerste brief van Johannes: “Kinderen, ik schrijf u dit opdat u niet zondigt. Mocht een van u echter toch zondigen, dan hebben wij een Pleitbezorger bij de Vader: Jezus Christus, de rechtvaardige.” (1 Johannes 2:1) In de NBG werd de Here Jezus een “voorspraak” genoemd, dat is een advocaat. Het is iemand die je helpt, die een helper voor je is, die je bijstaat. Je hoeft iets niet alleen te doen. Die ander is bij je en staat je bij.

Het Griekse woord Paraklètos bestaat eigenlijk uit twee delen: “para” dat betekent naast of bij, en “kaleo” wat roepen betekent. Het gaat over iemand die erbij geroepen is om een ander te helpen. Dat kan, zoals wij zagen, in de rechtszaal zijn, maar ook een helper op ander gebied, ook een bemiddelaar, hulpverlener en redder.

Twee Troosters

De Heer noemt de heilige Geest een “andere” Trooster. Er is dus de ene Trooster en er is een andere Trooster. Wie bedoelde Hij met de eerste Trooster? Hij bedoelde gewoon Zichzelf.

Het woord “Trooster” is dus de vertaling van het Griekse woord paraklètos en dat is weer de vertaling van het Hebreeuwse woord menachem. In het woord menachem leest u in het midden “nach”. Dat is de verkorte vorm van Noach. Het is inderdaad de naam van de man die de ark bouwde. De naam Noach betekent ook Trooster. Het is de verkorte vorm van de naam Menachem, die

ook Trooster betekent.

Waarom noemde de Here Jezus zowel de heilige Geest als Zichzelf “Menachem”? Dat had een heel bijzondere bedoeling en betekenis. De Joden wisten, dat als de Messias zou komen, Hij bekend zou zijn onder een aantal namen, zoals “Zoon van David”, “Zoon van Jozef”, “het Licht”, “Heelmeester”, enz. Eén van de namen die Hij zou hebben zou echter “Menachem” zijn. In de Talmud (Sanhedrin 98b) staat de volgende vraag over de Messias: “Wat is zijn naam? Iemand zei: Zijn naam zal Menachem, de zoon van Hizkia zijn, want er staat geschreven ‘want ver van mij is de trooster (Menachem!) die mijn ziel verkwikken zou’ (Klaagliederen 1:16).” Op grond van deze tekst verwachten de Joden “Menachem de Messias” om hun ziel nieuw leven te schenken. Nu zegt de Heiland, dat Hij inderdaad deze Messias Menachem is, maar dat de komende heilige Geest ook een Trooster, ook een Menachem zal zijn.

De Heer spreekt over een “andere” Trooster, een “andere” Pleitbezorger. In de Griekse taal zijn er twee woorden, die je in onze taal allebei met “andere” kunt vertalen, maar die een heel andere betekenis hebben. Het Griekse woord “allos” betekent “een ander van dezelfde soort”. Dat woord wordt gebruikt als je bijvoorbeeld spreekt over twee dezelfde schoenen, een linker en een rechter. Ze vormen een paar. Toch zijn ze verschillend.

Het Griekse woord “heteros” betekent echter “een ander van een andere soort”. Je kunt twee schoenen laten zien die niet bij elkaar horen. Ze vormen geen paar. Het kunnen twee rechter schoenen zijn, of een linker en een rechter. Ze zijn anders. Het zijn allebei schoenen, maar ze zijn verschillend. Het kunnen ook een man en een vrouw zijn. Ze zijn anders. Ze zijn tegengesteld aan elkaar.

Het woord “andere” dat de Heer hier gebruikte, was “allos”. Hij sprak over een andere Pleitbezorger, die van dezelfde soort zou

zijn als de eerste Pleitbezorger. Hij sprak dus over een bijzondere eenheid tussen beide Troosters. Beiden zijn zij Goddelijke Troosters. Ze zijn anders, maar ze horen bij elkaar. Hiermee maakte de Heer Jezus duidelijk, dat de komende heilige Geest in Zijn werk met de mensen niet ineens een heel andere richting zou inslaan dan de Here Jezus gedaan had. Hij zou in hetzelfde spoor en met hetzelfde doel verder gaan. Hij zou het werk van de Here Jezus voortzetten.

Jullie kennen Hem

De Heer vertelt aan Zijn leerlingen, dat de heilige Geest de Geest van de waarheid is en dat Hij geen onbekende voor hen is. Zij kennen Hem. Hoe kennen zij Hem? Zij kennen Hem vanuit het Oude Testament, waar een aantal keren over de Heilige Geest gesproken was. Zij kennen Hem als de Geest van de profetie, die God aan de profeten geschonken had en die zo ook in het Nieuwe Testament genoemd wordt: “Want het getuigenis van Jezus is de Geest der profetie.” (Openbaring 19:10 NBG) Zij kennen Hem als de heerlijkheid des HEREN die vroeger in de eerste tempel was en daarvóór in de tabernakel, maar die nu ontbrak in de tweede tempel. Zij kennen Hem omdat Johannes de Doper van Hem gesproken heeft. Zij kennen Hem omdat zij erbij waren, toen de Heilige Geest als een duif op de Here Jezus nederdaalde. Zij hebben Hem leren kennen als een rivier van levend water, dat zou stromen uit het hart van ieder die in de Here Jezus zou geloven. Hoewel ze zelf de heilige Geest nog niet ontvangen hadden – dat zou pas na Jezus’ hemelvaart op de Pinksterdag geschieden – kenden zij de heilige Geest toch al. Zij hadden Hem gezien en leren kennen in het leven van hun Meester. Hoewel ze Hem Zelf nog niet hadden, kenden zij Hem wel.

De heilige Geest zou in de gelovigen blijven wonen

Vervolgens maakte de Heer bekend, dat deze Pleitbezorger, deze Goddelijke Helper in hen zou zijn. Hij zou niet, zoals bij bepaalde mensen in de tijd van het Oude Testament, tijdelijk over hen komen. Nee, Hij zou in hen komen en in hen blijven. Hij zou in hen komen wonen. Hij zou niet tijdelijk komen logeren. Hij zou een blijvende woonplaats in hun leven zoeken en vinden. Dat was een niet eerder gehoorde uitspraak voor deze Joodse mensen. Dit was een geheel nieuwe boodschap voor hen. Om het goed te benadrukken, zei de Here Jezus zelfs twee keer, dat de heilige Geest in hen zou blijven en in hen zou wonen.

Hieraan verbonden was de uitspraak van de Heer, dat Zijn leerlingen de heilige Geest zouden kennen. Hij zou niet als een onbekende gast als in een hotel enige tijd komen logeren. Nee, Hij zou als het ware hun huisgenoot zijn. De heilige Geest zou de gelovigen goed kennen en de gelovigen zouden de heilige Geest goed kennen. Er zou een wederzijdse sfeer van kennis en vertrouwen zijn. Er zou een heel bijzondere band zijn tussen de inwonende Trooster en de gelovigen. Dit te horen moet een heel bijzondere boodschap voor de discipelen geweest zijn!

De heilige Geest is niet in de wereld

Zodra het echter ging over de ongelovigen, de wereld, zei de Heer; “De wereld ziet Hem niet en kent Hem niet.” De Heer was soms heel resoluut als het ging om de wereld. Ja, Hij was voor de hele wereld gekomen en Hij had de hele wereld lief (Johannes 3:16). Als die wereld Hem echter afwees, dan was de Heer zeer duidelijk. In Zijn hogepriesterlijk gebed zei Hij, dat Hij ook niet voor de wereld bad (Johannes 17:9). Nu zei Hij, dat de wereld de heilige Geest ook niet kon ontvangen. De wereld en de Heilige Geest hebben niets met elkaar gemeen. Die twee zijn volkomen van elkaar gescheiden. De heilige Geest woont in de gelovigen. Hij woont niet in de harten van de ongelovige mensen.

De heilige Geest werkt wel aan de wereld

De Heer zei bij Zijn afscheid van Zijn leerlingen: “Werkelijk, het is goed voor jullie dat Ik ga, want als Ik niet ga zal de Pleitbezorger niet bij jullie komen, maar als Ik weg ben, zal Ik Hem jullie zenden. Wanneer Hij komt zal Hij de wereld duidelijk maken wat zonde, gerechtigheid en oordeel is: zonde – dat ze niet in Mij geloven, gerechtigheid – dat Ik naar de Vader ga en jullie Me niet meer zien, oordeel – dat de heerser over deze wereld is veroordeeld.” (Johannes 16:7-11)

“Duidelijk maken” kan ook met één woord gezegd worden: “overtuigen”. In het Grieks staat hier het woord “elegcho”. Het is opnieuw een woord met meerdere betekenissen. Het betekent gewoon overtuigen, maar ook overtuigen van een dwaling, van een foute houding, van een verkeerde gedachte. Het is een sterk woord. Iemand wordt duidelijk gemaakt dat hij verkeerd bezig is, dat zijn verkeerde leven ontmaskerd wordt, waardoor hij zich zal schamen. Nu staat er, dat de heilige Geest dit bij de ongelovigen zal doen. Hij zal ongelovigen duidelijk maken, dat zij zonder God op de verkeerde weg zijn, dat zij een leven hebben waarin zij zich als vijanden van God gedragen. Deze overtuiging zal zo duidelijk zijn, dat deze mensen zich zullen schamen voor hun opstandig leven, berouw krijgen en tot inkeer komen.

Hoe spreekt de heilige Geest tot ongelovigen?

De vraag kan gesteld worden of de heilige Geest zo maar direct Zich openbaart in de harten van de ongelovigen en hen – zonder tussenkomst van iemand anders – aanspreekt. Als je leest over het overtuigen van de heilige Geest ligt het voor de hand om dit te denken. Het is echter geen Bijbels geluid. Als de heilige Geest tot de harten van de mensen spreekt, gebruikt Hij altijd iemand op aarde. Wij geven een voorbeeld uit het Nieuwe Testament, dat betrekking heeft op een ver verleden.

In de brief van Judas lezen wij, dat God al in de voortijd door middel van Zijn heilige Geest – dat is de Geest van profetie – door middel van Henoch tot de mensen van Henochs tijd gesproken heeft om hen te overtuigen van hun zonden. Hier lezen wij: “...dwaalsterren die voor eeuwig de diepste duisternis wacht. Zij zijn het ook over wie Henoch, de zevende vanaf Adam, geprofeteerd heeft toen hij zei: ‘Ik zie de Heer komen met Zijn heilige tienduizendtallen om over allen Zijn vonnis uit te spreken; alle goddeloze zondaars zal Hij veroordelen voor alle goddeloze daden die ze in hun goddeloosheid bedreven hebben en voor de harde woorden waarmee ze Hem hebben beledigd.’” (Judas :13-15) De heilige Geest sprak niet direct tot de mensen. De Geest van profetie maakte gebruik van de mond van Henoch. De heilige Geest werkte door middel van een mens.

Zo maakte de heilige Geest ook gebruik van de Here Jezus om verschillende mensen te overtuigen van hun eigen zonden, terwijl de Here Jezus heel weinig tegen hen zei. Hij overtuigde hen blijkbaar door één opmerking. Hij overtuigde hen door hen als het ware een spiegel voor te houden waarin zij konden kijken. “Toen brachten de schriftgeleerden en de Farizeeën een vrouw bij Hem die op overspel betrapt was. Ze zetten haar in het midden en zeiden tegen Jezus: ‘Meester, deze vrouw is op heterdaad betrapt toen ze overspel pleegde. Mozes draagt ons in de wet op zulke vrouwen te stenigen. Wat vindt U daarvan?’ Dit zeiden ze om Hem op de proef te stellen, om te zien of ze Hem konden aanklagen. Jezus bukte Zich en schreef met Zijn vinger op de grond. Toen ze bleven aandringen, richtte Hij Zich op en zei: ‘wie van jullie zonder zonde is, laat die als eerste een steen naar haar werpen.’ Hij bukte Zich weer en schreef op de grond. Toen ze dat hoorden gingen ze weg, een voor een, de oudsten het eerst, en ze lieten Hem alleen, met de vrouw die in het midden stond.” (Johannes 8:3-9)

De Heer vroeg alleen maar wie van hen zonder zonde was. Meer

zei Hij niet. Toch was het genoeg. De Staten Vertaling geeft het negende vers als volgt weer: “Maar zij, dit horende, en van hun geweten overtuigd zijnde, gingen uit, de een na den andere, beginnende van de oudsten tot de laatsten; en Jezus werd alleen gelaten; en de vrouw in het midden staande.” Luther vertaalt: “... en door hun geweten overtuigd werden...” De Heer sprak slechts enkele woorden en het raakte hun hart. Ze werden in hun geweten overtuigd van hun eigen zonden. Wij geven later nog enkele voorbeelden.

Waarvan Gods Geest mensen overtuigt

Het eerste wat de heilige Geest bij de ongelovige doet, is hem overtuigen van zonde. Er staat niet “van zonden”, maar “van zonde” in het enkelvoud. Het gaat hier niet over allerlei zonden die een mens kan doen. Het gaat hier over slechts één zonde, de zonde van ongeloof, de zonde van het verwerpen van het offer van de Here Jezus. Wie zo door de heilige Geest overtuigd wordt van het verwerpen van de Here Jezus en dit als een zonde ziet, zal nu onder belijdenis van deze zonde tot Christus komen.

Vervolgens overtuigt de heilige Geest van gerechtigheid. Het gaat hier over de mens die, overtuigd van zijn zonde, de Here Jezus aanvaard heeft. Deze mens wordt nu overtuigd van het feit, dat de gerechtigheid van de Here Jezus aan hem geschonken wordt (Romeinen 5:1,19). De nieuwe gelovige ziet de Here Jezus nu als Overwinnaar, die teruggekeerd is naar de Vader.

Tenslotte overtuigt de heilige Geest deze mens van oordeel, dat is het oordeel, dat over de zonde en over de duivel gevelde is (Hebreeën 2:14). Hierdoor kan deze mens niet meer onder het oordeel terechtkomen (Johannes 5:24; Romeinen 8:1).

Inmiddels is er een wonder geschied; het wonder van de wedergeboorte (zie Johannes 3:5,6,8). Het woord “wedergeboorte” is de vertaling van het Griekse woord “anóthen”. De gebruikelijke

vertaling van dit woord is “wedergeboorte”. Toch is dit een woord dat verwarring schept. Het woord betekent in de eerste plaats namelijk “van boven af”. Het wil zeggen, dat wij niet voor een tweede keer op de natuurlijke wijze als kind van onze aardse ouders geboren zijn, maar dat wij nu van boven af geboren zijn. Hierdoor zijn wij niet voor de tweede keer een kind van onze aardse ouders geworden. Hierdoor zijn wij nu een kind van God geworden. Het is wel een nieuwe geboorte, maar dan geheel verschillend van de aardse geboorte. Het is nu een geestelijke geboorte.

De mens die overtuigd is van zijn zonde en de boodschap van God aanvaardt, aanvaardt de Here Jezus als Heiland en Heer. Hij gelooft in de Heer Jezus, vertrouwt Hem voor zijn redding en vertrouwt zich aan Hem toe. Nu heeft hij de autoriteit gekregen om zichzelf een kind van God te noemen (Johannes 1:12). Nu mag hij zeker weten, dat God zijn hemelse Vader is en dat niets en niemand hem ooit kan scheiden van de liefde van God, die hij in de Here Jezus verkregen heeft (Romeinen 8:38,39).

De apostel Paulus zegt van zo'n mens: “Daarom ook is iemand die één met Christus is, een nieuwe schepping. Het oude is voorbij, het nieuwe is gekomen.” (2 Corinthe 5:17) Deze nieuwe schepping is het werk van Gods Geest, waardoor er iets heel bijzonders ontstaan is. De apostel Petrus zegt: “Hiermee zijn ons kostbare, rijke beloften gedaan, opdat u zou ontkomen aan het verderf dat de wereld beheerst als gevolg van de begeerte, en opdat u deel zou krijgen aan de Goddelijke natuur.” (2 Petrus 1:4) Ja, een gelovige is gered door de Here Jezus en is nu een kind van God geworden. Dat is zoiets bijzonders, dat hij zelfs de Goddelijke natuur ontvangen heeft!

Er is nog iets moois. God heeft weer een tempel waarin Hij echt kan wonen. Vroeger woonde Hij in de tabernakel en daarna in de tempel van Salomo. Maar in de tempel van Herodes die er nu

stond, woonde Hij niet. Hij was niet met Zijn heerlijkheid aanwezig in het Heilige der Heiligen. De ark des verbonds stond er ook niet in. Ja, zo lang de Here Jezus op aarde was, was Hij de tempel van God (zie Johannes 2:19,21). Na Zijn hemelvaart en de Pinksterdag had God een nieuwe tempel op aarde, waarin Zijn Geest, Zijn heerlijkheid kon wonen: de Gemeente.

“Weet u niet dat u een tempel van God bent en dat de Geest van God in uw midden woont? Indien iemand Gods tempel vernietigt, zal God hem vernietigen, want Gods tempel is heilig – en die tempel bent u zelf.” (1 Corinthe 3:16,17) “Of weet u niet dat uw lichaam een tempel is van de heilige Geest, die in u woont en die u ontvangen hebt van God, en weet u niet dat u niet van uzelf bent?” (1 Corinthe 6:19) “Wat heeft de tempel van God met afgoden te maken? Wijzelf zijn de tempel van de levende God, zoals God heeft gezegd: ‘Ik zal bij hen wonen en in hun midden verkeren, Ik zal hun God zijn en zij Mijn volk.’” (2 Corinthe 6:16)

Het spreken van de heilige Geest door de eerste christenen

Het verslag van de gebeurtenissen op de Pinksterdag – de dag van de uitstorting van de heilige Geest – begint als volgt: “Allen werden vervuld van de heilige Geest en begonnen op luide toon te spreken in vreemde talen, zoals hun door de Geest werd ingegeven.” (Handelingen 2:4) Deze mensen waren vol van de Geest en nu kon de Geest door hen spreken. Dit spreken geschiedde in verschillende talen, zodat de Joden die daar bijeen waren voor het Pinksterfeest en die uit verschillende landen afkomstig waren, hen allen in hun eigen landstaal konden horen en begrijpen. Zo brachten de apostelen de boodschap van de Here Jezus aan deze mensen.

Even later horen wij een deel van de toespraak van Petrus op die dag. Hij zei: “Israëlieten, luister naar wat ik u zeg: Jezus uit

Nazareth is door God tot u gezonden, hetgeen gebleken is uit de grote daden en de wonderen en tekenen die God, zoals u bekend is, door Zijn toedoen onder u heeft verricht. Deze Jezus, die overeenkomstig Gods bedoeling en voorkennis is uitgeleverd, hebt u door heidenen laten kruisigen en doden. God heeft Hem echter tot leven gewekt en de last van de dood van Hem afgenomen, want de dood kon zijn macht over Hem niet behouden.” (Handelingen 2:22-24) Denk eraan, dat Petrus vol was van de heilige Geest en dat nu dus de heilige Geest door de mond van Petrus sprak. Zo kon de heilige Geest deze mensen overtuigen van hun zonden.

Wat gebeurde er? “Toen ze dit hoorden, waren ze diep getroffen en vroegen aan Petrus en de andere apostelen: ‘Wat moeten we doen, broeders?’” (Handelingen 2:37) De heilige Geest sprak tot hun hart en ze waren diep getroffen in hun hart. Wat er gebeurde in hun hart wordt in het Grieks met het volgende woord beschreven: “katanussoo”. Dit is een heel sterk woord, dat wil zeggen, dat zij in hun hart gestoken werden. Zij werden in hun hart geraakt. Ze werden pijnlijk getroffen, waren diep onder de indruk van Petrus’ woorden en hebben dit ervaren als diepe droefheid en schaamte in hun hart. De heilige Geest had gesproken en mensen waren in hun hart overtuigd van hun zonden. Hoe had de Geest tot hen gesproken? Direct in hun hart? Nee, door middel van de mond en de woorden van Petrus.

Toen de Ethiopiër de boodschap van de Here Jezus moest horen, zond de Heer niet een engel naar hem toe, maar gaf de Heilige Geest aan Philippus opdracht om naar de man te gaan en hem de boodschap van de Here Jezus te brengen (zie Handelingen 8:29-35).

Toen de godvrezende Romeinse hoofdman Cornelius God bad om meer geestelijk licht te mogen ontvangen, kwam een engel uit de hemel naar hem toe. Het zou heel gemakkelijk geweest zijn, als die engel hem meteen het evangelie uitgelegd had. Dat deed de engel

echter niet. De engel zei, dat hij Petrus moest laten komen en dat Petrus hem de boodschap zou vertellen (Handelingen 10:1-6).

Luister nog eens naar de woorden van de Here Jezus: “Werkelijk, het is goed voor jullie dat Ik ga, want als Ik niet ga zal de Pleitbezorger niet bij jullie komen, maar als Ik weg ben, zal Ik Hem jullie zenden. Wanneer Hij komt zal Hij de wereld duidelijk maken wat zonde, gerechtigheid en oordeel is.” (Johannes 16:7,8) Let er goed op, dat de Here Jezus zei: “...als Ik niet ga zal de Pleitbezorger niet bij jullie komen.” Waar zou de Pleitbezorger komen? Bij wie zou Hij komen? “Bij jullie” zei de Heer. Hij sprak over de heilige Geest die bij de gelovigen zou zijn. Meteen daarna zei Hij: “Hij zal de wereld duidelijk maken wat zonde, gerechtigheid en oordeel is.” Ziet u wat de Heer hier in feite zei? Hij zei, dat de heilige Geest bij de gelovigen zou zijn en van daaruit de ongelovigen zou overtuigen van hun zonden. De heilige Geest zou werken vanuit de gelovigen. De gelovigen zouden de werktuigen van de Geest zijn. De heilige Geest zou niet voor de gelovigen aan het werk gaan, de gelovigen zouden voor de heilige Geest aan het werk moeten. De heilige Geest moest en zou hen gebruiken!

Zoals de heilige Geest in de tijd van Noach door Henoch sprak, in de tijd van de evangeliën door de Here Jezus en na de Pinksterdag door de discipelen, zo wil de heilige Geest het ook nu doen. Hij wil niet regelrecht tot de ongelovigen spreken, niet door middel van engelen, maar door u en mij. Hiertoe moeten wij ons laten gebruiken. Wij moeten bereid zijn om dienstbaar te zijn voor de Meester. Hij is de Meester, wij moeten Zijn knechten zijn. De Heer heeft mannen en vrouwen nodig, die zich volkomen aan de Heer overgegeven hebben en nu vervuld zijn met Zijn Geest en daardoor bruikbaar voor Hem zijn.

Wat wij in onze tijd nodig hebben

Wat wij in onze tijd nodig hebben is een duidelijk werk van de heilige Geest in onze harten en levens. Er moet (een nieuwe) toewijding en overgave van ons aan de Here Jezus zijn, zodat Hij de eerste plaats in ons leven en in ons denken inneemt. Wij moeten geen leven hebben dat op onszelf gericht is, waarin wijzelf de eerste plaats innemen. Wij moeten een leven hebben, waarin de Here Jezus de eerste plaats krijgt. Wij hebben geen mensen nodig die veel over de heilige Geest praten, die zich druk maken over de gaven van de Heilige Geest, die kijken wat de Heilige Geest allemaal voor hen kan doen. Wij hebben mensen nodig die niet “ik-gericht” zijn, maar “Christus-gericht”.

Dan hebben wij nodig dat deze mensen weer gebruikt kunnen worden door de Heilige Geest. Velen willen tegenwoordig gebruik maken van de Heilige Geest. Zij willen de Heilige Geest voor hen laten werken. Zij willen graag dat de Geest allerlei mooie werkzaamheden voor hen verricht. Zij willen niet zelf voor de Heer werken, maar willen dat de Heer – door middel van Zijn Geest – voor hen zal werken. Ze hebben niet in de gaten, dat dit “het paard achter de wagen spannen” is en dat het volkomen tegengesteld is met wat de Bijbel over de Heer en Zijn Geest zegt.

Hoewel het niet onze mooie voorbeelden, indrukwekkende getuigenissen, aansprekende preken zijn die de mensen in hun hart van zonden kunnen overtuigen, is het wel zo, dat de Geest van ons spreken gebruik wil maken. Zoals de Heilige Geest in de hiervoor genoemde voorbeelden niet direct tot mensen sprak, maar gebruik maakte van boodschappers, zo wil de Heilige Geest dat in onze tijd ook doen.

Het kost ons wel iets

God heeft in deze tijd mensen nodig, die in hun leven openbaren dat zij van de Here Jezus zijn en dat hun leven de Heer toegewijd is. God zoekt mensen die ook hun mond aan de Heer wijden,

zodat de Heer van hun mond gebruik kan maken om anderen van Hem te vertellen. God verlangt naar mensen die bereid zijn om smaad en verdriet en vijandschap te ondergaan omwille van het werk van de Heer.

Toen de Here Jezus nog op aarde was, ondervonden de discipelen weinig of geen haat van anderen. De Heer had tegenstanders, maar zij eigenlijk niet. In Zijn afscheidstoespraak maakte de Heer hen duidelijk, dat ze een nieuwe periode van hun leven zouden binnengaan. Ze zouden niet alleen de heilige Geest ontvangen, de wereld zou niet alleen overtuigd worden van haar zonde, zijzelf zouden nu ook door de mensen gehaat worden. “Wanneer de wereld je haat, bedenk dan dat ze Mij eerder haatte dan jullie. Als jullie bij de wereld zouden horen, zou ze jullie hebben liefgehad als iets van haarzelf, maar jullie horen niet bij haar, want Ik heb jullie uit de wereld weggeroepen. Daarom haat ze jullie. Denk aan wat Ik gezegd heb: een slaaf is niet meer dan zijn meester. Ze hebben Mij vervolgd, dus zullen ze ook jullie vervolgen; maar wie zich aan Mijn woorden gehouden heeft, zal zich ook aan jullie woorden houden. Dit alles zullen ze jullie vanwege Mij aandoen, want ze kennen Hem niet die Mij gezonden heeft. Ze zouden niet schuldig zijn als Ik niet was gekomen en tegen hen had gesproken. Maar nu hebben ze geen excuus voor hun zonde.” (Johannes 15:18-22)

Hier zien wij, dat de Heer aangekondigd had, dat de haat van mensen zou komen. En hij is gekomen. Lees het boek Handelingen en zie hoe mensen als Petrus, Johannes, Jacobus, Paulus en vele onbekende gelovigen gehaat werden. Zie hoe Paulus vóór zijn bekering de mensen uit hun huizen sleepte. Zie hoe hijzelf daarna gehaat werd. En dat alles omdat de mensen zagen, dat deze gelovigen volgelingen van de Here Jezus waren en door de heilige Geest geleid werden. De discipelen waren geen hatelijke mensen. Ze waren voorbeelden van liefde. Toch werden zij gehaat. Zij waren geen smerige zondaars. Toch werden zij gehaat. Het waren juist mensen die als heilige en reine, God toegewijde

mensen leefden. Juist daarom werden zij gehaat. De aanwezigheid van de heilige Geest in hun leven zorgde ervoor, dat de mensen in hun hart geraakt werden en geconfronteerd werden met hun eigen zonden. Dat deed de heilige Geest in de levens van deze trouwe volgelingen van de Heer. Kan en mag de Heer zo ook bij u en mij werken?

8. Wat wil de Heilige Geest voor de gelovigen betekenen?

Belangrijke zaken van het werk van de heilige Geest waarover veel valt mee te delen, worden in aparte hoofdstukken beschreven. Alle andere zegeningen vatten wij in dit hoofdstuk samen.

Bij Zijn afscheid van de discipelen had de Here Jezus gezegd: “Als je Mij liefhebt, houd je dan aan Mijn geboden. Dan zal Ik de Vader vragen jullie een andere Pleitbezorger te geven, die altijd bij je zal zijn: de Geest van de waarheid. De wereld kan Hem niet ontvangen, want ze ziet Hem niet en kent Hem niet. Jullie kennen Hem wel, want Hij woont in jullie en zal in jullie blijven. Later zal de Pleitbezorger, de heilige Geest die de Vader jullie namens Mij zal zenden, jullie alles duidelijk maken en alles in herinnering brengen wat Ik tegen jullie gezegd heb.” (Johannes 14:15-17, 26)

Vervolgens zei Hij: “Wanneer de Pleitbezorger komt die Ik van de Vader naar jullie zal zenden, de Geest van de waarheid die van de Vader komt, zal die over Mij getuigen.” (Johannes 15:26) “Ik heb jullie nog veel meer te zeggen, maar jullie kunnen het nog niet verdragen. De Geest van de waarheid zal jullie, wanneer Hij komt, de weg wijzen naar de volle waarheid. Hij zal niet namens Zichzelf spreken, maar Hij zal zeggen wat Hij hoort en jullie bekendmaken wat komen gaat. Door jullie bekend te maken wat Hij van Mij heeft, zal Hij Mij eren. Alles wat van de Vader is, is van Mij – daarom heb ik gezegd dat Hij alles wat Hij jullie bekend zal maken, van Mij heeft.” (Johannes 16:12-15)

Nu de Pleitbezorger, de Trooster, de heilige Geest gekomen is, weten wij dat Hij woont in de gelovigen (Romeinen 8:9; 1 Corinthe 3:16). Hij woont in ons hart (Galaten 4:6). De heilige Geest is Gods eerste geschenk aan de gelovigen (Romeinen 8:23). De heilige Geest is tot onderpand in onze harten gegeven (2

Corinthe 1:22; Ephese 1:13, zie ook Galaten 4:6). Dat betekent, dat de heilige Geest Gods garantie in ons hart is dat wij Zijn kinderen zijn. Hij blijft bij ons en zal in ons zijn (Johannes 14:17). Door de in ons aanwezige heilige Geest kunnen wij nu belijden, dat de Heiland onze Heer is (1 Corinthe 12:3).

Over de Here Jezus, de heilige Geest en ons schreef Paulus: “In Hem (de Here Jezus) worden alle beloften van God ingelost; en daarom is het ook door Hem dat we amen zeggen, tot Gods eer. Het is God die u en ons Christus als fundament geeft, die ons allen heeft gezalfd, heeft gewaarmerkt als Zijn eigendom en ons als voorschot de Geest gegeven heeft.” (2 Corinthe 1:20-22) De NBG spreekt hier over “Want hoeveel beloften Gods er ook zijn, in Hem is het: ja; daarom is ook door Hem het: amen, tot eer van God door ons. Hij nu, die ons met u bevestigt in de Gezalfde en ons heeft gezalfd, is God, die ook Zijn zegel op ons gedrukt en de Geest tot onderpand in onze harten gegeven heeft.”

Geestelijke geschenken

Er staat niet, dat God ons wil zalven, maar dat Hij het al gedaan heeft. Er staat niet, dat God ons wil waarmerken, door Zijn zegel op ons te drukken. Hij heeft het gedaan. Er staat niet, dat Hij ons de Geest tot voorschot of tot onderpand wil geven. Hij heeft het gedaan. Hij deed het allemaal “in Hem”, in de Here Jezus. Alles wat wij als gelovigen hebben en alles wat wij zijn, is “in Hem”. Daarom zijn alle beloften die aan ons gegeven waren, al in vervulling gegaan. Een gelovige is geestelijk schatrijk. Helaas zijn er geestelijke multimiljonairs, die zich gedragen als geestelijke daklozen, bedelaars en zwervers.

Wij hebben niet alleen de heilige Geest als onderpand ontvangen, wij zijn ook verzegeld met de heilige Geest. Dat geschiedde op de dag dat wij onze verlossing ontvingen, dat was de dag dat wij tot geloof in de Here Jezus kwamen (Ephese 1:13; 4:30 vgl. 2 Corinthe

1:22). De heilige Geest is het eigendomsstempel, dat God op ons gedrukt heeft, waardoor blijkt, dat wij het eigendom zijn van onze Vader die in de hemelen is. De heilige Geest is onze garantie, dat wij kinderen van God zijn. Dit geldt alle gelovigen; wij zijn allen verzegeld met de heilige Geest. Zoals de Here Jezus het zegel van de Vader droeg, zo dragen ook wij dit zegel (zie Handelingen 10:38; Johannes 6:27 NBG).

Zoals mensen vroeger bij de lommerd geld leenden en daarvoor een onderpand afstonden, zo is de heilige Geest het onderpand van onze geestelijke erfenis. Zoals mensen soms een voorschot geven op een betaling, waardoor bijvoorbeeld de winkelier zekerheid heeft, dat de koop doorgaat en hij zijn geld krijgt, zo is de heilige Geest voor ons ook een voorschot. De geestelijke erfenis die in de hemel voor ons bewaard wordt, zal zeker ons deel zijn. De heilige Geest is daarmee onze garantie! U moet er daarom op letten dat er niet staat, dat u moet zorgen dat u verzegeld wordt met Gods Geest. Er staat van iedere gelovige dat hij is verzegeld met de Geest van God.

Gods Geest getuigt en bidt

De Heilige Geest getuigt dat wij kinderen Gods zijn (Romeinen 8:15-17). Soms twijfelen wij misschien aan onze behoudenis. De heilige Geest komt ons dan tegemoet en maakt ons duidelijk, dat wij echt kinderen van God zijn. Het feit dat wij de heilige Geest ontvangen hebben, bewijst dat wij een kind van God zijn (Romeinen 8:9).

De Heilige Geest pleit (d.i. bidt) voor ons (Romeinen 8:26,27). Er zijn momenten waarop wij niet naar behoren kunnen bidden. De Heilige Geest komt ons dan helpen. De Heilige Geest doet dan twee dingen voor ons:

1. Als wij niet naar behoren bidden, maakt de Heilige Geest er een goed gebed van, dat als welriekend reukwerk opstijgt tot de troon

van God (vgl. Openbaring 8:3,4). Om het in beeldende taal te zeggen: de Heilige Geest maakt van ons onvolmaakte gebed een juweeltje, dat Hij brengt in het hart van God.

2. Als wij niet helemaal correct bidden, of misschien wel helemaal niet correct bidden, dan leert de heilige Geest ons op de juiste wijze te bidden. Hij leert ons dan, dat wij maar niet automatisch aan het eind van ieder gebed zeggen: “In Jezus’ Naam”, maar dat wij echt naar de wil van de Here Jezus zullen bidden. Door de heilige Geest leren wij onze wensen en verlangens uit handen te geven, ja, om ze in de handen van de Vader te geven, opdat Hij ermee zal doen wat Hij wil. Wij leren dan, net als de Here Jezus, te bidden: “Niet Mijn wil, maar Uw wil geschiede.” Wij krijgen dan ook steeds minder vragen in onze gebeden. Wij gaan steeds meer Hem aanbidden. Wij gaan leren, dat bidden niet is: “Heer, kunt U dit of dat voor mij doen...”, maar dat bidden is: “Heer, wat kan ik voor U doen?”

De Heilige Geest geeft liefde en onderricht

Door de heilige Geest hebben wij ook toegang tot (de troon van) de Vader (Ephese 2:18). De heilige Geest verleent ons in ons gebedsleven de toegang tot de Vader. Wij bidden niet tot engelen of heiligen, maar tot God Zelf.

Door de heilige Geest is Gods liefde in onze harten uitgestort (Romeinen 5:5). Wij, als gelovigen, zijn bijzondere mensen. Wij hebben niet alleen onze eigen liefde, maar ook Gods liefde, waarmee Gods “warmte” tot ons komt en waarmee wij anderen kunnen omringen.

De heilige Geest zal ons leren, d.w.z. Hij zal ons onderricht geven (Lucas 12:12; Johannes 14:26). Als er momenten zijn waarop wij van onze Heer moeten getuigen, terwijl wij denken dat wij het niet kunnen, zullen wij merken dat de heilige Geest ons erbij helpt. Ook zal de heilige Geest ons steeds meer leren over de Vader en de

Zoon.

De gelovigen hebben kracht ontvangen toen de heilige Geest over hen kwam (Handelingen 1:8, zie ook Micha 3:8). Dit is hemelse kracht, die van boven, uit de hemel komt (Lucas 24:49). Juist als wij getuigen moeten van de Here Jezus, voelen wij ons vaak zwak. In die momenten zal de heilige Geest ons helpen en ons kracht geven. Alle gelovigen bezitten deze kracht. We moeten er echter wel gebruik van maken!

Bij Gods Geest staat Jezus centraal

De heilige Geest zal niet uit en over Zichzelf spreken, maar Hij zal ons steeds bij de Here Jezus bepalen (Johannes 14:26) en van de Here Jezus getuigen (Johannes 15:27; 16:13). In sommige gemeenten spreekt men veel meer over de Heilige Geest dan over de Here Jezus. Men denkt dan waarschijnlijk, dat men zeer geestelijk is en dat de heilige Geest hen hierin leidt. De Here Jezus heeft echter gezegd, dat de heilige Geest dit juist niet zou doen. De heilige Geest wil ons de Here Jezus laten zien. De heilige Geest wil steeds over de Here Jezus spreken en ons bij Hem bepalen.

Zo ook zal de heilige Geest de weg wijzen tot de volle waarheid (Johannes 16:13). Hier moeten wij denken aan de Here Jezus, die van Zichzelf zei: “Ik ben de Waarheid.” (Johannes 14:6). Dit betekent, dat de heilige Geest ons steeds dichterbij de Here Jezus zal brengen.

Een rijk leven

Als gelovigen hebben wij al onze geestelijke zegeningen van de Here Jezus door de heilige Geest ontvangen. Geen enkele gelovige mist iets. De Heer heeft alle gelovigen een geweldige belofte gegeven: “Hij (de Here Jezus) die door God gezonden is, spreekt de woorden van God, en God schenkt de Geest in overvloed.” (Johannes 3:34) In de NBG stond het als volgt: “Hij geeft de Geest

niet met mate.” “Niet met mate” betekent inderdaad, zoals de NBV het zegt “in overvloed”. Als hier staat, dat God de Geest geeft, vergeet dan niet erbij te denken, aan wie God de Geest schenkt: aan Zijn kinderen. Aan al Zijn kinderen, niet één uitgesloten. Allen die in de Here Jezus geloven hebben de Geest van de Heer in overvloed ontvangen. In overvloed – dus kan het water des levens in ons tot een fontein worden en kan het door ons als een rivier stromen. Dat is de vervulling van Jezus’ belofte: “Rivieren van levend water zullen stromen uit het hart van wie in Mij gelooft’, zo zegt de Schrift. Hiermee doelde Hij op de Geest die zij die in Hem geloofden zouden ontvangen.” (Johannes 7:38,39)

Met dit leven heb je nooit meer geestelijke honger en nooit meer geestelijke dorst (Johannes 6:35). Met dit leven heb je Gods vreugde en Gods vrede in je hart (Johannes 14:27). Je hebt rust en voldoening van wat God aan je geeft en in je leven doet. Het is een leven, dat door ongelovigen niet te begrijpen is (Philippenzen 4:7). “Maar wij zegevieren in dit alles glansrijk dankzij Hem die ons heeft liefgehad.” (Romeinen 8:37) “Maar in dit alles zijn wij meer dan overwinnaars door Hem, die ons heeft liefgehad.” (NBG) “Gezegend zij de God en Vader van onze Here Jezus Christus, die ons met allerlei geestelijke zegen in de hemelse gewesten gezegend heeft in Christus.” (Ephese 1:3 NBG) Letterlijk staat hier: “Gezegend is de God en Vader van onze Heer, Jezus Christus. In Christus heeft Hij ons in het hemelse gezegend met alle zegeningen van de Geest.” Ja, als gelovigen zijn wij gezegend met alle zegen van de Geest!

9. De doop met de Geest en met vuur

Er is in de Bijbel sprake van verschillende uitdrukkingen in verband met het woord “doop”. Er is gewoon het woord “doop” in verband met water. Er is sprake van “de doop met de heilige Geest” en er is sprake van “de doop met vuur”. Helaas blijkt, dat zowel veel gelovigen als ook veel voorgangers en andere geestelijke leiders niet begrepen hebben wat de Bijbel bedoelt, als er over deze verschillende dopen gesproken wordt. Ze trekken de meest uiteenlopende conclusies die volkomen in strijd zijn met wat de Bijbel zelf leert.

De Bijbel – geen fantasie!

Als het gaat over de vraag wat met deze verschillende dopen bedoeld wordt, moeten wij er niet op los fantaseren en niet anderen napraten, maar gewoon de Bijbel bestuderen. Het is triest om te moeten ontdekken, dat veel enthousiaste sprekers en gelovigen in dit verband uitdrukkingen gebruiken, waarvan zij denken dat zij er heel dicht bij God mee komen, terwijl zij in werkelijkheid vragen of zij naar de hel mogen. Ik hoop dat u nu schrikt. Veel gelovigen zingen liederen, waarin zij in feite aan God vragen of Hij hen naar de hel wil zenden. Zelf denken deze mensen, dat zij God vragen om meer van Zijn Geest te mogen ontvangen.

Wij leven in een tijd waarin veel evangelische gelovigen niet meer echt de Bijbel bestuderen. Mensen horen allerlei vrome kreten en als daarbij ook nog over de Heilige Geest gesproken wordt, gaan zij ervan uit, dat het zeer heilig is wat zij horen, zeggen en zingen. Het wordt tijd dat mensen niet slechts blindelings allerlei sprekers geloven en volgen, allerlei vrome boeken lezen en geloven, maar dat mensen weer eens echt studie van Gods Woord gaan maken.

Nu lezen veel evangelische gelovigen liever een eenvoudig, vroom, positief en bemoedigend boek, dan dat ze het Woord van God zelf lezen en bestuderen.

Een internationaal bekend charismatisch evangelist schreef naar aanleiding van Handelingen 1:5 het volgende in zijn blad: “Jezus zei: nu hebben jullie de tweede doop nodig; dit keer in het vuur van de Heilige Geest. Deze doop is niet een mogelijkheid maar een opdracht, een bevel. Jullie zullen de kracht van omhoog pas ontvangen als je in het vuur gedoopt bent. Dan en dan alleen kunnen jullie Mijn getuigen zijn.”

Deze broeder bedoelde het natuurlijk goed, maar hij schreef niet de waarheid. Hij schreef een pertinente leugen. Toen de Here Jezus in Handelingen 1:5 sprak over een tweede doop, sprak Hij namelijk met geen woord over een doop in vuur! Hij sprak over de doop met de heilige Geest. Het opmerkelijke is – zoals wij hierna zullen zien – dat de Heer juist met geen woord over de doop met vuur sprak.

Ook was het een onwaarheid van deze evangelist, dat het hier om een opdracht of bevel zou gaan. Het ging om een belofte. Ook in de Griekse grondtekst wordt absoluut niet in de gebiedende wijs gesproken. De Heer gaf Zijn discipelen niet de opdracht om te zorgen, dat zij met de heilige Geest gedoopt zouden worden. Hij gaf hen de belofte, dat Hij dit voor hen zou doen. Mensen die geen of weinig Bijbelkennis bezitten, geloven zo’n prediker, terwijl hij in feite een leugen predikt.

Drie dopen in Mattheüs 3

Er is dus sprake van drie “soorten” doop. De drie genoemde dopen worden alle in Mattheüs 3 genoemd. Hier lezen wij: “In die tijd trad Johannes de Doper op in de woestijn van Judea. Hij verkondigde: ‘Kom tot inkeer, want het koninkrijk van de hemel is nabij!’ ... Uit Jeruzalem, uit heel Judea en uit de omgeving van de

Jordaan stroomden de mensen toe, en ze lieten zich door hem dopen in de rivier de Jordaan, terwijl ze hun zonden beleden. Toen hij zag dat veel Farizeeën en Sadduceeën op zijn doop afkwamen, zei hij tegen hen: ‘Addergebroed, wie heeft jullie wijsgemaakt dat je veilig bent voor het komende oordeel? Breng liever vruchten voort die een nieuw leven waardig zijn, en denk niet dat je bij jezelf kunt zeggen: wij hebben Abraham als vader. Want ik zeg jullie: God kan uit deze stenen kinderen van Abraham verwekken! De bijl ligt al aan de wortel van de boom: iedere boom die geen goede vrucht draagt, wordt omgehakt en in het vuur geworpen. Ik doop jullie met water ten teken van jullie nieuwe leven, maar na mij komt iemand die meer vermag dan ik; ik ben zelfs niet goed genoeg om Zijn sandalen voor Hem te dragen. Hij zal jullie dopen met de heilige Geest en met vuur; Hij houdt de wan in Zijn hand, Hij zal Zijn dorsvloer reinigen en Zijn graan in de schuur bijeenbrengen, maar het kaf zal Hij verbranden in onblusbaar vuur.’” (Mattheüs 3:1-12)

In dit gedeelte gaat het in het bijzonder om de volgende woorden, die steeds geciteerd worden als men spreekt over de doop met de Geest en met vuur: “Ik (dat is Johannes de Doper) doop jullie met water ten teken van jullie nieuwe leven, maar na mij komt iemand die meer vermag dan ik; ik ben zelfs niet goed genoeg om Zijn sandalen voor Hem te dragen. Hij zal jullie dopen met de heilige Geest en met vuur.”

Ook de evangelist Lucas gaf dit verslag

“Johannes zei tegen de mensen die massaal uitliepen om zich door hem te laten dopen: ‘Addergebroed, wie heeft jullie wijsgemaakt dat je veilig bent voor het komende oordeel? Breng vruchten voort die een nieuw leven waardig zijn, en zeg niet meteen bij jezelf: wij hebben Abraham als vader. Want ik zeg jullie: God kan uit deze stenen kinderen van Abraham verwekken! Ja, de bijl ligt al aan de wortel van de boom: iedere boom die geen goede vruchten draagt,

wordt omgehakt en in het vuur geworpen.’

Het volk was vol verwachting, en allen vroegen zich af of Johannes misschien de Messias was, maar Johannes zei tegen hen: ‘Ik doop jullie met water, maar er komt iemand die meer vermag dan ik; ik ben zelfs niet goed genoeg om de riem van Zijn sandalen los te maken. Hij zal jullie dopen met de heilige Geest en met vuur; Hij houdt de wan in Zijn hand om de dorsvloer te reinigen, het graan zal Hij bijeenbrengen in Zijn schuur en het kaf in onblusbaar vuur verbranden.’” (Lucas 3:7-9,15-17)

Een beknopter verslag

In het evangelie van Marcus lezen wij het volgende. Johannes zei: “Ik (dat is Johannes de Doper) heb jullie gedoopt met water, maar Hij zal jullie dopen met de heilige Geest.” (Marcus 1:8) Het moet u zeker opvallen, dat Marcus alleen zegt, dat de Here Jezus met de heilige Geest zal dopen en dat hij niet spreekt over de doop met vuur.

Ook in het evangelie van Johannes lezen wij niets over een doop met vuur, doch alleen over de doop met de heilige Geest. Johannes schreef: “De volgende dag zag hij (Johannes de Doper) Jezus naar zich toe komen, en hij zei: ‘Daar is het Lam van God, dat de zonde van de wereld wegneemt. Hij is het over wie ik zei: “Na mij komt iemand die meer is dan ik, want Hij was er vóór mij.” Ook ik wist niet wie Hij was, maar ik kwam met water dopen opdat Hij aan Israël geopenbaard zou worden.’ En Johannes getuigde: ‘Ik heb de Geest als een duif uit de hemel zien neerdalen, en hij bleef op Hem rusten.

Nog wist ik niet wie Hij was, maar Hij die mij gezonden heeft om met water te dopen, zei tegen mij: “Wanneer je ziet dat de Geest op iemand neerdaalt en blijft rusten, dan is dat degene die doopt met de heilige Geest.” En dat heb ik gezien, en ik getuig dat hij de Zoon van God is.” (Johannes 1:29-34)

Waarschijnlijk weet u, dat de evangelist Johannes zijn evangelie geschreven heeft om de gelovigen te bemoedigen en hen een speciaal woord over de Here Jezus mee te geven (zie Johannes 20:30,31). Daarom leest u in het evangelie van Johannes ook heel andere zaken dan in de andere evangeliën. In het evangelie van Johannes gaat het over gelovigen en hun leven met de Heer. Tot deze gelovigen wordt alleen gesproken over de doop met de heilige Geest en niet over de doop met vuur. Als er sprake is van gelovigen en ongelovigen, leest u over addereengebroed en ook over de doop met vuur. Als er alleen sprake is van gelovigen, wordt er niet over addereengebroed gesproken en ook niet over de doop met vuur, doch alleen over de doop met de Geest.

De Pinksterdag

In de Handelingen der Apostelen lezen wij over het gesprek dat de Heer Jezus met Zijn discipelen voerde op de dag waarop Hij naar de hemel terugkeerde: “Toen Hij eens bij hen was, droeg Hij hun op: ‘Ga niet weg uit Jeruzalem, maar blijf daar wachten tot de belofte van de Vader, waarover jullie van Mij hebben gehoord, in vervulling zal gaan. Johannes doopte met water, maar binnenkort worden jullie gedoopt met de heilige Geest.” (Handelingen 1:4,5)

Op die dag kondigde de Here Jezus aan, dat de beloofde doop met de heilige Geest spoedig daarna zou zijn. Ook nu wordt alleen over de doop met de heilige Geest gesproken en wordt met geen woord gerept over de doop met vuur. De Heer sprak immers tot Zijn volgelingen, tot gelovigen en niet tot ongelovigen. Dus horen wij alleen over de doop met de heilige Geest.

In het huis van Cornelius horen wij opnieuw alleen over de doop met de heilige Geest. Dan blijkt ook, dat de doop met de heilige Geest al geschied is. Hier lezen wij: “Ik (Petrus) was nog maar nauwelijks begonnen te spreken, of de heilige Geest daalde op hen neer, zoals destijds ook op ons. Ik herinnerde me dat de Heer

tegen ons zei: “Johannes doopte met water, maar jullie zullen gedoopt worden met de heilige Geest.”” (Handelingen 11:15,16)

Als er gesproken wordt tegen gelovigen en ongelovigen, horen wij over de doop met de Geest en de doop met vuur. Dit gebeurt in Mattheüs en Lucas. Dan worden deze ongelovigen op een heel duidelijke manier aangesproken en gewaarschuwd. Wij komen daar nog op terug als het gaat over de doop met vuur. Als het echter alleen gaat over waarachtige gelovigen, wordt er wél over de doop met de heilige Geest gesproken, maar horen wij niets over de doop met vuur! Is dat toeval? Staan er toevalligheden in de Bijbel? Is de Bijbel niet zó heilig, dat alles wat er staat nadrukkelijk door God zo gewild is? Nee, er staan geen toevallige opmerkingen in de Bijbel. Alles wat geschreven is, is geïnspireerd door de Heilige Geest en is belangrijk om er aandacht aan te besteden.

Duidelijk blijkt, dat kort voor de uitstorting van de heilige Geest de Here Jezus aankondigde, dat de doop met de heilige Geest spoedig zou plaats hebben. Niet lang daarna horen wij in de geschiedenis van Petrus en Cornelius, dat de doop met de Geest al geschied was. Ook lezen wij niet dat Cornelius afzonderlijk met de Geest gedoopt moest worden. Toen hij tot geloof kwam, ontving hij de heilige Geest en behoorde hij bij de Gemeente, die op de Pinksterdag met de heilige Geest gedoopt was.

Alle gelovigen zijn gedoopt met de Geest

Later zou de apostel Paulus dit nog eens verduidelijken: “Een lichaam is een eenheid die uit vele delen bestaat; ondanks hun veelheid vormen al die delen samen één lichaam. Zo is het ook met het lichaam van Christus. Wij zijn allen gedoopt in één Geest en zijn daardoor één lichaam geworden, wij zijn allen van één Geest doordrenkt, of we nu uit het Joodse volk of uit een ander volk afkomstig zijn, of we nu slaven of vrije mensen zijn.” (1 Corinthen 12:12,13)

In deze verzen wijst hij erop, dat alle gelovigen in één Geest (dat is: in de heilige Geest) gedoopt zijn. Door die doop in de Geest zijn ze gevormd tot een eenheid, tot het Lichaam van Christus. Ook de slordig levende christenen in Corinthe horen hierbij. Niet alleen zij die een geestelijke levenswandel hebben, maar ook zij die een ongeneselijke levenswandel hebben, behoren bij het Lichaam van Christus en zijn gedoopt in de heilige Geest.

“Wij zijn allen van één Geest doordrenkt,” zo zegt dit vers. Het woord dat bij ons als “doordrenkt” vertaald is, is de vertaling van het Griekse werkwoord “potizoo”. Het betekent: te drinken geven, water gieten op. Wij hebben allen als gelovigen in één Geest te drinken gekregen. Ongetwijfeld zult u hierbij ook denken aan de woorden van de Heer: “Op de laatste dag, het hoogtepunt van het feest, stond Jezus in de tempel, en hij riep: ‘Laat wie dorst heeft bij Mij komen en drinken! ‘Rivieren van levend water zullen stromen uit het hart van wie in Mij gelooft,’ zo zegt de Schrift.’ Hiermee doelde Hij op de Geest, die zij die in Hem geloofden zouden ontvangen.” (Johannes 7:37-39a) De Geest zou komen als een stroom van levend water. Hij zou zijn als water, dat verkwikt, verfrist, reinigt en leven schenkt. De gelovigen zouden drinken van het verfrissende water van Gods Geest. Zij zouden ook anderen op de hoogte brengen van dit bijzondere water. De doop in de Geest vertelt ons nu, dat wij in dit bijzondere water van Gods Geest zijn opgenomen. Dit mogen wij ervaren als een bijzondere zegen van God.

Nu zijn alle gelovigen tezamen door de doop in de Geest tot een bijzondere eenheid gesmeed, tot het Lichaam van Christus, de Gemeente. Ieder is nu een deel van dit bijzondere Lichaam. Samen – niet ieder afzonderlijk – samen vormen wij het Lichaam van Christus. Ieder afzonderlijk is in dit Lichaam een deeltje. De één is als een hand, de ander als een vinger, de volgende als een voet.

Wij doen er goed aan om er op te letten, dat zowel in verband met

water als in verband met de heilige Geest gesproken wordt over “doop”. Mensen die gelovig geworden zijn, zijn gedoopt in de heilige Geest en mogen zich nu ook in water laten dopen. Zo vormen de doop in de Geest en de doop in water als het ware een bijzondere eenheid. Zoals bij de doop in de Geest de gelovige als het ware opgenomen is in de heilige Geest, zo mag bij de doop de gelovige opgenomen worden in het water. Wij moeten ons dan wel realiseren, dat als de Bijbel spreekt over de doop in water, er over onderdompeling van gelovigen in water gesproken wordt en niet over besprenkeling van baby’s met water.

Hebt u ooit gehoord van het boek “Zij vielen uit Gods hand”? Veel christenen zijn bang, dat zij ook ooit eens uit Gods hand zullen vallen. Kun je nog uit Gods hand vallen, als je eenmaal in Zijn hand bent? Jezus zei: “Ik geef ze eeuwig leven: ze zullen nooit verloren gaan en niemand zal ze uit Mijn hand roven. Wat Mijn Vader Mij gegeven heeft gaat alles te boven, niemand kan hen uit de hand van Mijn Vader roven, en de Vader en Ik zijn één.” (Johannes 10:28-30)

Een gelovig meisje op een Bijbelclub werd eens de vraag gesteld, of het mogelijk was, dat zij nog uit de hand van de Here Jezus zou vallen. “Stel je voor, dat de Heer je tussen Zijn vingers door laat glippen?” zo werd haar gevraagd. Het meisje wist echter wat de doop met de Geest betekende. Ze antwoordde: “Dat kan niet, want ik ben één van Zijn vingers.”

Als je een christen bent, ben je het eigendom van de Here Jezus en behoor je bij Zijn Gemeente. Dan heb je ook de heilige Geest ontvangen, zoals Ephese 1:13 ons meedeelt. Daar lezen wij dat wij allen, toen wij gelovig werden, de heilige Geest ontvangen hebben. Wie in de Here Jezus gelooft, heeft de heilige Geest. Wie gelooft, behoort bij het Lichaam van Christus, heeft de heilige Geest en is gedoopt met de heilige Geest. Dat is wat de Bijbel ons meedeelt.

Nergens in de Bijbel lezen wij, dat als je tot geloof gekomen bent, je later nog eens extra met de heilige Geest gedoopt moet worden. Waar men dat predikt, wordt meer eer aan de heilige Geest gegeven dan aan de Here Jezus.

In de jaren van werk in de dienst van de Heer heb ik gemerkt, dat vaak het volgende het geval is: hoe vreemder en onbijbelser iets is, hoe meer de mensen zeggen, dat ze erdoor gezegend zijn. Ik weet, dat mensen het als een heel bijzondere ervaring beschouwden, als zij handoplegging ontvingen, waarbij gezegd werd, dat zij nu met de heilige Geest gedoopt waren. Realiseer u, dat de gevoelens van mensen en hun ervaringen niets zeggen. Overal hebben mensen bepaalde gevoelens en worden zij aangeraakt. Dat gebeurt in allerlei kerken, gemeenten en samenkomsten. Het gebeurt met allerlei tegenstrijdige zaken. Het gebeurt ook bij andere godsdiensten. Het gebeurt ook bij ongelovigen. Laat u daarom niet leiden door wat mensen zeggen, beleven en ervaren, maar laat u alleen leiden door het betrouwbare Woord van God!

“Met terugwerkende kracht”

Er zijn bepaalde zaken in de Bijbel die in werkelijkheid anders zijn dan veel christenen denken. Ik geef u een voorbeeld. Veel christenen denken, dat alle priesters in de tempel “gezalfd” waren en dat ze allemaal bij de aanvaarding van hun bediening met heilige olie gezalfd zouden zijn. Niets is minder waar. Alleen Aäron en zijn zonen ontvingen als eerste priesters de heilige zalving. Daarna werden alleen nog de hogepriesters met de heilige olie gezalfd als zij hun dienst als hogepriester aanvingen. De gewone priesters werden geen van allen meer gezalfd. Zij hadden hun zalving met terugwerkende kracht “in Aäron” ontvangen. Zo is het ook met ons. Wij hebben de doop met de Geest met terugwerkende kracht op de eerste Pinksterdag ontvangen. Toen ontstond de Gemeente als het Lichaam van Christus en dáár zijn wij bij de Gemeente ingelijfd.

Zo was het ook toen wij onze redding ontvingen. Moest er opnieuw een kruis opgericht worden toen wij tot geloof kwamen? Nee, het kruis was er voor eens en voor altijd. Wie nu gelovig wordt gaat in feite terug naar het kruis op Golgotha en ontvangt daar zijn redding. Zo zegt de Bijbel, dat wij in ons geestelijk leven ook daar met Christus gestorven zijn. Dat is eens en voor altijd geschied en hoeft niet herhaald te worden.

Wat is de doop met de Geest?

Om te begrijpen wat de doop met de Geest betekent, moeten wij kijken naar de eerste doop die Johannes noemde: de doop met water. Hier ontstaat de verwarring. Omdat de vertalers over het algemeen kwamen uit kerken waar baby's gedoopt werden met water, vertaalden zij de teksten waarin over de doop gesproken werd, ook als: dopen met water. Consequent moesten zij daarna vertalen: dopen met de heilige Geest en dopen met vuur. Maar het was geen letterlijke vertaling. Het was geen correcte vertaling. Het was een vertaling die aangepast was aan de dooppraktijk van hun eigen kerk.

De eerste mededeling over de doop luidt als volgt: “Ze lieten zich door hem dopen in de rivier de Jordaan.” (Mattheüs 3:6) Er staat niet, dat zij zich lieten dopen met de rivier, of dat zij zich lieten dopen met rivierwater. Zij gingen het water in en lieten zich door onderdompeling dopen in de rivier de Jordaan. Zij gingen het water in en gingen in het water onder. Zij werden door het water omvangen. Het water kwam niet in hen, zij kwamen in het water.

Vervolgens veranderden de vertalers gewoon de betekenis van het voorzetsel en laten ons het volgende lezen: “Ik doop jullie met water ten teken van jullie nieuwe leven, maar na mij komt iemand die meer vermag dan ik; ik ben zelfs niet goed genoeg om Zijn sandalen voor Hem te dragen. Hij zal jullie dopen met de heilige Geest en met vuur.” (Mattheüs 3:11) Als Johannes de Doper een

lijn trekt van de doop in water naar de doop in de heilige Geest en de doop in vuur, dan is het ongehoord, dat de vertalers nu ineens vertalen, dat Johannes “met” water doopte en dat de Here Jezus “met” de heilige Geest en “met” vuur zal dopen. Nee, Johannes doopte “in” water en de Here Jezus zal “in” de heilige Geest en “in” vuur dopen. Daarom lezen wij even later ook: “Zodra Jezus gedoopt was en uit het water omhoogkwam...” (Mattheüs 3:16). De Heer was niet met het water van de Jordaan gedoopt, Hij was in het water van de Jordaan gedoopt en kwam daarom na Zijn doop uit het water omhoog! Hij is dus ondergegaan in het water. Hij is ondergedompeld in het water van de Jordaan. Dat was Zijn doop.

[Hetzelfde Griekse voorzetsel staat in het volgende vers. Toch vertalen de vertalers dan niet: “Hij houdt de wan “met” Zijn hand”, maar “Hij houdt de wan “in” Zijn hand.” (Mattheüs 3:12)]

De doop in de Geest is 50 dagen na de opstanding van de Here Jezus uit het graf geschied. ”Pinksteren” betekent “50e dag”. Het is de 50e dag na Pasen. Toen en toen alleen is de heilige Geest door God uitgestort. Deze uitstorting is daarna nooit meer herhaald. De Bijbel noemt deze eenmalige uitstorting van de heilige Geest “de doop in de Geest”. Deze doop in de Geest is dus ook een eenmalige gebeurtenis. “Met terugwerkende kracht” worden mensen, die nu tot geloof komen, alsnog in de Geest gedoopt. Bij de doop in de Geest ontstond de Gemeente als lichaam van Christus. Als iemand vandaag tot geloof komt, hoeft het lichaam van Christus niet opnieuw gevormd te worden. Het is er al. De gelovige wordt echter in dat reeds bestaande lichaam van Christus opgenomen door de heilige Geest. Dat is de doop in de Geest.

Op deze Pinksterdag is de heilige Geest (niet de Heilige Geest als Persoon, maar Zijn geschenk: heilige Geest) als een emmer water uitgestort of uitgegoten over de gelovigen. Zo kwam de stroom van het water des levens over alle gelovigen.

1 Corinthe 12:12,13 zegt ook, dat wij allen door één Geest tot één lichaam gedoopt zijn. Het hoeft niet nogmaals te gebeuren; het is gebeurd! Op het moment dat wij tot geloof kwamen, werden wij door de Geest tot het lichaam van Christus gedoopt en werden wij in Zijn lichaam, de Gemeente, opgenomen. Wie nadenkt, ziet ook de logica hiervan in: je kunt niet gelovig zijn en buiten het lichaam van Christus staan. Dat is onmogelijk!

Wij zien dus vier feiten:

1. Degene die in de Geest doopt, is niet de heilige Geest Zelf, maar de Here Jezus.
2. Alleen gelovigen worden gedoopt in de heilige Geest.
3. Alle gelovigen – en niet één gelovige uitgezonderd – zijn gedoopt in de Geest.
4. De betekenis van deze doop in de Geest is deze: hierdoor zijn wij toegevoegd aan de Gemeente, het lichaam van Christus.

Het vuur in het evangelie van Mattheüs

Vuur is in de Bijbel een enkele keer het teken van Gods heerlijkheid, heiligheid en aanwezigheid. Een enkele keer wordt het ook gebruikt voor het reinigingsproces waardoor een mens meer heiliging in zijn leven krijgt. Meestal gaat het bij vuur echter over het oordeel van God waar de ongelovigen in terecht zullen komen, het vuur van het eeuwige oordeel, de hel.

Wij geven u een aantal voorbeelden uit het evangelie van Mattheüs waaruit blijkt, welke betekenis het vuur daar heeft, nl. oordeel. “De wan is in Zijn hand en Hij zal Zijn dorsvloer geheel zuiveren en Zijn graan in de schuur bijeenbrengen, maar het kaf zal Hij verbranden met onuitblusbaar vuur.” (Mattheüs 3:12 NBG)

“Iedere boom, die geen goede vrucht voortbrengt, wordt uitgehouwen en in het vuur geworpen.” (Mattheüs 7:19 NBG)

“Zoals nu het onkruid verzameld wordt en met vuur verbrand, zo zal het gaan bij de voleinding der wereld.” (Mattheüs 13:40 NBG)

“Indien uw hand of uw voet u tot zonde verleidt, houw hem af en werp hem weg. Het is beter voor u verminkt of kreupel ten leven in te gaan, dan met twee handen of twee voeten in het eeuwige vuur geworpen te worden.” (Mattheüs 18:8 NBG)

“Dan zal Hij ook tot hen, die aan Zijn linkerhand zijn, zeggen: gaat weg van Mij, gij vervloekten, naar het eeuwige vuur, dat voor de duivel en zijn engelen bereid is.” (Mattheüs 25:41 NBG)

De doop met vuur: heiligen en onheiligen

In Mattheüs 3, waarin wij lezen over de doop met de Geest en de doop met vuur, wordt de uitleg duidelijk gegeven als het gaat om de vraag, wat de doop met vuur is. Er is in dit gedeelte sprake van mensen die echt tot inkeer kwamen en van mensen die niet tot inkeer gekomen waren. In verband met de mensen die niet tot inkeer gekomen waren, wordt ons het volgende verteld: “Toen hij (Johannes de Doper) zag dat veel Farizeeën en Sadduceeën op zijn doop afkwamen, zei hij tegen hen: ‘Addergebroed, wie heeft jullie wijsgemaakt dat je veilig bent voor het komende oordeel?’ (Mattheüs 3:7)

Johannes wijst hen op hun verkeerde houding en noemt hen “adderengebroed”. Ook maakt hij hen duidelijk, dat zij onderweg zijn naar het komende oordeel. Het komende oordeel wordt in de Bijbel als een vuur beschreven. Dat is ook het geval in Mattheüs 3. Hoor hoe Johannes tegen hen het volgende zegt: “De bijl ligt al aan de wortel van de boom: iedere boom die geen goede vrucht draagt, wordt omgehakt en in het vuur geworpen.” Dit vuur is niet het vuur van de heiligheid en de heerlijkheid van God. Het is geen vuur dat de mens zegen brengt. Het is het vuur van het oordeel.

Alsof dit nog niet duidelijk genoeg is, gaat Johannes een soort

gelijkenis vertellen. In deze gelijkenis vergelijkt hij de Here Jezus met een landeigenaar. De landeigenaar heeft de oogst binnengehaald. Hij heeft alles van het veld binnengehaald, zowel wat goed is als wat slecht is, zowel wat bruikbaar is als wat onbruikbaar is. Vervolgens gaat de landman dorsen. Zo brengt hij scheiding tussen koren en kaf, tussen bruikbaar en onbruikbaar. Het koren brengt hij in zijn schuur. Het kaf verbrandt hij.

De bedoeling van de gelijkenis is duidelijk. De Here Jezus is de landman. Zoals een landman alles wat op het veld staat naar zijn dorsvloer brengt, zo zal de Here Jezus alle mensen bijeenbrengen. Dan zal Hij hen scheiden in bruikbaar en onbruikbaar, in gelovigen en ongelovigen, in rechtvaardigen en onrechtvaardigen. De rechtvaardigen brengt Hij in Zijn schuur, dat is Zijn koninkrijk. De onrechtvaardigen gaan als kaf het vuur in. Let er op, dat de schuur niet in het koren komt, maar dat het koren in de schuur komt. Zo ook komt het vuur niet in het kaf, maar komt het kaf in het vuur. Zo ook komt de Gemeente niet in de gelovige, maar komt de gelovige in de Gemeente. En zo komt de hel niet in de zondaar, maar komt de zondaar in de hel.

Meteen hierna vertelt Johannes, dat de Here Jezus in de Geest en in het vuur zal dopen. Het goede brengt Hij in de Geest. Het onbruikbare brengt Hij naar het vuur, naar het eeuwige oordeel, naar de hel.

Het is dus eigenlijk niet de doop met vuur, maar de doop in vuur. Als mensen zingen en bidden: “Doop mij met vuur”, dan doen zij dat op grond van deze tekst en dan vragen zij in feite aan de Heer om hen naar de hel te sturen. Wie vraagt om met vuur gedoopt te mogen worden, vraagt niet om het vuur van de heilige Geest, vraagt niet om de heilige Geest Zelf, vraagt niet om het vuur van heerlijkheid en heiligheid – ook al zal men na lezing van dit hoofdstuk er graag die betekenis aan willen geven – zo iemand vraagt gewoon om in het oordeel geworpen te mogen worden.

De doop met (in!) de Geest brengt je “in de schuur”, dat is in het Lichaam van Christus, in de Gemeente. De doop met (in!) vuur brengt je in het vuur van de hel.

Lucas vertelt hetzelfde als Mattheüs deed. Hij spreekt over de doop met de Geest en de doop met vuur en vertelt ook de gelijkenis van de landman. Hij schreef: “Maar Johannes zei tegen hen: ‘Ik doop jullie met water, maar er komt iemand die meer vermag dan ik; ik ben zelfs niet goed genoeg om de riem van Zijn sandalen los te maken. Hij zal jullie dopen met de heilige Geest en met vuur; Hij houdt de wan in Zijn hand om de dorsvloer te reinigen, het graan zal Hij bijeenbrengen in Zijn schuur en het kaf in onblusbaar vuur verbranden.” (Lucas 3:16,17) Ook hier ziet u, dat vuur geen beeld is van de heilige Geest, maar dat het vuur beeld is van het oordeel.

Ik ben mij bewust, dat veel goed bedoelende gelovigen zingen en bidden om de doop met de Geest en om de doop met vuur. Als u een gelovige bent, hoeft u niet te vragen om met de Geest gedoopt te mogen worden. U **bént** gedoopt in de heilige Geest. Het is geschied. Zo zeker als de Here Jezus voor u gestorven is, zo zeker als u behoort bij het Lichaam van Christus, zo zeker bent u gedoopt in de Geest. U kunt immers niet horen bij het Lichaam van Christus en toch niet in de Geest gedoopt zijn. Die twee zijn één en hetzelfde. De doop in de Geest is de inlijving in het Lichaam van Christus. Bid dus niet om met de Geest gedoopt te mogen worden, maar dank God, dat u in de Geest gedoopt bent.

Zijn u de handen opgelegd? Had u een bijzondere ervaring? Fijn dat u een zegen ontving. U dacht dat het de doop met de Geest was. Dat was het niet, tenzij u daarvoor nog geen echte gelovige was. Als u dat wel was, hebt u een bemoedigende ervaring gehad, maar noem het niet de doop met de Geest.

Wees u bewust, dat de doop met vuur hetzelfde is als in de hel geworpen worden. Bid er dus nooit om en vraag het ook niet in

uw liederen. Dank God, dat als u een gelovige bent, u juist nooit in dat vuur terecht zult komen. Jezus is uw Redder.

Twee opmerking tot slot

Denk eraan, dat degene die doopt, niet de heilige Geest is. De heilige Geest doopt niet met Zichzelf en Hij doopt ook niet met vuur. Het is de Here Jezus die doopt. Hij redt en Hij doopt de Zijnen in Zijn Geest, zodat zij allen een bijzondere eenheid met Hem en met elkaar vormen.

Wees u ook bewust, dat de tongen als van vuur die op de Pinksterdag boven de discipelen verschenen, niets te maken hebben met de doop in vuur. Het was Pinksteren. Dat is voor de Joden de herinnering aan de wetgeving op de Sinaï. De tekenen van Gods aanwezigheid op de Sinaï waren geluid (donderslagen) en vuur. Op de Pinksterdag hoorden en zagen de Joden opnieuw de tekenen van Gods aanwezigheid en Zijn heerlijkheid in geluid (wind) en tongen als van vuur. De tongen als van vuur op de Pinksterdag vertelden dus niets over de doop in vuur. Zij maakten zichtbaar, dat God met Zijn heerlijkheid aanwezig was in deze gelovige getuigen van Hem.

10. De zalving met de Heilige Geest

Zoals er veel verwarring en onkunde zijn over de doop met de heilige Geest, zo is er ook veel verwarring en onkunde over de zalving met de Geest. Er wordt tegenwoordig over gezalfde predikers gesproken, over gezalfde profeten, over gezalfde liederen en gezalfde preken. Het zijn kretten, die in onze tijd zijn ontstaan, die geen Bijbels fundament hebben en die waarschijnlijk, zoals zoveel on-Bijbelse zaken, na verloop van tijd weer verdwijnen. Wie weet waar het in de Bijbel over gaat als er over zalving gesproken wordt, zal direct zien, dat bijvoorbeeld “gezalfde liederen” en “gezalfde profeten” e.d. onbijbelse uitdrukkingen zijn.

De Nieuw-Testamentische zalving

In het Nieuwe Testament wordt slechts in de eerste brief van Johannes geschreven over de zalving van de gelovigen. “U echter bent gezalfd door de Heilige, u allen weet dat. Wat uzelf betreft: de zalving die u van Hem ontvangen hebt is blijvend, u hebt geen leraar nodig. Zijn zalving leert u alles naar waarheid, zonder bedrog. Blijf daarom in Hem, zoals Zijn zalving u geleerd heeft.” (1 Johannes 2:20,27) Als wij willen weten, wat wij hieronder moeten verstaan, zullen wij in het Oude Testament moeten kijken naar de betekenis van de zalving. Feit is, dat hier geschreven wordt op een manier die duidelijk maakt, dat de eerste lezers precies begrepen wat Johannes bedoelde. Ook blijkt, dat Johannes met het oog op alle gelovigen spreekt over deze zalving. Iedere gelovige moet deze zalving bezitten.

Het woord “zalving” is de vertaling van het Griekse woord *chrisma*, dat net als het woord Christus verwijst naar Messias, zalving en gezalfde. Zouden wij 1 Johannes 2:20 weergeven op een manier, die duidelijk maakt wat echt bedoeld wordt, dan komt er de volgende zin, die niet goed Nederlands is, maar die wel heel veel duidelijk maakt. Johannes schrijft dan: “Gij zijt gemessiasd

door de Heilige en gij weet dat allen.” Hier neemt Johannes ons dus mee in Joodse gedachten. Dat blijkt ook, als hij het heeft over “de Heilige”. Vaak wordt dit uitgelegd als zou er staan “De Heilige Geest” en zou er bedoeld zijn: “U bent met de Heilige Geest gezalfd.” Johannes schrijft echter niet dat wij met de Heilige gezalfd zijn, maar door de Heilige. Wie of wat wordt bedoeld met “de Heilige”?

Met “de Heilige” kan bedoeld zijn wat de Joden door de eeuwen heen van God zeiden, als zij Hem noemden: “HaKadosh”, “de Heilige”. Hiermee wordt niet de Heilige Geest bedoeld, maar God de Vader. In Openbaring 3:7 wordt ook de Here Jezus “HaKadosh”, “de Heilige” genoemd. Het is dus mogelijk, dat Johannes bij “de Heilige” ook aan de Here Jezus gedacht heeft.

Maar... in het Grieks staat niet “de Heilige”, maar alleen “heilige”, dus zonder lidwoord. Dat lijkt er sterk op te wijzen, dat hier het geschenk van de Heilige Geest bedoeld is. De Heilige Geest heeft de gelovigen met “heilige” gezalfd. Dat is dan inderdaad: gezalfd met heilige Geest. Het gaat hier dan niet over de Persoon van de Heilige Geest, maar over wat Hij ons geschonken heeft: heilige Geest, kracht uit de hemel. Daarmee zijn wij gezalfd! Het moet duidelijk zijn, dat het een zeer onlogische gedachte is, als bedoeld wordt, dat wij met de Goddelijke Persoon, de Heilige Geest, gezalfd zouden zijn. Het gaat niet over de derde Persoon van de Godheid, maar over Zijn geschenk aan de gelovigen.

Het Grieks van de Bijbel kent verschillende woorden, die voor “zalving” gebruikt kunnen worden. In grote lijnen kan over het algemeen gezegd worden, dat “aleiphoō” voor zalving in het algemeen, “murizōō” voor het zalven (balsemen) van doden en “chrioō” en “chrisma” voor heilige en symbolische zalvingen gebruikt worden.

Mensen konden zich bij bepaalde gelegenheden zalven. Het had

dan geen geestelijke betekenis, hoogstens een afgeleide geestelijke betekenis. In dagen van rouw zalfde men zich niet (2 Samuël 14:2). Juist wel bij feestelijke gelegenheden (Prediker 9:8). Als iemand de voeten gezalfd werden, was dit een hoge onderscheiding (Lucas 7:38, 46). In de regel zalfde men alleen het hoofdhaar en de baard.

Johannes zegt niet, dat wij een zalving ontvangen hebben, zoals een dode gebalsemd wordt, of zoals voeten gezalfd werden. Ook zegt hij niet, dat wij een zalving ontvangen hebben, zoals zieken met gekruide olijfolie gezalfd werden. Het is ook geen zalving vanwege een feestelijke gelegenheid. Hij maakt duidelijk, dat wij gezalfd zijn met heilige, gewijde olie, zoals die in het Oude Testament in enkele bijzondere situaties gebruikt werd. Hierin staan wij naast de Here Jezus. Zoals de zalving van de Here Jezus, waardoor Hij “de Gezalfde”, dat is “de Messias” werd, een heilige zalving was, zo hebben ook wij een heilige zalving en wijding ontvangen. Welke zalvingen uit het Oude Testament vertellen ons iets meer over onze zalving uit het Nieuwe Testament?

Wij zijn niet gezalfd met geparfumeerde olie, opdat wij lekker zouden ruiken, ook al moeten christenen een geur ten leven verspreiden, zoals Paulus schreef in 2 Corinthe 2:15 NBG. Wij zijn natuurlijk ook niet gezalfd met “lampenolie”, dat is de olijfolie die men gebruikte om de lampen te laten branden. Wij zijn op dezelfde manier gezalfd zoals mensen en voorwerpen in het Oude Testament met de heilige zalfolie gezalfd werden. Deze heilige zalfolie wordt beschreven in Exodus 30:31-33. Wie en wat werden er in het Oude Testament met deze heilige zalfolie gezalfd en wat betekende deze zalving?

Wij komen de zalving tegen bij de priesters

De hogepriester is de eerste die wij in de Bijbel tegenkomen als een man, die met de heilige zalfolie gezalfd is. Aäron was de eerste hogepriester die zo gezalfd werd en na hem zijn alle andere

hogepriesters zo gezalfd. Als er in de Bijbel sprake is van “de gezalfde priester” verwijst dit niet naar een gewone priester, maar naar de hogepriester. De betekenis van die zalving is als volgt: “Laat je broer Aäron en zijn zonen deze kleding aantrekken en zalf hen; zo wijd je hen en heilig je hen om mij als priester te dienen.” (Exodus 28:41; zie ook 30:30)

De zonen van Aäron werden als de eerste priesters ook met de heilige zalfolie gezalfd. Na hen werden de volgende (gewone) priesters niet meer met de heilige olie gezalfd. De volgende (gewone) priesters hadden hun zalving in de eerste priesters ontvangen en werden niet meer gezalfd als zij hun werk in tabernakel of tempel aanvingen. “Trek Aäron de heilige kleding aan en zalf hem; zo heilig je hem om mij als priester te dienen. Ontbied zijn zonen, trek hun de tunieken aan en zalf hen zoals je hun vader gezalfd hebt; dan kunnen ook zij Mij als priester dienen. Door deze zalving wordt hun voor altijd, voor alle komende generaties, het priesterschap verleend.” (Exodus 40:13-15) De zalving van de zonen van Aäron was bepalend voor alle latere priesters. Zij hadden in de eerste priesters hun zalving ontvangen en hoefden niet opnieuw gezalfd te worden.

Doel van de heilige olie was om de hogepriester te heiligen, zodat hij in de dienst van God kon staan. Het zal u bekend zijn, dat wij in de Bijbel niet alleen lezen dat Aäron een gezalfde van de Heer was, maar dat naast de koningen uit het huis van David juist ook de Heer Jezus de Gezalfde van God was. “De Geest van de Heer rust op Mij, want Hij heeft Mij gezalfd. Om aan armen het goede nieuws te brengen heeft Hij Mij gezonden, om aan gevangenen hun vrijlating bekend te maken en aan blinden het herstel van hun zicht, om onderdrukten hun vrijheid te geven, om een genadejaar van de Heer uit te roepen.” (Lucas 4:18,19)

De priesterlijke zalving sprak dus van heiliging en wijding in de dienst van God. Het sprak bij de hogepriester van een speciale

positie en bij de andere priesters van hun speciale status als dienaren van God.

Daarnaast werd de speciale “oorlogspriester” die in Deuteronomium 20:2-4 genoemd wordt, met de heilige olie gezalfd. Hij was de man die het volk vóór de aanvang van de strijd diende te bemoedigen, die hen moest toerusten tot de strijd en hen moest waarschuwen voor de gevaren.

Ook komen wij de zalving tegen bij de tabernakel en de heilige voorwerpen

Wij denken hier aan de volgende teksten: “De heilige kleding van Aäron gaat over op zijn nakomelingen; daarin moeten zij gezalfd en gewijd worden.” (Exodus 29:29) “Neem dan de zalfolie en zalf de tabernakel en alles wat erin staat, om de tabernakel met alle toebehoren te wijden, zodat hij heilig is. Zalf ook het brandofferaltaar met alle bijbehorende voorwerpen om het te wijden, zodat het allerheiligst is. Zalf en wijd ook het wasbekken en het onderstel. Trek Aäron de heilige kleding aan en zalf hem; zo heilig je hem om mij als priester te dienen.” (Exodus 40:9-11,13)

Wij zien waartoe de zalving steeds dient: wijding, heiliging, toerusting tot dienst.

Vervolgens komen wij de zalving tegen bij de koningen van Juda

De koningen van het tienstammenrijk Israëel werden niet met de heilige olie uit de tempel gezalfd. Alleen de koningen van het tweestammenrijk Juda werden met deze olie gezalfd. En ook niet allemaal. Alleen als niet duidelijk was wie de volgende koning moest zijn, dus als niet de eerstgeborene zijn vader opvolgde, maar als er een andere troonopvolger was, werd deze met de heilige olie gezalfd!

“De HEER vroeg aan Samuël: ‘Hoe lang blijf je nog treuren om Saul, die Ik als koning van Israël verworpen heb? Kom, vul je hoorn met olie en ga voor Mij naar Isaï in Bethlehem, want een van zijn zonen heb Ik als koning uitgekozen.’” (1 Samuël 16:1)

Wij wijzen erop, dat ook al is er één keer in de Bijbel in een bijzondere situatie sprake van een man die als profeet een zalving ontving (1 Koningen 19:16), profeten niet gezalfd werden. Het is een wijd verspreid misverstand als zouden profeten bij de aanvang van hun werk ook gezalfd worden. Dat gebeurde niet.

Samenvatting

Het woord “zalving” tezamen met de heilige zalfolie uit de tempel wordt in de Bijbel gebruikt bij de hogepriesters, de zonen van Aäron als eerste priesters en de koningen uit het huis van David. Profeten en de koningen uit het huis van Israël (dat is het tienstammenrijk) werden niet met de heilige zalfolie gezalfd.

De heilige zalving brengt ons eerst op de volgende terreinen:

1. De hogepriester
2. De koning uit het huis van David.

Het moet duidelijk zijn, dat het hier om Messiaanse zalvingen gaat, die hun vervulling in de Messias, de grote Gezalfde van God, gevonden hebben. Zo lezen wij het als volgt van Hem: “De Geest van God, de HEER, rust op Mij, want de HEER heeft Mij gezalfd. Om aan armen het goede nieuws te brengen heeft Hij Mij gezonden, om aan verslagen harten hoop te bieden, om aan gevangenen hun vrijlating bekend te maken en aan geketenden hun bevrijding, om een genadejaar van de HEER uit te roepen en een dag van wraak voor onze God, om allen die treuren te troosten, om aan Sions treurenden te schenken een kroon op hun hoofd in plaats van stof, vreugdeolie in plaats van een rouwgewaad, feestkledij in plaats van verslagenheid. Men noemt

hen “Terebinten van gerechtigheid”, geplant door de HEER als teken van Zijn luister.” (Jesaja 61:1-3)

3. Wij zien echter een derde terrein waar de heilige zalving eenmalig plaats had: de wijding en ingebruikname van de tabernakel, dat is de inwijding en de heiliging van de voorwerpen van de tabernakel voor de komst en de aanwezigheid van God in Zijn (mobiele) tempel, de tabernakel.

4. Als laatste wijzen wij u op de eenmalige zalving van de priesters. Alleen de eerste priesters werden gezalfd. Latere priesters niet meer.

Het zalven was een handeling en een middel om een mens of een voorwerp aan God en de dienst van God te wijden. Aäron werd gezalfd “opdat hij geheiligd zou worden” (Leviticus 8:12). Ook het altaar werd, nadat het ontzondigd was, gezalfd (Exodus 29:36; 40:9).

Na zo’n zalving konden mensen soms een bijzondere ervaring van Godswegen ontvangen. Saul en David werden na hun zalving door Gods Geest aangegrepen. “Samuël nam de hoorn met olie en zalfde hem te midden van zijn broers. Van toen af aan was David doordrongen van de Geest van de HEER. Daarna vertrok Samuël weer naar Rama.” (1 Samuël 16:13, zie ook 10:1,9). In Jesaja 61:1 is zalven met de heilige olie een beeld voor wijden: God maakt iemand bekwaam voor het door Hem aangewezen beroep, door hem de Geest te geven. Zo kon olie een beeld worden van de heilige Geest (vgl. Handelingen 4:27; 10:38; 2 Corinthe 1:21v; 1 Johannes 2:20, 27).

De zalving van de gelovigen

De zalving die de gelovigen ontvangen hebben, heeft de volgende betekenissen:

In navolging van de tabernakel en zijn voorwerpen zijn ook wij eenmalig gezalfd bij de ingebruikneming van de nieuwe tempel, dat is de Gemeente van Jezus Christus. Dat betekent, dat wij gewijd en in gebruik genomen zijn als de tempel van de heilige Geest (zie 1 Corinthe 3:16 en 6:19). Wij zijn apart gezet van de mensen van de wereld. Wij zijn “heiligen”. Dit betekent niet, dat wij zondeloos zijn en dat wij niet meer in de wereld zijn, maar dat wij het eigendom van onze Heer zijn.

Als volgelingen van de grote Gezalfde, de Messias, zijn wij gezalfd als koningen en priesters in de dienst van de Heer (1 Petrus 2:9). Wij zijn geroepen om Zijn beelddragers op aarde te zijn. Zoals Hij de “Christus” genoemd wordt, zo worden wij “christenen” genoemd. Zoals “Christus” “Gezalfde” betekent, zo verwijst ons woord “christen” naar de zalving, die wij in Hem en van Hem ontvangen hebben.

In navolging van de Here Jezus hebben wij een afgeleide opdracht. Ook wij zijn geroepen “om aan armen het goede nieuws te brengen, om aan verslagen harten hoop te bieden, om aan gevangenen hun vrijlating bekend te maken en aan geketenden hun bevrijding”. (Jesaja 61:1) Wij zijn niet slechts levende stenen in de geestelijke tempel, wij hebben ook een groot werk te doen in opdracht van onze Heer. Hij heeft ons ingeschakeld om de grote daden van God te verkondigen, zoals 1 Petrus 2:9 zegt.

Zoals de zalving van de hogepriesters, van de koningen van Juda, van de tabernakel en zijn voorwerpen eenmalig was en nooit herhaald werd, zo is onze zalving ook eenmalig. Zoals wij eenmalig, toen wij tot geloof kwamen, gedoopt zijn in de heilige Geest, zo zijn wij ook eenmalig, toen wij tot geloof kwamen, gezalfd met de Heilige. Deze zalving kan en zal nooit herhaald te worden. “U echter bént gezalfd..., de zalving die u van Hem ontvangen hebt is blijvend.” (1 Johannes 2:20,27) Als u een gelovige bent, hoeft u nooit te bidden om de zalving te mogen

ontvangen. U bent gezalfd met een altijd blijvende zalving. Dank God ervoor.

U ziet het goed: er wordt niet over een profetische zalving gesproken. Terwijl er tegenwoordig mensen zijn die zich voor gezalfde profeten uitgeven en zeggen, dat zij gezalfde preken houden, hebben deze zaken niets met de Bijbelse zalving te maken. De Bijbel kent geen gezalfde profeten en ook geen gezalfde preken. De Bijbel kent wel gezalfde gelovigen, en dat zijn allen die de Here Jezus als Heiland en Heer van hun leven aanvaard hebben.

Wij allen als gelovigen behoren bij de gezalfden, niemand van de gelovigen uitgezonderd. Onze zalving maakt duidelijk, dat wij allen de heilige Geest ontvangen hebben, zoals Paulus ook schrijft, dat wij allen in de heilige Geest gedoopt zijn (1 Corinthe 12:13).

Dit alles is niet gebeurd op een bepaald moment (jaren) na onze bekering, maar geschiedde op hetzelfde moment waarop wij gelovig werden, de heilige Geest ontvingen en in de heilige Geest gedoopt werden. In Ephese 1:13 maakt Paulus duidelijk, dat wij de heilige Geest ontvingen op het moment dat wij tot geloof kwamen. Nergens leert de Bijbel, dat dit een aparte beleving van de gelovigen zou zijn. Vraag God daarom niet om meer aan u te geven. Dank God voor wat Hij u gegeven heeft!

“Het is God die u en ons (deze “ons” zijn de schrijvers van de brief) Christus als fundament geeft, die ons allen (nu zijn het dus alle gelovigen) heeft gezalfd, heeft gewaarmerkt als Zijn eigendom en ons als voorschot de Geest gegeven heeft.” (2 Corinthe 1:21,22) Wij zien niet door de heilige Geest gezalfd, maar wij zijn door God gezalfd met de heilige Geest. “Hij nu, die ons met u bevestigt in de Gezalfde en ons heeft gezalfd, is God, die ook Zijn zegel op ons gedrukt en de Geest tot onderpand in onze harten gegeven heeft.” (NBG) De eerste die met de heilige Geest gezalfd werd en met kracht bekleed, was de Here Jezus Zelf (Handelingen 10:38).

De hier genoemde zalving is niet alleen bestemd voor enkele zeer geestelijke christenen. Zij is het deel van alle gelovigen. De zalving hoort bij het fundament van je geloofsleven. Zoals de Here Jezus door God de Vader gezalfd is, zo zijn ook wij door Hem gezalfd. Dat is een Messiaanse zalving. Het is een zalving die ook ons geschikt maakt om te zijn en te leven en te werken als volgelingen van de Here Jezus. Wie ziet op eigen zwakheid en zich daarachter verschuilt, ontkent de van God gegeven zalving in zijn leven!

De zalving geeft ons onderricht

“Wat uzelf betreft: de zalving die u van hem ontvangen hebt is blijvend, u hebt geen leraar nodig. Zijn zalving leert u alles naar waarheid, zonder bedrog. Blijf daarom in Hem, zoals Zijn zalving u geleerd heeft.” (1 Johannes 2:27) Hier wordt gedacht aan het werk van de heilige Geest, dat als een heilige zalving over ons gekomen is. De kracht uit de hemel is als een heilige zalving op ons gekomen. De heilige Geest geeft ons nu onderricht en leert ons de Here Jezus beter kennen (Johannes 16:13).

Dit betekent echter niet, dat wij geen menselijke leraars meer nodig hebben. God heeft leraars aan de gelovigen in de gemeente gegeven, opdat de leraars de gelovigen zullen onderrichten in het Woord van God. Het is erg hoogmoedig als de gelovigen zo maar het onderwijs van de leraars afwijzen, tenzij duidelijk aantoonbaar is, dat de leraars dwalen. God heeft juist leraars aan de gemeente gegeven om de gemeenteleden tot volkomenheid te brengen (Ephese 4:11-13; zie ook 1 Corinthe 2:12-14).

De zalving maakt ons bekwaam om voor de Heer te werken

De Here Jezus had Zijn leerlingen drie jaar bij Zich. Ze hebben Zijn lessen gehoord, Zijn wonderen gezien, stonden bij Zijn kruis en bij Zijn open graf. Je zou denken, dat ze na deze opleiding wel

gereed waren om het werk voor Hem te doen. Nee dus. De Heer gaf hun de opdracht om te wachten op de komst van de heilige Geest (Handelingen 1:4,5). Toen pas waren zij bekwaam om in Zijn dienst te staan.

“U echter bent gezalfd door de Heilige, u allen weet dat.” (1 Johannes 2:20) U weet het ook en u moet iets met die kennis doen. U mag u niet verschuilen achter uw zondige en gebrekkige natuur. U bent door God gezalfd. God Zelf heeft iets bijzonders met en voor u gedaan. U bent als Aäron. U bent als de Here Jezus. Laat het zien! Wij zijn gezalfd in de Gezalfde, d.w.z. wij delen in Zijn bediening. Ook wij moeten openbaar worden als koningen en priesters (geen Hogepriester)! (vergelijk 1 Petrus 2:9)

De zalving roept ons op om te blijven in Jezus

“Blijf daarom in Hem, zoals Zijn zalving u geleerd heeft.” (1 Johannes 2:27) De heilige zalving bepaalt ons niet bij ons zelf, maar bepaalt ons juist steeds weer bij de Here Jezus. Het gaat in het christenleven niet om ons en het gaat zelfs niet om de heilige Geest. Het gaat om de Here Jezus. Hij moet altijd en doorlopend centraal staan in ons leven. Toen de heilige Geest in de levens van de discipelen was gekomen, gingen ze niet minder aan de Here Jezus denken en gingen ze niet minder over Hem spreken. Hij stond juist centraal in hun leven en in hun prediking. De Heer Jezus zei: “De Geest van de waarheid zal jullie, wanneer Hij komt, de weg wijzen naar de volle waarheid. Hij zal niet namens Zichzelf spreken, maar Hij zal zeggen wat Hij hoort en jullie bekendmaken wat komen gaat. Door jullie bekend te maken wat Hij van Mij heeft, zal Hij Mij eren.” (Johannes 16:13,14) Wat de Heer bedoelde, was het volgende: “De Geest van de waarheid zal jullie, wanneer Hij in jullie komt, de weg wijzen naar de volle waarheid. Hij zal niet namens zichzelf spreken, maar Hij zal zeggen wat Hij hoort en jullie bekendmaken wat komen gaat. Door jullie bekend te maken wat Hij van Mij heeft, zal Hij Mij in jullie leven eren.”

11. De Geest en onze heiliging

De Bijbel vertelt iets heel moois over de gelovige: *“Uw lichaam is een tempel van de heilige Geest, die in u woont en die u ontvangen hebt van God.”* (1 Corinthe 6:19) De aanwezigheid van de heilige Geest in ons leven brengt bepaalde consequenties met zich mee. Dat kan niet anders. Als de Gemeente in zijn geheel een tempel van de heilige Geest geworden is en als wijzelf als gelovigen individueel ook een tempel van de heilige Geest geworden zijn, dan moet dit een uitwerking op ons leven hebben.

Het beeld: een tempel

Zoals de heerlijkheid des Heren in de tempel te Jeruzalem in het allerheiligste vertrek woonde – het Heilige der Heiligen – zo kan Gods Geest in onze tempel ook alleen maar in het allerheiligste wonen. Dat betekent, dat er een reiniging in ons leven dient plaats te hebben, zodat ons leven een geschikte plaats is voor Gods Geest om er te wonen. Gods Geest kan niet in een onrein vertrek aanwezig zijn. Dat is in strijd met het heilige karakter van de Geest van God. En juist hier gaat het bij veel gelovigen – helaas – mis. Zij zijn blij en dankbaar dat Gods Geest in hen woont, maar zij realiseren zich niet welke gevolgen dit met zich meebrengt. Ze willen graag een tempel van Gods Geest zijn, maar zij leven soms alsof zij een bioscoop zijn, een disco, een kroeg, een seksshop, een drugstore, een zwijnenstal, een ..., ach, vul zelf maar in! Vraag uzelf eens af, wat u zelf van uw leven maakt!

De boodschap van reiniging en heiliging in het leven van de christen lijkt in onze tijd wel het stiefkind van de gelovigen te zijn. Er was eens een tijd, dat alle oprechte christenen grote ernst maakten met de heiliging. Het lijkt in onze tijd wel, alsof de christenen het ook wel zonder de nodige heiliging in hun leven kunnen stellen. Veel christenen weten niet meer waarover het gaat, als je over “heiliging” spreekt. Zij weten niet of zij zelf tot de

heiligen behoren en zij weten niet wat de boodschap van heiliging van hen vraagt.

De Bijbel zegt: “Loop niet in een en hetzelfde span met ongelovigen... Waarin lijken Christus en Beliar op elkaar? Wat hebben een gelovige en een ongelovige gemeen? Wat heeft de tempel van God met afgoden te maken? Wijzelf zijn de tempel van de levende God, zoals God heeft gezegd: ‘Ik zal bij hen wonen en in hun midden verkeren, Ik zal hun God zijn en zij Mijn volk. Daarom zegt de Heer: ga weg bij de ongelovigen, zonder je van hen af... Geliefde broeders en zusters, we moeten onszelf reinigen van alle lichamelijke en geestelijke smetten en vol ontzag voor God ons hele leven heiligen.” (2 Corinthe 6:14-7:1)

Als het Heilige der Heiligen van de tempel

Als de Bijbel ons leven vergelijkt met het Heilige der Heiligen van de tempel, moeten wij ons afvragen, wat dit Heilige der Heiligen ons te zeggen heeft. Wat was het kenmerkende van het Heilige der Heiligen? In de eerste plaats was het een afgesloten ruimte, waar geen licht van buiten naar binnen kwam. Er werd ook geen geluid gemaakt. Geen rumoer en geen geruis. Het was er stil. Het Heilige der Heiligen was verboden toegang voor alles en iedereen. Het enige dat er in de tijd van de tempel van Salomo stond, was de ark des verbonds, als de troon van God op aarde. Verder was het Heilige der Heiligen leeg. Geen mens mocht er komen. Ook geen priester of Leviet.

Slechts eenmaal per jaar – op de grote verzoendag – mocht de hogepriester er komen om verzoening te doen voor het hele volk. Voordat hij er binnenging, moest hij echter zichzelf volkomen reinigen. Hij moest zich niet alleen uitwendig reinigen, heiligen en toewijden aan deze opdracht, ook innerlijk moest hij dit doen. Hij moest al zijn zonden belijden en zich met zijn hele hart voorbereiden op dit ontzagwekkende gebeuren.

Dit beeld wordt nu voor ons geschetst. Als wij een tempel van de Heilige Geest mogen zijn, zullen ook wij ons hart (als ons heilige der heiligen) volkomen moeten toewijden aan de Heer en Zijn Geest. Dan mogen er geen zonden meer in ons zijn. Geen zondige gedachten, geen zondige verlangens, niets dat maar aan de zonde doet denken. Als gelovigen zijn wij mensen, die in het licht van Gods Geest wandelen. Daar mogen wij de duisternis van de wereld en van de duivel niet bij halen. De wereld mag ons denken en ons leven niet beïnvloeden. Wij dienen ons volkomen aan de Heer toe te wijden. Dat is leven met je hart als een tempel van Gods Geest!

Niets dat herinnert aan het leven van de ongelovigen of aan Beliar (de duivel) mag er dan nog in ons hart zijn. Beliar wordt ook wel Belial genoemd. Het is een Hebreeuws woord en betekent waardeloos, nietsnut, nietswaardig, maar ook boos en slecht. Het spreekt van vernietiging en laat zien, dat als je satan volgt, je leven vernietigd wordt. Zo is het woord Beliar een duidelijke omschrijving van hoe de duivel is en van wat hij teweegbrengt.

Eerst reiniging, dan heiliging

Verschillende keren in de tijd van het Oude Testament was de tempel geestelijk verontreinigd. Dat was bijvoorbeeld in de tijd van koning Manasse. De enige oplossing om de tempel weer als een heilig gebouw bruikbaar te maken voor God was: reiniging.

In de tijd van de Griekse overheersing was de tweede tempel ook heel erg verontreinigd door de vijand. Opnieuw was er maar één oplossing: reiniging. Om heilig te kunnen zijn, diende de tempel na verontreinigd te zijn, eerst gereinigd te worden. Dat is ook het geval in ons leven. Wij kunnen alleen heilig zijn, als er eerst een geestelijke reiniging geweest is.

Reiniging wil zeggen, dat alles wat niet in ons leven thuis hoort, eruit gehaald wordt, dat wij “schoongemaakt” worden van het geestelijke “vuil”. Zonden en ongerechtigheden moeten beleden

worden.

Heiliging wil zeggen, dat God nu alles in ons hart en leven brengt, dat Hij erin wil hebben. De geestelijke tempel wordt weer bruikbaar voor Gods Geest om erin te wonen.

Reiniging is dus: alles eruit wat er niet in thuis hoort.

Heiliging is dus: alles erin wat er wel in thuis hoort en geen band meer met de “buitenwereld”.

Grondige reiniging

In de evangeliën lezen wij over onreine geesten, demonen, die mensen onrein maakten en hen ruïneerden. Zij namen hen hun blijdschap af. Zij vernederden hen en ontluisterden hen. Zij maakten hun leven onrein en onheilig. Deze door demonen bezeten mensen waren niet liefdevol en niet vriendelijk meer. Deze door demonen bezeten mensen zijn voor ons het beeld van onreine christenen.

Waar de Heilige Geest in het leven van een mens binnenkomt, wil Hij precies het tegenovergestelde van die demonische bezetenheid bewerkstelligen. Hij wil ons reinheid en blijdschap schenken. Hij wil ons bevrijden van beklemmende banden en ons plaatsen in de geestelijke vrijheid. Niet voor niets heet Gods Geest de “Heilige” Geest. Hij wil ons ook heilig maken. Hij wil de heiligmaking die de Here Jezus door Zijn offer voor ons verworven heeft, op ons toepassen.

Nu moeten wij niet meer leven als mensen van de wereld. Ook niet als mensen die overheerst worden door de duivel of de demonen. Als christenen zijn wij niet bezeten door de demonen, maar zijn wij het bezit, het eigendom van de Here Jezus. Wij moeten in ons leven Hem openbaar maken; Hem zichtbaar maken. Mensen moeten Hem in ons leven kunnen zien. Wij moeten een heilig

leven leiden, omdat een heilige Jezus in ons woont en omdat ons lichaam een tempel is van de heilige Geest. Daarom moet ons lichaam een heilige tempel zijn!

Een drievoudige heiliging

Zodra wij nadenken over heiliging en reiniging, komen wij terecht bij het werk van de Vader, de Zoon en de Heilige Geest.

Van de Vader lezen wij: “Aan allen die geroepen zijn en aan wie de liefde van God, de Vader, en de bescherming van Jezus Christus ten deel vallen.” (Judas :1) Het woord “liefde” (van de Vader) is de vertaling van het Griekse woord “hagiazoo”. Het is een woord, dat velen vertalen als “liefde”, maar dat eigenlijk “heiliging” betekent. Zo staat het ook in de Staten Vertaling: “Aan de geroepenen, die door God den Vader geheilgd zijn, en door Jezus Christus bewaard.” De gelovigen zijn door de Vader geheilgd.

Het Griekse woord “hagiazoo” is een heel opmerkelijk woord met meerdere betekenissen. Het zegt dat iets of iemand apart gezet is van andere zaken en nu toegewijd is aan God. Om toegewijd aan God te kunnen zijn is hij eerst gereinigd. Hij is bevrijd van de zondesschuld en heeft een innerlijke vernieuwing ondergaan. Zo wil dit woord zeggen, dat de gelovigen geheilgd, gereinigd en aan God gewijd zijn.

Van de Zoon lezen wij: “Op grond van die wil zijn wij voor eens en altijd geheilgd, door het offer van het lichaam van Jezus Christus.” (Hebreeën 10:10) Het verzoeningswerk van de Here Jezus heeft onze heiliging bewerkt. In het Grieks staat hier hetzelfde woord “hagiazoo” als in Judas :1.

Van de Geest lezen wij: “...geheilgd door de Geest...” (1 Petrus 1:2) In het Grieks staat nu het woord hagasmos, dat afgeleid is van hagiazoo.

Drie keer wordt in deze teksten dus over de heiliging gesproken:

Gelovigen zijn door God de Vader geheiligd.

Gelovigen zijn door (het offer van) Jezus, de Zoon, geheiligd.

Gelovigen zijn door Gods Geest geheiligd.

Anders gezegd: gelovigen hebben een drievoudige heiliging. Dat maakt wel duidelijk dát en hóe heilig wij moeten zijn. Vader, Zoon en Geest hebben alle drie aan onze heiliging gewerkt.

Heiliging – wat is dat?

Als je het woord “heiliging” in één woord wilt samenvatten, kun je zeggen, dat het “afschermen” is. Het woord heeft echter twee gedachten in zich. Aan de ene kant betekent het, dat je je ergens van afwendt, terwijl je aan de andere kant je ergens naar toewendt. Het is afkeren van en toewijden aan. Het is een woord, dat niet alleen op mensen betrokken kan worden. In Exodus 19:23 lezen wij, dat Mozes de berg Sinaï heiligde. “Mozes antwoordde de HEER: ‘Het volk kan de Sinaï niet op gaan. U hebt ons immers zelf bevolen de berg af te grenzen en als heilig te beschouwen.’” De berg was afgeschermd, afgegrensd. Hij was afgesloten voor de mensen en toegewijd aan de dienst van God. Zo kan zelfs een berg heilig zijn!

Heiliging heeft twee betekenissen

1. Het vertelt wie wij zijn. Het wil gewoon zeggen, dat je als gelovige apart gesteld bent van de wereld en dat je nu toegewijd bent aan God. Wij zijn uit de wereld gehaald. Wij horen niet meer bij de wereld. Wij zijn nu burgers van het rijk in de hemelen (Filippenzen 3:20). Zie ook Colossenzen 1:13,14, waar staat, dat God ons verlost heeft uit de macht der duisternis en ons overgebracht heeft in het Koninkrijk van de Zoon van Zijn liefde.

Hier wordt op een bepaalde manier over de gelovigen gesproken.

Zij worden “heiligen” genoemd. Zie bijvoorbeeld Romeinen 1:7; 8:27 NBG; 15:26; 1 Corinthe 16:1; 2 Corinthe 1:1; Ephese 1:1,18; 2:19; 4:12; Philippenzen 1:1; Colossenzen 1:26; Hebreeën 13:24, enz. Het is een bepaalde benaming van de kinderen van God.

2.Het vertelt wat wij zijn. Het wil ook zeggen, dat wij uitgetild zijn boven het zondig menselijke leven, waardoor wij daar geen deel meer aan hebben. Het wil niet zeggen, dat wij absoluut geen zonden meer doen. Wij doen nog zonden, maar worden niet meer onder de zondaars gerekend. “Maar nu geen zondaar meer...” Het beeld van de Here Jezus wordt steeds meer openbaar in ons (Romeinen 8:29). Wij gaan steeds meer op de Here Jezus lijken.

Heilig zijn en heilig leven

Er is nog iets opmerkelijks met deze heiliging. Het heeft twee kanten, waarvan er één als geschenk van God altijd aanwezig is in iedere gelovige, terwijl de andere een opdracht inhoudt voor de gelovige. Hij moet zorgen, dat hij deze heiliging bereikt.

Deze twee kanten van de heiliging willen wij voor de duidelijkheid als volgt omschrijven: er is sprake van heiligverklaring en van heiligmaking. De heiliging als heiligverklaring is het werk van God in je leven. De heiliging als heiligmaking is een werk, dat je zelf moet verrichten, je moet het zelf in je eigen leven verwezenlijken. Het is een opdracht die God je geeft.

1.De heiligverklaring zegt, dat alle gelovigen allemaal heilig zijn. Johannes 17:19 vertelt, dat de Here Jezus Zichzelf heiligde, terwijl gelovigen weer heilig zijn “in Hem” (1 Corinthe 1:2 NBG). Dat is een vaststaand feit. Alle gelovigen hebben hun hemelse zegeningen “in Christus” ontvangen. Alles wat de Heer heeft en is, behoort ook hen toe. Zoals onze Heer heilig is, zo zijn de gelovigen – doordat ze aan de Heer verbonden zijn – ook heilig. Deze vorm van heiligheid spreekt van onze positie. Als het gaat om onze positie, zijn alle gelovigen heilig.

Wij zijn heilig. Hoe we ook leven, maakt voor deze heiliging niets uit. Zelfs als we zonden doen, blijven wij toch heilig. Dit is onze heilige positie die wij bekleden in de Here Jezus. Doordat wij “in Hem zijn” en Hij heilig is, zijn wij ook heilig. Dat is onze heiliging in Christus. Deze heiliging is op grond van het bloed van de Here Jezus. Nu zijn we afgezonderd van de wereld en toegewijd aan God. Dit is een heiliging die eenmaal geschied is en die voor altijd geldt.

Zoals alle gemeenteleden te Corinthe werden aangesproken als “heiligen” (dat is: geheiligden in Christus), zo mogen ook wij ons bewust zijn, dat dit ook van toepassing is op ons. Zie 1 Corinthe 1:2. In 1 Corinthe 6:11 voegde Paulus hier aan toe: “U bent gereinigd, u bent geheiligd, u bent rechtvaardig verklaard in de Naam van de Heer Jezus Christus en door de Geest van onze God.” “Op grond van die wil zijn wij voor eens en altijd geheiligd, door het offer van het lichaam van Jezus Christus. Door deze ene offergave heeft hij hen die zich door hem laten heiligen voorgoed tot volmaaktheid gebracht. Hiervan legt ook de heilige Geest voor ons getuigenis af.” (Hebreeë 10:10,14,15)

2.De heiligmaking leert, dat alle gelovigen nu ook allemaal moeten zorgen voor een heilige levenswandel. Er moet ook een heiliging door onszelf beoefend worden. “We moeten onszelf reinigen van alle lichamelijke en geestelijke smetten en vol ontzag voor God ons hele leven heiligen.” (2 Corinthe 7:1) Zoals de berg Sinai afgescheiden en afgesloten moest worden voor het volk en alleen gebruikt mocht worden voor een bijzonder doel, namelijk voor de dienst van God, zo moeten wij ons leven ook afscheiden van de wereld en toewijden aan de dienst van God en aan een leven met Hem. De mensen in Corinthe woonden in een goddeloze stad. Daarom moesten zij niet leven met en als de ongelovigen van die stad. Ze moesten de Here toegewijd zijn in hun leven.

Wij moeten heilig leven. Onze levenswandel moet in

overeenstemming zijn met onze heilige positie, die wij in Christus bekleden. Nu gaat het over onze praktische heiligmaking. Bij deze heiliging hebben wij de hulp en de steun van de heilige Geest. Gods Geest helpt ons om als heilige mensen te leven. Dat wil zeggen: om anders te leven dan de ongelovigen. Nu gaat het om een levenswandel die precies tegenovergesteld is aan de levenswandel van mensen die midden in de wereld leven. Nu moeten we in onze levenswandel laten zien, dat ons lichaam een tempel van Gods Geest is. Na iedere zonde moeten wij opnieuw gereinigd en geheiligd worden.

Deze heiligmaking is niet het werk van God in ons leven, maar is ons eigen werk. De heiligmaking is niet een geschenk maar een opdracht. Daarom zegt Hebreëen 12:14 “Streef ernaar in vrede te leven met allen en leid een heilig leven; wie dat niet doet zal de Heer niet zien.” “Hoe heilig en vroom moet u dan niet leven, u die uitziet naar de dag van God.” (2 Petrus 3:11)

Deze vorm van heiliging vinden wij terug in de woorden die al in het Oude Testament geschreven waren en die de apostel Petrus herhaalt: “Leid een leven dat in alle opzichten heilig is.” (1 Petrus 1:15) Dit wijst op onze levenswandel. Het is een opdracht, een bevel. Men heeft in dit verband wel gesproken over “adeldom verplicht”. Als je door God opgenomen bent in de kring van Zijn “familie” (vgl. 2 Petrus 1:4) ben je verplicht om je ook als zodanig te openbaren in je levenswandel. Een koningskind kan niet als een zwerver leven. In alle opzichten moet hij heilig leven. In alle opzichten! Leeft u zo?

3. Alle gelovigen moeten zelfs de Here Jezus heiligen. “Maar heiligt de Christus in uw harten als Here...” (1 Petrus 3:15 NBG) Hier staat niet, dat u uzelf moet heiligen. Hier staat, dat u de Here Jezus moet heiligen. U moet Hem heiligen in uw hart. Dat is een opdracht voor uw geestelijk leven. U moet Hem zo’n plaats in uw hart geven, dat Hij uw hart volledig in bezit krijgt en er voor

wereldse zaken geen plaats meer is in uw hart. Gelovigen mogen Hem niet op gelijke plaats zetten met mensen, die een belangrijke plaats in hun leven innemen. Hij is meer. Hij is groter. Hij is belangrijker. Dat moeten ze uitleven. Het betekent, dat u Hem de juiste plaats moet geven, dat is de plaats die Hem als Heer toekomt in uw leven.

Hulp van de Geest

Bij de heiliging in ons leven is de Geest van God nauw betrokken. Wij zijn “...gered door de Geest die heilig maakt...” (2 Thessalonicenzen 2:13) De Geest van God heeft het werk van de Here Jezus toegepast in ons leven, waardoor wij heilig zijn. Nu wil Hij ons ook helpen om heilig te leven. Er zijn mensen die menen, dat de Geest hen wil helpen om al hun verlangens in te willigen. Dat leert de Bijbel niet. De Bijbel leert, dat de Geest u wil helpen om heilig te leven.

De juiste kijk op jezelf

In een leven van heiliging is tevredenheid niet van toepassing. Wie tevreden is met de eigen heiligheid, is op het verkeerde spoor. We zullen altijd moeten zien, dat er een weg is die hoger leidt. Nooit is ons leven heilig genoeg. Nooit mogen wij op anderen neerkijken en menen, dat wij heiliger zijn dan zij. “Handel niet uit geldingsdrang of eigenwaan, maar acht in alle bescheidenheid de ander belangrijker dan uzelf.” (Filippenzen 2:3) “Acht de ander uitnemender dan jezelf”, zo noemt de NBG het. Paulus zag zichzelf zelfs als de minste van alle apostelen (1 Corinthe 15:9), ja, als de minste van alle gelovigen (Ephese 3:8). Sterker nog: hij zag zichzelf als de grootste zondaar (1 Timotheüs 1:15). Dat is nederigheid! Hoe meer Paulus groeide in geloof en in heiligmaking, des te geringer hij over zichzelf ging denken. Heiliging houdt in, dat je de juiste kijk op jezelf krijgt. Niet een houding van zelfverheffing of voldaanheid, maar een houding, waarin je juist anderen hoog acht.

De Heilige Geest is aan het werk in ons leven

“Wij allen die met onbedekt gezicht de luister van de Heer aanschouwen, zullen meer en meer door de Geest van de Heer naar de luister van dat beeld worden veranderd.” (2 Corinthe 3:18)

NBG: “En wij allen, die met een aangezicht, waarop geen bedekking meer is, de heerlijkheid des Heren weerspiegelen, veranderen naar hetzelfde beeld van heerlijkheid tot heerlijkheid, immers door de Here, die Geest is.”

Weerspiegelen is de vertaling van het Griekse woord “katoptrizoma”. Het wil zeggen, dat je in een spiegel kijkt, dat je iets laat weerspiegelen. Hier betekent het, dat als anderen naar je kijken, je als het ware een spiegel voor hen bent en zij de Here Jezus in jou zien.

Iedere dag van ons leven is Gods Geest aan het werk om iets moois tot eer van God van ons te maken. De Geest van God heeft dagelijks werk aan ons. Iedere keer moet Hij ons weer op onze fouten en tekortkomingen wijzen. Iedere keer moet Hij ons laten zien, wat niet goed is in ons leven. Hij moet ons wijzen op onze zonden en op wat onheilig en onrein bij ons is. Zonder moe te worden, blijft de inwonende heilige Geest daarmee doorgaan. U moet het weten: “U bent gereinigd, u bent geheiligd, u bent rechtvaardig verklaard in de Naam van de Heer Jezus Christus en door de Geest van onze God.” (1 Corinthe 6:11) Ook hier staat in het Grieks weer de vorm die vertelt, dat de heiliging eenmalig en voor altijd is geschied.

De heilige Geest wil een groot werk in ons doen. Hij wil de vrucht van Jezus' lijden en sterven toepassen in ons leven, zodat wij ook daadwerkelijk laten zien in ons leven, wat de Here Jezus voor ons gedaan heeft.

Wat wil de Geest in ons bereiken? Moeten wij wat meer op Paulus

of op Petrus gaan lijken? Moeten wij wat meer op onze voorganger of predikant gaan lijken? Neen. Wij moeten meer op de Here Jezus gaan lijken. “...Om het evenbeeld te worden van Zijn Zoon...” (Romeinen 8:29) Wij moeten de heerlijkheid van de Here Jezus weerspiegelen. Mensen die naar ons kijken, moeten de Here Jezus in ons kunnen zien.

Het woord “evenbeeld” is de vertaling van het Griekse woord “eikoon”, dat u kent als icoon. Het spreekt van een beeld, een afbeelding, een gelijkenis, een portret. Wij moeten het portret van de Here Jezus zijn! Wat een bijzondere opdracht is dit.

De Geest helpt mensen om anders te gaan leven

Heiligen zijn mensen, die steeds meer het beeld van de Here God en van de Here Jezus weerspiegelen. De heilige Geest helpt hen hierbij. Zij gaan net zo denken, als God denkt. Zij gaan liefhebben wie Hij liefheeft en zoals Hij liefheeft en zij gaan haten wat Hij haat. Zij gaan steeds meer hun gedachten op God richten, omdat zij het verlangen hebben om Zijn wil te doen. Daarom zullen zij proberen de zonde te mijden. Zij zullen hun hartstochten in bedwang houden en de begeerten weerstaan.

Heiligen zullen hun uiterste best doen om het leven van de Here Jezus te weerspiegelen. Zij zullen barmhartig zijn en vervuld van ontferming, zij zullen zachtmoedig zijn en nederig van hart. Zij zullen vriendelijk en verdraagzaam zijn. Zij zullen de waarheid spreken en niet liegen. Zij zullen eerlijke en oprechte mensen zijn.

Zij zullen niet alleen heiligen zijn als zij ‘s zondags in de kerk zitten, maar zij zullen ook als heiligen herkenbaar zijn als zij in de week op hun werk zijn. Zij zullen ook als heiligen herkenbaar zijn in hun eigen gezin, als echtgenoten, als vaders en moeders, als kinderen.

De apostel Petrus zegt, dat wij nu de Goddelijke natuur ontvangen

hebben (2 Petrus 1:4). Het leven, dat wij ontvangen hebben, is het leven, dat door God aan ons geschonken is. Dit leven is niet “zo maar een leven”. Het is het leven zoals ook Zijn Zoon dit bezit. Het is Goddelijk leven. Daarom is het ook een heerlijk leven en een heilig leven.

Twee voorbeelden

De grote Indiase prediker Sadhu Sundar Singh kwam eens op bezoek bij een predikant in Londen. Nadat hij aangebelld had, deed het dienstmeisje open. Ze schrok van de man die daar stond, met zijn lange baard en zijn lange gewaad en zijn vriendelijke ogen. Ze moest meteen aan de Here Jezus denken. Pardoes deed ze de deur weer dicht en meldde de dominee, dat er een bijzondere meneer voor de deur stond. Op zijn vraag hoe hij heette, antwoordde ze: “Dat weet ik niet, maar hij ziet eruit als de Here Jezus Zelf.”

In de tijd van de armoede, vóór de Tweede Wereldoorlog, liep een arme jongen met een mand appels op de perrons van een station in Amerika. Hij verkocht appels om aan de kost te komen. Plotseling kwam er een stel opgeschoten jongens aangelopen, botsten tegen hem op, waarna alle appels over de grond rolden.

Er kwam een keurige heer langs, die zich bukte, de appels opraapte, ze met een spierwitte zakdoek één voor één afveegde en ze teruglegde in de mand.

De jongen was stomverbaasd. Hij keek naar die vriendelijke meneer en kwam meteen met zijn vraag: “Bent u nou de Here Jezus?”

Heeft ooit al eens iemand van u gezegd, dat u op de Here Jezus lijkt? Heeft ooit iemand bij u iets van de Here Jezus ontdekt? Misschien vindt u het heerlijk om indrukwekkend te doen, of voornaam, of geleerd, of invloedrijk, of rijk. Dat zou uw hart best weleens kunnen strelen. Maar moet dat het doel van het

christenleven zijn? Zou het niet veel belangrijker zijn als iemand eens tegen u zou zeggen: “Je doet me aan de Here Jezus denken...”

De Geest wil werken door het Woord

“Hoe kan wie jong is zuiver leven? Door zich te houden aan Uw woord.” (Psalm 119:9) De Canisius vertaling heeft dit vers als volgt: “Hoe kan een jongeman zijn reinheid bewaren? Door zich te houden aan uw woord!”

Zuiver leven, dat is leven zoals God het wil. Hoe kom je te weten wat God wil? Door Zijn Woord te lezen en te bestuderen. Helaas komen er steeds meer christenen, die bij hun eigen hart te rade gaan en menen, dat wat zij denken, wel de wil van God zal zijn. In hun eigen gedachten vragen ze zich af, wat Jezus zou doen, en dan weten ze het wel. Althans dat denken ze. Op een onbijbelse manier willen ze weten wat de wil van de Heer is. Zo werkt God niet. Hij maakt Zijn wil alleen via Zijn Woord bekend. Daarom moeten wij de Bijbel lezen en bestuderen. Als God elke dag tot ons moet kunnen spreken, dienen wij Zijn Woord elke dag te lezen en te bestuderen. Dan alleen kan de heilige Geest die in je is, werken aan je hart en je leven om je een leven van heiliging te laten leven. Dan en dan alleen houdt je je geestelijke paadje schoon.

Een indringende vraag

Als u vandaag naar uw eigen leven kijkt, stel uzelf dan de vraag: “Heeft de Here Jezus Zijn werk voor niets gedaan? Hij heeft Zich gegeven om ook mij te heiligen, maar is die heiliging er wel? Hij wil, dat ook ik stralend en zonder vlek of rimpel voor Hem zal kunnen staan, maar kan ik dat wel? Was het werk van Jezus tevergeefs?” Wat moet het een enorme teleurstelling zijn voor de Heiland, als Hij ook u de heilige Geest in uw hart gegeven heeft, als Hij ook u Zijn Woord, de Bijbel, gegeven heeft en als er dan niets in uw leven verandert. Als dit het geval is bij u, wilt u dan gewoon verder gaan met uw leven en u niets aantrekken van het

verdriet en de teleurstelling van de Heer, wilt u de heilige Geest voor niets laten werken aan uw hart, of gaat er dan nu iets radicaal veranderen bij u? Het antwoord kunt u alleen zelf geven.

Zie de belangrijke vraag op de volgende bladzijde.

Reiniging: Alles in je leven eruit wat er niet in thuis hoort en waardoor je de Heilige Geest bedroeft.

Heiliging: Alles erin wat er wel in thuis hoort, en wat God door Zijn Geest aan je schenkt.

Hoe is dit in uw leven?

12. De vervulling met de Geest

Toen de heilige Geest uitgestort werd op de Pinksterdag in Handelingen 2 was één van de eerste kenmerken, dat alle discipelen plotseling vervuld waren met de heilige Geest. *“Allen werden vervuld van de heilige Geest en begonnen op luide toon te spreken in vreemde talen, zoals hun door de Geest werd ingegeven.”* (Handelingen 2:4) Later, in de Ephesebrief, lezen wij het volgende: *“Bedrink u niet, want dat leidt tot uitspattingen, maar laat de Geest u vervullen en zing met elkaar psalmen, hymnen en liederen die de Geest u ingeeft. Zing en jubel met heel uw hart voor de Heer en dank God, die uw Vader is, altijd voor alles in de Naam van onze Heer Jezus Christus.”* (Ephese 5:18-20) Letterlijk staat er in het Grieks een opdracht: “Wordt vervuld met de Geest.” Het staat er in de gebiedende wijs! De gelovige moet er zelf voor zorgen, dat hij met de Geest vervuld wordt.

Een groot verschil – een zelfde doel

Toen de heilige Geest werd uitgestort, werden meteen alle discipelen met de heilige Geest vervuld. Direct daarna begonnen zij in andere talen over het grote werk van God te spreken. Aan de broeders en zusters in Ephese wordt echter niet meer gezegd, dat zij allen met de heilige Geest vervuld zijn. Tegen hen wordt gezegd, dat zij nu zelf moeten zorgen, dat zij met de heilige Geest vervuld worden. Ook hoeft nu als gevolg van de vervulling met de heilige Geest, niet in andere talen gesproken te worden. Nu moeten zij, als zij vervuld zijn met de Geest, met hun hele hart gaan zingen, jubelen en God danken. Je kunt hier de conclusie uit trekken, dat ook in de samenkomsten van de gemeente, met de Geest vervulde mensen moeten zingen. Zingen tot eer van God is een opdracht voor mensen die met de Geest vervuld zijn!

Al eerder lazen wij in de Bijbel, dat ook Johannes de Doper met de heilige Geest vervuld was (Lucas 1:15). Dat was dus al vóór de

uitstorting van de heilige Geest. Van hem lezen wij niet, dat hij vervolgens ook in andere talen sprak. Dat hoefde hij ook niet, want hij predikte niet in Jeruzalem, waar Joden uit allerlei landen voor de tempel bijeen kwamen. Hij sprak wel over God, maar niet in andere talen. Hij predikte bij de Jordaan en daar kwamen alleen mensen uit het eigen land, die allen dezelfde taal spraken. Ook zijn moeder, Elisabeth, was vervuld met de heilige Geest. “Toen Elisabeth de groet van Maria hoorde, sprong het kind op in haar schoot; ze werd vervuld met de heilige Geest en riep luid...” (Lucas 1:41,42). Zelfs zijn vader was met de heilige Geest vervuld. “Zijn vader Zacharias werd vervuld met de heilige Geest en sprak deze profetie...” (Lucas 1:67). Dit moet een heel bijzondere familie geweest zijn. Zowel vader als moeder als hun zoon waren met de Geest vervuld! En vervuld met de Geest begonnen zij allemaal te spreken!

Na de gebeurtenissen van Handelingen 2 gaat het op dezelfde manier verder. Mensen zijn vervuld met de heilige Geest en beginnen te spreken over God en Zijn werk. “Petrus antwoordde, vervuld van de heilige Geest: ‘Leiders van het volk en oudsten...’” (Handelingen 4:8) “Toen ze hun gebed beëindigd hadden, begon de plaats waar ze bijeen waren te beven, en allen werden vervuld van de heilige Geest en spraken vrijmoedig over de boodschap van God.” (Handelingen 4:31) “Ananias vertrok en ging naar het huis, waar hij Saulus de handen oplegde, terwijl hij zei: ‘Saul, broeder, ik ben gezonden door de Heer, door Jezus, die aan u verschenen is op de weg hierheen, om ervoor te zorgen dat u weer kunt zien en vervuld wordt van de heilige Geest.’... Hij (Paulus) bleef enkele dagen bij de leerlingen in Damascus en ging onmiddellijk in de synagogen verkondigen dat Jezus de Zoon van God is.” (Handelingen 9:17,19,20) “Daarop keek Saulus (die ook bekendstond als Paulus) hem strak aan, en vervuld van de heilige Geest zei hij...” (Handelingen 13:9) Eén keer lezen we dat er iets anders volgde op de vervulling met de heilige Geest: “De

achterblijvende leerlingen waren vervuld van vreugde en van de heilige Geest.” (Handelingen 13:52) De vervulling met de heilige Geest schonk en schenkt vreugde.

De vervulling van de heilige Geest is niet bedoeld om in tongen te kunnen spreken, zoals mensen soms leren, maar om van God te kunnen spreken. Slechts één keer zagen wij in al deze teksten, dat in andere talen gesproken werd. Ook toen ging het echter over het feit, dat de boodschap van God bekend gemaakt werd en was het met een bijzonder doel, namelijk om de boodschap van de Here Jezus in verstaanbare taal bekend te kunnen maken aan mensen die andere talen spraken.

Terwijl de aanwezigheid van de heilige Geest een vaststaand feit is voor iedere gelovige, is dat niet het geval met de vervulling van de heilige Geest. De vervulling met de heilige Geest wordt wel iedere gelovige aangeboden. Hij kan het deel zijn van elk kind van God. Toen wij tot geloof kwamen, ontvingen wij de heilige Geest. Als wij tot geloof gekomen zijn, krijgen wij iedere keer opnieuw de opdracht om weer met de heilige Geest vervuld te worden. Terwijl de aanwezigheid van de heilige Geest blijvend is, is de vervulling met de Geest aan voorwaarden verbonden.

Hoe worden wij met de Geest vervuld?

Het is natuurlijk mooi, dat de Bijbel leert, dat iedere gelovige met de heilige Geest vervuld kan worden, maar hoe gebeurt dat? Helaas staat het er niet direct bij. Dat betekent, dat wij verder moeten zoeken in de Bijbel om het antwoord op deze vraag te weten te komen.

De Bijbel gebruikt in verband met de inwonende heilige Geest het beeld van de tempel te Jeruzalem. Wat moesten de mensen doen, nadat de tempel verontreinigd was en de heerlijkheid des HEREN (de Heilige Geest) verdwenen was, om de Geest weer terug te krijgen in het Heilige der Heiligen? Eerst moesten ze de tempel

reinigen, zodat de mogelijkheid er was voor de heerlijkheid des HEREN om terug te keren. De mensen, de priesters, moesten de mogelijkheid scheppen voor Gods Geest om terug te keren. Toen dat gedaan was, wat moesten zij toen doen? Om de vraag een beetje oneerbiedig te stellen: wat moesten zij doen om de heerlijkheid van God weer terug te krijgen in het Heilige der Heiligen? Weet u wat ze moesten doen? Helemaal niets. Echt, helemaal niets. God liet en laat Zijn Geest niet door mensen ergens naar toe brengen. Als Hij komt, komt Hij uit Zichzelf. En Hij kwam uit Zichzelf. De priesters moesten zorgen voor de reiniging. God Zelf zorgde ervoor, dat Zijn Geest terugkeerde.

Zo is het ook in ons leven. Wij moeten zorgen voor de reiniging van ons hart, van onze gedachten, van ons leven. Anders gezegd: wij moeten onze zonden belijden. Meer niet? Nee, meer niet. Je kunt het ook anders zeggen: wij moeten de oude mens in ons afleggen en de nieuwe mens aandoen (Ephese 4:22,24). Daarna zorgt God voor de rest. Je wordt dus door God met de heilige Geest vervuld als je zelf zorgt dat je hart rein is, dus als je je zonden hebt beleden.

Een bijzondere levenswandel

Dat betekent, zoals Ephese 4 zegt, dat we moeten leven als mensen, die de Here Jezus hebben leren kennen (Ephese 4:20). Daarom mogen wij niet leven zoals de mensen van de wereld leven. Wij moeten een halt toeroepen aan onze zondige begeerten. We moeten ophouden met liegen. We moeten de waarheid spreken. Hierbij dient de volgende kanttekening geplaatst te worden. Het hoogste gebod in de Bijbel is de liefde. Als het spreken van de waarheid betekent, dat wij iemand liefdeloos bejegenen, dan gaat de liefde boven de waarheid. Een prachtig voorbeeld hiervan hebben wij in de geschiedenis van Abraham en Sara. Toen Sara hoorde, dat zij en Abraham nog een kind zouden krijgen, heeft zij gelachen om haarzelf en om Abraham. Toen God later aan

Abraham vertelde, waarom Sara gelachen had, zei Hij niet, dat ze hem (Abraham) uitgelachen had, maar zei God alleen, dat ze om haarzelf gelachen had. De liefde eiste, dat God Abraham niet kwetste. Dus vertelde God niet de waarheid aan Abraham. Zie Genesis 18:12-15. Dit zien wij ook bij Elia en Achab. Elia had van Obadja gehoord, dat hij 100 profeten van God in het land verborgen had. Toch zei Elia tegen Achab, dat hijzelf de enige profeet van God in het land was. Zo wilde hij Obadja beschermen en voorkomen, dat Obadja in gevaar zou komen. Als Achab gehoord had, dat zijn hofmeester Obadja deze 100 profeten verborgen had en van voedsel voorzien had, zou Obadja zijn leven niet zeker geweest zijn (zie 1 Koningen 18).

Wij mogen in ons leven de duivel niet de baas over ons laten spelen. Wij mogen ook niet stelen, geen reep chocola en geen stukje fruit uit de supermarkt. We mogen ook niet de belastingdienst bedriegen, hoe moeilijk dat misschien ook is om niet te doen. Vuile en smerige taal mogen wij niet uitkramen. We moeten verstandige en opbouwende woorden spreken. We mogen geen ruziemakers zijn, niet schelden en niet tieren, ook niet in ons eigen gezin. We moeten goed voor elkaar zijn, elkaar helpen en steunen.

Het voorbeeld van God en van de Here Jezus, zoals wij deze in de Bijbel hebben leren kennen, moet ons voor ogen staan. We moeten vergevingsgezind zijn. Ontucht en zedeloosheid moet uit ons hart en uit onze gedachten gebannen worden. Dan moet je het ook uit je PC bannen. Dan moet je op TV of in de bioscoop ook niet juist naar dergelijke films gaan kijken. Laat zien dat u leeft in het licht van de Here Jezus en niet in de duisternis van satan. Kijk niet te diep in het glas alcohol. Zorg ervoor dat je niet dronken bent, ook niet een beetje dronken. Zie voor dit alles Ephese 4:20-5:20.

Een bijzondere samenvatting van de wandel van de gelovige

hebben wij in de volgende gedachten: “Maak Gods heilige Geest niet bedroefd... maar laat de Geest u vervullen.” (Ephese 4:30 en 5:18) Hoe vaak zouden wij Gods Geest bedroefd hebben en nog steeds bedroeven? Hoe vaak zouden wij laten zien, dat wij meer vervuld zijn van andere, wereldse zaken, dan van de heilige Geest en dat het hoog tijd is, dat onze geestelijke tempel weer eens grondig gereinigd wordt? Is dat misschien nu ook het geval?

Een zelfde gedeelte als in Ephese 4 en 5 hebben wij in Colossenzen 3. Hier hebben wij echter ook de volgende woorden: “En bovenal, kleeft u in de liefde, dat is de band die u tot een volmaakte eenheid maakt. Laat in uw hart de vrede van Christus heersen, want daartoe bent u geroepen als de leden van één lichaam. Wees ook dankbaar. Laat Christus’ woorden in al hun rijkdom in u wonen; onderricht en vermaan elkaar in alle wijsheid, zing met heel uw hart psalmen en hymnen voor God en liederen die de Geest u vol genade ingeeft. Doe alles wat u zegt of doet in de Naam van de Heer Jezus, terwijl u God, de Vader, dankt door Hem.” (Colossenzen 3:14-17)

In de brief van Paulus aan de Galaten hebben wij twee bijzondere uitspraken, die ook over dit onderwerp gaan. “Ik zeg u dus: laat u leiden door de Geest, dan bent u niet gericht op uw eigen begeerten. Wanneer de Geest ons leven leidt, laten we dan ook de richting volgen die de Geest ons wijst.” (Galaten 5:16,25) Laat u niet leiden door uw eigen hart, ook niet door uw eigen gedachten. Laat u leiden door de Geest, die leiding geeft door middel van het Woord, de Bijbel.

Paulus wijst ons erop, dat als je de heilige Geest niet wilt bedroeven en met de Geest vervuld wilt zijn, je in je hart de vrede van de Here Jezus moet hebben, terwijl je hart en gedachten vol moeten zijn van het Woord van God. Zonder lezen en bestuderen van de Bijbel kun je nooit vervuld worden met de Geest van God. Het Woord, de Bijbel moet je leven sturen en je levensrichting

bepalen. Wie vervuld is van de Geest van God is niet in de eerste plaats een ijverige christen. Hij is in de eerste plaats een mens vol geloof en vol kennis van het Woord van God, vol liefde voor God en voor de mensen om hem heen. Wie vervuld is met de heilige Geest is herkenbaar aan een bijzondere levenswandel. Hebt u vandaag al eens vriendelijk naar iemand gekeken of een vriendelijk woord tegen iemand gesproken? Is het water des levens al door u heen gegaan naar anderen, of hebt u Gods zegen voor uzelf bewaard? Hebt u het verlangen om met iemand over de Here Jezus te spreken? Stapt u over uw schroom heen en spreekt u anderen aan om hen het goede nieuws van de Here Jezus te vertellen? Daarvoor dient de vervulling met de Geest, net zoals bij de mensen in de Bijbel. Ze waren met de Geest vervuld en spraken met anderen over God.

Hoe kunnen wij vervuld met de Geest blijven?

Wij zagen, dat je je zonden moet belijden om gereinigd te worden, waarna Gods Geest Zelf als de Goddelijke Kracht uit de hemel je “levenstempel” vervult. Maar wat moet je nu doen om met de Geest vervuld te blijven? Het zal duidelijk zijn, dat je dan de levenswandel moet hebben, die hiervoor beschreven is: ver van de wereld vandaan blijven. Wat moet je nog meer doen? Het antwoord is heel eenvoudig. Wat moet een dronkaard doen om dronken te blijven? Hij moet blijven drinken. Nu wordt de vervulling met de Geest beschreven als tegenpool van dronkenschap. Dus wat moet je doen om met de Geest vervuld te blijven? Je moet blijven drinken van het water des levens. Je zult in nauw contact met de Here Jezus moeten blijven en naar Zijn Woord luisteren.

God de Vader vraagt onze liefde.

De Here Jezus vraagt geloof.

Wat vraagt de heilige Geest? De heilige Geest vraagt overgave,

toewijding en gehoorzaamheid. De heilige Geest vraagt, dat wij met lichaam en ziel, met ons verstand en ons karakter ons aan de Heer toewijden. Wij moeten andere mensen zijn dan de ongelovigen. Bedenk, dat iedere keer als u om “meer ” van de Geest bidt, de Geest weleens tegen u zou kunnen zeggen: “Ach, Ik zou zo graag wat meer van jou willen hebben...”

13. De vrucht van de Geest

Over de vrucht van de Geest lezen wij het volgende in de Bijbel: *“Maar de vrucht van de Geest is liefde, vreugde en vrede, geduld, vriendelijkheid en goedheid, geloof, zachtmoedigheid en zelfbeheersing. Er is geen wet die daar iets tegen heeft. Wie Christus Jezus toebehoort, heeft zijn eigen natuur met alle hartstocht en begeerte aan het kruis geslagen. Wanneer de Geest ons leven leidt, laten we dan ook de richting volgen die de Geest ons wijst. Laten we elkaar niet uit eigenwaan de voet dwarszetten en elkaar geen kwaad hart toedragen.”* (Galaten 5:22-26)

De vrucht van de Geest wordt in de Galatenbrief genoemd als iets dat haaks staat op de werken van het vlees. Hiermee wordt in feite een dubbele tegenstelling gegeven. Vrucht staat tegenover werken. Geest staat tegenover vlees. Om te begrijpen wat met de vrucht van de Geest bedoeld wordt, moeten wij dus ook letten op wat onze eigen wil teweegbrengt (Galaten 5:19). Dit wordt in de NBG weergegeven als “de werken van het vlees”. Hierdoor wordt de tegenstelling tussen die beide duidelijk zichtbaar. Want “wat wij uit onszelf najagen is in strijd met de Geest, en wat de Geest verlangt is in strijd met onszelf. Het een gaat in tegen het ander, dus u kunt niet doen wat u maar wilt.” (Galaten 5:17)

Vrucht

Het woord “vrucht” dat in Galaten 5:22 genoemd wordt, is de vertaling van het Griekse woord “karpos”. Het wordt hier niet gebruikt in de zin van “resultaat” op je werk, maar meer als een vrucht, zoals de vrucht die aan een boom of een struik groeit. Het heeft niet zo zeer met je werk te maken, als met dat wat uit je leven groeit. Het wijst naar de oogst, die er in je leven mag zijn. Met het oog op de Geest betekent het hier, dat de oogst van een leven onder de leiding van de heilige Geest binnengehaald wordt.

Het beeld dat hier gebruikt wordt is eigenlijk een vervolg op de les die de Heer eens Zijn volgelingen leerde: de les van de wijnstok en de ranken. Zoals de ranken veel vrucht moeten dragen en dit alleen kunnen door aan de wijnstok verbonden te blijven, zo moet ook de gelovige door de Geest geleid worden om veel vrucht te dragen.

Er is meer dat overeenkomt. De Heer spreekt in Johannes 15 over veel vrucht. Vrucht staat in het enkelvoud. Veel wijst echter op een meervoud. Zo ook is het in Galaten 5:22. Er is sprake van één vrucht, maar er worden maar liefst negen delen getoond, waaruit die vrucht bestaat.

Eén vrucht in drie groepen

Bij deze vrucht ontdekken wij drie groepen:

Liefde, vreugde en vrede zijn op onszelf gericht. Als je de liefde van God in je hart kent, zal het je vreugde en vrede schenken.

Geduld, vriendelijkheid en goedheid zijn gericht op de mensen om ons heen.

Geloof, zachtmoedigheid en zelfbeheersing zijn op God gericht.

Deze negen delen vormen samen één vrucht; de vrucht van de Geest. Het betekent dus niet, dat u tevreden kunt zijn als u één of meer delen van deze vrucht hebt. Zelfs niet als u ze bijna allemaal hebt. Als er zelfs maar één deel ontbreekt, is de vrucht van de Geest in uw leven niet compleet! Het kan daarom geen kwaad uzelf eens in de spiegel van het Woord van God te bekijken!

De rij wordt geopend en daarmee bepaald door de liefde. Het is de liefde die God door Zijn Geest in ons hart uitgestort heeft (Romeinen 5:5 NBG). Dit is een heel bijzondere liefde. Het is Goddelijke liefde. Het is eerst een liefde van God voor onszelf en vervolgens wordt het ook weer liefde die door ons heen stroomt

naar anderen. Het is een liefde die boven gewone liefde uitgaat. Waar gewone liefde niet meer kan functioneren, kan de Goddelijke liefde in ons hart zijn werk blijven verrichten. Het is liefde van God en voor onszelf en door ons heen voor anderen.

De eerste groep

Waar de liefde van God aanwezig is, worden vreugde en vrede als vanzelf ook zichtbaar. Het is de vreugde in de heilige Geest. “Het koninkrijk van God is geen zaak van eten en drinken, maar van gerechtigheid, vrede en vreugde door de heilige Geest.” (Romeinen 14:17) Deze vrede en vreugde die gelovigen zelfs in de moeilijkste omstandigheden van hun leven hebben, kunnen ongelovigen niet begrijpen (Philippenzen 4:6,7).

De tweede groep

Wie gegrepen is door de heilige Geest, heeft een leven dat bijzonder is voor de mensen om hem heen. Daar is sprake van geduld, vriendelijkheid en goedheid. Een mens die door de Geest van God geleid wordt, is “een echte heer” of “een echte dame”. Zo iemand heeft iets bijzonders, waardoor hij of zij opvalt. Hij/zij ziet er anders uit dan de mensen van de wereld. Hij/zij is keurig gekleed en goed geknipt. Hij/zij draagt niet de kleding die mensen uit de wereld dragen en waarin zij een bepaalde filosofie uitdragen. Zoals sommigen in het zwart gekleed gaan om te laten zien, dat het leven duister is, zo kleedt hij/zij zich niet. Zoals sommigen gekleed gaan alsof ze bij de prostituees behoren, zo kleedt zij zich ook niet. Hoe kleedt een christen zich? Op een mooie, elegante en fleurige manier, zodat zelfs uit zijn/haar kleding blijkt, dat ze vrolijke, blijde mensen zijn, vol van vrede en vreugde.

Geduld heeft te maken met een rustig karakter, waarmee wij niet meteen onszelf wreken, als iemand ons iets onplezierigs heeft aangedaan. Het betekent ook, dat wij blijven uitkijken en wachten op de vervulling van wat God ons beloofd heeft. Zo maakt geduld

van christenen echte doorzetters, die zich niet gauw uit het veld laten slaan als er tegenslag is. Het zijn mensen die weten van volhouden.

Mensen die door de Geest geleid worden zijn ook te herkennen aan hun vriendelijkheid. Het zijn mensen van wie iets moois uitgaat. Het zijn mensen die vriendelijk uit hun ogen kijken en die vriendelijk praten. Het is niet alleen uiterlijke vriendelijkheid, maar ook innerlijke vriendelijkheid. In hun denken zijn zij ook vriendelijk. Dat merk je aan hen. Het zijn mensen die een goed en vriendelijk hart hebben. Zo'n hart hebben zij omdat de liefde van God er in woont (Romeinen 5:5).

Als laatste is er sprake van goedheid. Dit houdt in, dat zij oprecht zijn in hun hart en leven.

De derde groep

Het geloof van mensen die door de Geest geleid worden, is gericht op God. Wie met de Geest vervuld is, is niet vol van twijfel. Een mens die door de Geest geleid wordt, kan niet gelijktijdig aan God twifelen. Waar twijfel is, is gebrek aan geloof en gebrek aan leiding van de Geest. Geloof is hetzelfde als vertrouwen. Wie door de Geest geleid wordt, is vol vertrouwen op God en leeft als een trouwe volgeling van de Heer Jezus.

Zo'n mens is zachtmoedig als Mozes (Numeri 12:3) en volgt hierin de Heer Jezus, die ons opriep: "Neem Mijn juk op je en leer van Mij, want Ik ben zachtmoedig en nederig van hart. Dan zullen jullie werkelijk rust vinden." (Mattheüs 11:29)

Zo'n mens kan zichzelf beheersen. In alle situaties waarin een aanval op de zwakheden in zijn leven gedaan wordt, kan hij zichzelf beheersen. Hij kan zijn verlangens en zijn hartstochten beheersen. De woordjes "dat kan ik niet" bestaan niet voor hem. Als hij zijn onhebbelikheden moet leren beheersen, dan kan hij

dat. Als hij onvriendelijkheid in vriendelijkheid moet gaan veranderen, dan kan hij dat. Als hij niet langer een slaaf wil zijn van allerlei zonden, onreinheden of slechte gewoonten, kan hij veranderen. Waarom kan hij dat? Omdat hij geleerd heeft, dat hij alles kan in de kracht van de heilige Geest en door zijn verbondenheid met Christus, die hem kracht geeft. Paulus schrijft: “Ik vermag alle dingen door Christus, Die mij kracht geeft.” Zo kan hij zelfs van de drugs afkomen. Zo kan hij ook zijn sigaretten laten liggen, omdat hij weet, dat roken een aanslag is op zijn gezondheid en hij als mens die door de Geest geleid wordt, hieraan niet mag meedoen. Zo kan hij er ook voor zorgen, dat hij niet meer te diep in het glaasje kijkt. Zo kan hij zijn pornoverslaving te boven komen. Zo kan hij een bijzonder leven gaan leiden als volgeling van de Heer Jezus en als mens, die loopt in het spoor van de heilige Geest.

Wie deze negen delen van de vrucht van de Geest bekijkt, zou haast teleurgesteld raken. Er is eigenlijk niets dat doet denken aan extase, of aan hemelse feiten die op aarde openbaar worden. Wie geleid wordt door de Geest wordt aan de ene kant een heel prettig mens voor zijn omgeving en aan de andere kant een oprecht gelovige en dienaar van de Heer Jezus Christus. Zo werkt de vrucht van de Geest zowel aan ons geloofsleven als aan ons karakter. De vrucht van de Geest wil tonen, dat ons hart en ons karakter echt veranderd zijn. Zoals het werk van de Geest bij de Israëlieten openbaar zal worden, zodat hun hart dat zo hard is als steen zo zacht als vlees zal worden, zo wil de Geest ook aan ons hart werken. Wij moeten tonen, dat wij in feite ook besneden zijn aan ons hart. De neiging om in de zonde te leven moet uit ons hart weggesneden zijn. Wij moeten gereinigd en geheiligd zijn om als mensen, die met de heilige Geest vervuld zijn, al dienend de Heer te kunnen volgen en eren.

De apostel Petrus schrijft ook over vrucht in het leven van de gelovige. Hij schrijft: “Span daarom al uw krachten in om uw

geloof te verrijken met deugdzzaamheid, uw deugdzzaamheid met kennis, uw kennis met zelfbeheersing, uw zelfbeheersing met volharding, uw volharding met vroomheid, uw vroomheid met liefde voor uw broeders en zusters, en uw liefde voor uw broeders en zusters met liefde voor allen. Als u deze eigenschappen in overvloed bezit, is uw kennis van onze Heer Jezus Christus niet nutteloos maar vruchtbaar.” (2 Petrus 1:5-8)

Boven alles denken wij aan de woorden van onze Heer: “De grootheid van Mijn Vader zal zichtbaar worden wanneer jullie veel vrucht dragen en Mijn leerlingen zijn.” (Johannes 15:8) “Jullie hebben niet Mij uitgekozen, maar Ik jullie, en Ik heb jullie opgedragen om op weg te gaan en vrucht te dragen, blijvende vrucht.” (Johannes 15:16) “Ik ben de wijnstok en jullie zijn de ranken. Als iemand in Mij blijft en Ik in hem, zal hij veel vrucht dragen. Maar zonder Mij kun je niets doen.” (Johannes 15:5)

Een opmerkelijke les over de oude mens

Om duidelijk te maken, hoe een leven is dat geleid wordt door de heilige Geest, schrijft Paulus eerst over een leven, dat hier precies tegengesteld aan is. Het is een verslag van negatieve zaken. Het is een verslag van de oude mens in optima forma. En die oude mens kan heel wat narigheid, zonde en onrust teweegbrengen. Je wordt er niet vrolijk van als je leest, wat Paulus allemaal schrijft. Je wordt nog minder vrolijk, wanneer je dit verslag als een spiegel jezelf voorhoudt. Als je dit verslag gelezen hebt, word je pas weer blij, als je leest wat hij vervolgens schrijft over de vrucht van de Geest.

Als het gaat om een verslag van wat de oude mens teweeg kan brengen, lezen wij het volgende: “Broeders en zusters, u bent geroepen om vrij te zijn. Misbruik die vrijheid niet om uw eigen verlangens te bevredigen, maar dien elkaar in liefde, want de hele wet is vervuld in één uitspraak: ‘Heb uw naaste lief als uzelf.’ Maar wanneer u elkaar aanvliegt, pas dan maar op dat u niet door elkaar

wordt verslonden. Ik zeg u dus: laat u leiden door de Geest, dan bent u niet gericht op uw eigen begeerten. Wat wij uit onszelf najagen is in strijd met de Geest, en wat de Geest verlangt is in strijd met onszelf. Het een gaat in tegen het ander, dus u kunt niet doen wat u maar wilt. Maar wanneer u door de Geest geleid wordt, bent u niet onderworpen aan de wet. Het is bekend wat onze eigen wil allemaal teweegbrengt: ontucht, zedeloosheid en losbandigheid, afgoderij en toverij, vijandschap, tweespalt, jaloezie en woede, gekonkel, geruzie en rivaliteit, afgunst, bras- en slemppartijen, en nog meer van dat soort dingen. Ik herhaal de waarschuwing die ik u al eerder gaf: wie zich aan deze dingen overgeven, zullen geen deel hebben aan het koninkrijk van God.” (Galaten 5:13-21)

Paulus wijst de gelovigen erop, dat zij een bepaalde geestelijke vrijheid bezitten. Die vrijheid wordt echter al snel en makkelijk door velen misbruikt om van God af te dwalen. Mensen verschuilen zich maar al te makkelijk achter die vrijheid. Ze gaan ervan uit, dat het betekent, dat ze vrij zijn om te doen en te laten wat zij zelf willen. Ze begrijpen niet, dat het een bevrijding is van satan en zijn machten, maar tevens een gebondenheid en onderworpenheid aan de Geest van God.

Wat onze eigen wil allemaal teweegbrengt

De werken van het vlees

Waarom schrijft Paulus aan gelovigen over het gericht zijn op je eigen verlangens, begeerten en het elkaar aanvliegen? Hij schrijft dit, omdat christenen zowel in het verleden als in het heden juist hieraan zich schuldig maken. Christenen doen vaak juist wel, waarvan Paulus schrijft dat ze het niet moeten doen. Christenen hebben hun naasten, hun medebroeders en -zusters vaak niet lief met Goddelijke liefde. Ze vliegen elkaar vaak aan en lijken elkaar soms naar het leven te staan. Ze laten zich vaak juist niet leiden

door de Geest, maar leven zoals hun eigen begeerte het wil. Christenen kunnen graag en goed op een voetstuk staan. Christenen kunnen heftig zijn in het veroordelen en bestrijden van medegelovigen. Ze kunnen elkaar bijten en verslinden.

Paulus vat alles wat hij hier over de oude mens schrijft samen onder het woord “werk”. Wat onze eigen wil allemaal teweegbrengt noemt hij in de NBG vertaling: “de werken van het vlees” (:19). Het gaat hierbij over alles wat je zelf doet en onderneemt, wat in strijd is met een leven, waarin de Geest van God bij je aanwezig is. Deze werken behoren bij “het vlees”. Dat is een woord dat duidelijk maakt, dat het tegenovergesteld is aan het heilige van de Geest. Het spreekt van het dierlijke in de mens. Het spreekt van je oude, zondige natuur. Het spreekt van een leven dat je zou kunnen voorstellen bij mensen die niet van God of Zijn gebod willen weten. Het spreekt van een leven, waarin je de zonde zoekt en waarin je geen rekening houdt met de geboden van God.

Terwijl het in de goede levenswandel van de christen gaat over de vrucht van de Geest, dat is de vrucht die (vanzelf) groeit omdat de Heer in je leven centraal staat, gaat het bij de zondige levenswandel over werken, die je allemaal zelf doet en zelf onderneemt. Het kost je nog moeite en inspanning ook, terwijl bij de vrucht van de Geest alles in je leven door de Heer gedaan wordt.

De nederlaag van de gelovige...

De apostel Paulus schrijft in dit gedeelte niet over de zonden die ongelovigen doen, hij schrijft over de zondige levenswandel die je soms bij christenen aantreft. Laat dat toch goed tot u doordringen, dat Paulus het heeft over christenen, als hij schrijft over mensen die als kemphanen tegenover elkaar kunnen staan. In deze verzen laat hij zien, dat de grofste zonden die je bij mensen in de wereld kunt aantreffen, je ook kunt aantreffen onder christenen. Helaas!

Paulus heeft het over ontucht, zedeloosheid en losbandigheid, afgoderij en toverij, vijandschap, tweespalt, jaloezie en woede, gekonkel, geruzie en rivaliteit, afgunst, bras- en slemppartijen, en nog meer van dat soort dingen (Galaten 5:19-21). De NBG vertaling sprak hier over hoererij, onreinheid, losbandigheid, afgoderij, toverij, veten, twist, afgunst, uitbarstingen van toorn, zelfzucht, tweedracht, partijschappen, nijd, dronkenschap, brasserijen en dergelijke. Paulus schrijft niet, dat je alleen schuldig bent als je al deze zonden doet. Je bent al schuldig als je één van deze zonden begaat.

Paulus schrijft, dat het duidelijk is wat de werken van de oude mens zijn. Daarover hoeven wij niet te discussiëren of te debatteren. Iedere gelovige kan dit weten.

Een hele serie zonden

Als eerste noemt hij ontucht, zedeloosheid en losbandigheid.

Ontucht is de vertaling van het Griekse woord “porneia”, waarin u ongetwijfeld het woord pornografie zult herkennen. Het spreekt van alle seksuele relaties die in de Bijbel verboden zijn.

Het woord zedeloosheid spreekt van de onreinheid door een wellustig, weelderig en losbandig leven. Ga je gang maar, zeggen velen tegenwoordig. Doe wat je wilt, als je een ander maar niet kwetst of bezeert.

Losbandigheid verwijst naar ongebreidelde wellust en schaamteloosheid.

Vervolgens heeft hij het over afgoderij en toverij:

In het Griekse woord afgoderij zit het woord dat wij kennen als idool. Het gaat om het eren en vereren van alles dat niet God Zelf is. Het gaat om het bewijzen van godsdienstige eer aan personen of

zaken, die mogelijk algemeen aanvaard zijn, maar door de christen niet vereerd mogen worden. Zo was het voor de eerste christenen duidelijk, dat zij de keizer van Rome niet de eer mochten geven die zij ook aan de Here Jezus gaven. Wie denkt aan de Here Jezus, die bij het “eren” van je eigen geld (hebzucht, gierigheid) sprak over de aanbidding van de Mammon, weet dat ook hier gevaren liggen.

Toverij is de vertaling van het Griekse woord “pharmakeia”. Het is een woord dat niet verwijst naar de gewone medicijnen. In de eerste plaats wijst het op medicijnen die een verdovende werking hebben, waardoor mensen in een andere wereld terechtkomen: de drugs. Het heeft ook te maken met hekserij. De Bijbel maakt hier geen onderscheid tussen softdrugs en harddrugs. Dat onderscheid moeten wij ook niet maken! Het zijn allemaal zaken die bij de wereld horen en die voor de gelovigen verboden terrein zijn.

In aansluiting hierop komen bras- en slemppartijen. Het eerste spreekt van dronkenschap. Het tweede spreekt van een mildere vorm van dronkenschap, die door een aantal christenen toch nog wel als enigszins aanvaardbaar geacht wordt. Het spreekt van gezellig met elkaar drinken, weliswaar een beetje te veel, maar het is dan toch wel echt leuk met elkaar. Je bent niet volkomen dronken, maar wel “leuk” aangeschoten, waardoor je een leuke avond hebt, zo zegt men dan. Misschien ga je wel polonaise lopen of uit volle borst een lied zingen. Je praat misschien een beetje met dubbele tong, maar je hebt plezier. Het lijkt heel onschuldig, maar de Bijbel verwijst dit naar de werken van het vlees.

Ten slotte horen wij over vijandschap, tweespalt, jaloezie, woede, gekonkel, geruzie, rivaliteit en afgunst.

Vijandschap is duidelijk. Het gaat over mensen die als twee vijandelijke legers tegenover elkaar staan. Het zijn mensen die proberen de ander stuk te maken.

Tweespalt spreekt van twist en ruzie. Het gaat over mensen die

snel ruzie maken en snel een twistgesprek met anderen krijgen.

In het woord jaloezie zit een Grieks woord, dat te maken heeft met vuur. Wij kennen dat ook als wij spreken over een heethoofd. Het zijn mensen die willen hebben wat een ander ook heeft. Ze proberen soms ook die ander na te doen.

Woede spreekt van hitte, verhitheid, toorn, in woede ontsteken. Het is geen gewone gezonde boosheid, maar een als een vuur verslindende woede.

Gekonkel komt voort uit een twistzieke geest. Het is de laster die mensen kunnen verspreiden. Het is praten over een ander, waardoor je diegene in een kwaad daglicht stelt.

Ruzie en onenigheid kennen wij.

Rivaliteit is iets waardoor je partijvorming binnen de gemeente krijgt.

Afgunst en nijd.

De opdrachten voor het geestelijke leven

Dit alles zijn “de werken van het vlees”. Dit werk je uit, als je als een ongeestelijk mens leeft. Wanneer leef je zo? Als je je niet houdt aan enkele duidelijke opdrachten die de Bijbel hier geeft. Deze opdrachten voor het geestelijke leven worden als volgt meegedeeld.

Wie de Heer wil volgen en dienen zal waar maken wat hier staat: “Laat u leiden door de Geest, dan bent u niet gericht op uw eigen begeerten.” (Galaten 5:16) NBG: “Wandelt door de Geest en voldoet niet aan het begeren van het vlees.” Wij moeten ons in onze levenswandel laten leiden door de Geest van God. Dat is niet iets vaags, want de Geest spreekt tot ons door het Woord van God. Het betekent gewoon: laat de Geest door de Bijbel tot je spreken en leef zoals je het in het Woord van God leest.

Wie de Heer wil volgen en dienen zal waar maken wat hier staat: “Wie Christus Jezus toebehoort, heeft zijn eigen natuur met alle hartstocht en begeerte aan het kruis geslagen” (Galaten 5:24). Als u dit leest, moet u zich realiseren, dat het hier zowel om een pijnlijke als om een definitieve ingreep gaat. U moet de oude mens aan het kruis slaan. Dat moet u zelf doen. U moet hem aan het kruis laten sterven. Sterven aan een kruis betekent niet een dood die onmiddellijk intreedt. Het is een langzame en pijnlijke dood. Je oude mens aan het kruis laten sterven betekent, dat je er pijn van hebt. We houden allemaal van onze oude mens. Hij hoort zo echt bij ons. Maar we moeten ons van hem ontdoen. Hij moet gedood worden, ook al kost ons dit nog zo veel pijn en verdriet. Het betekent een volledige ommekeer in onze levenswandel. Zo moeten wij zelf degenen zijn, die onze eigen natuur aan het kruis slaan.

Bij deze oude mens wordt speciaal over hartstochten en begeerten geschreven. Het woord hartstochten is de vertaling van een Grieks woord, dat meer spreekt van lijden, ongeluk, ramp en kwaad, dan van je hartstochten. Het is een woord, dat we het best met een hele zin kunnen omschrijven. Het is alles in je leven dat je van God aftrekt en waardoor je veel leed, verdriet en geestelijke pijn in je leven meemaakt. Anderen vertalen het anders. De Staten Vertaling heeft het over “bewegingen en begeerlijkheden”. De Canisius Vertaling zegt “driften en begeerten”. Luther vertaalt met “lusten en begeerten”. U merkt, dat er haast zoiets als verlegenheid is over de juiste vertaling.

Het woord “begeerten” verwijst naar de zondige verlangens die een mens kan hebben, waardoor hij verkeerde keuzes maakt. Het is zoiets als een verwijzing naar het slot van de tien geboden: je mag niet begeren wat niet van jou is, omdat het je tot zonde zal verleiden en ellende en verdriet in je leven zal brengen.

Zo maken wij waar, wat de Bijbel ons meedeelt: “Met Christus ben

ik gekruisigd, en toch leef ik, dat is, niet meer mijn ik, maar Christus leeft in mij. En voor zover ik nu nog in het vlees leef, leef ik door het geloof in de Zoon van God, die mij heeft liefgehad en Zich voor mij heeft overgegeven.” (Galaten 2:20 NBG)

Wie de Heer wil volgen en dienen zal ook het volgende waarmaken: “Wanneer de Geest ons leven leidt, laten we dan ook de richting volgen die de Geest ons wijst.” (Galaten 5:25) De NBG heeft: “Indien wij door de Geest leven, laten wij ook door de Geest het spoor houden.” “Door de Geest leven” of “je door de Geest laten leiden” spreekt van een echt, gezond christenleven, waarin je als het ware de Geest van God als lucht inademt. Het werkwoord dat hier staat in het Grieks betekent zowel leven als ademen. Het spreekt van een leven dat het waard is om geleefd te worden. Het spreekt van een leven waarin je je door de Geest van God laat leiden, waardoor je een echt gezegend leven hebt.

In dit leven moeten wij het spoor houden. Het Griekse woord dat hier staat betekent, dat wij als soldaten in het gelid moeten lopen. Allemaal in een goede rij en allemaal in de maat. We mogen niet uit de pas lopen en we mogen niet onze eigen richting bepalen. We moeten ook allemaal een goede rij vormen, zowel naar voren als naar opzij. Dat is “lopen in het gelid”. Zo spreekt het van het feit, dat wij eigenlijk ook het “leger van de Heer” zijn. We moeten in onze levenswandel laten zien, dat wij de soldaten van de Heer zijn. Dat doen wij niet door te vechten, maar door onze levensmars te lopen. Wij doen het door te tonen, dat we als gelovigen eensgezind zijn en een echte en hechte eenheid met elkaar vormen. Zo zijn we op pad onder de leiding van onze Commandant: de heilige Geest. “Het spoor houden” betekent dus eigenlijk: “in de maat en in het gelid blijven lopen.”

Wij moeten de gezindheid van de Geest hebben

Vatten wij deze opdrachten samen, dan kunnen wij zeggen, dat wij

hier hetzelfde hebben als wat Paulus elders schreef: “Wie zich door zijn eigen natuur laat leiden is gericht op wat hij zelf wil, maar wie zich laat leiden door de Geest is gericht op wat de Geest wil.” (Romeinen 8:5) NBG: “Want zij, die naar het vlees zijn, hebben de gezindheid van het vlees, en zij, die naar de Geest zijn, hebben de gezindheid van de Geest.” De woorden “gericht zijn op” en “de gezindheid van” staan niet in het Grieks. Daar staat kort en krachtig: “maar wie naar (de) Geest, de dingen van de Geest.” Het staat hier zo kort en krachtig, dat wij er in onze taal een goede Nederlandse zin van moeten maken. De Willibrord Vertaling doet dit als volgt: “Zij die een zondig leven leiden, streven naar wat de zonde wil. Maar zij die leven volgens de Geest, streven naar wat de Geest wil.” Het Boek heeft hier: “Wie zich door de Heilige Geest laat leiden, denkt en leeft geestelijk.”

We begrijpen wat hier bedoeld wordt. We moeten een leven hebben, waarin niet de oude mens, het vlees centraal staat, maar waarin de nieuwe mens en de heilige Geest centraal staan. Want: “Wat onze eigen natuur wil brengt de dood, maar wat de Geest wil brengt leven en vrede.” (Romeinen 8:6)

Wanneer de vrucht van de Geest in ons leven openbaar wordt, blijkt dat niet uit het feit, dat wij veel en vroom over de Heilige Geest gaan praten. Spreken in tongen is ook geen vrucht van de Geest. Wonderen doen ook niet. Profeteren ook niet. Zingen met je handen omhoog is evenmin een vrucht van de Geest. Ook niet het zwaaien met vlaggen. Helaas zijn dit juist de dingen, die in veel kringen als vrucht van de Geest en als teken van de Geest gezien worden. Men meent, dat “het spectaculaire” de vrucht van de Geest is. Nee, dat is het niet. Een leven dat God toegewijd is, dát is de vrucht van de Geest. Een heilig leven, dát is de vrucht van de Geest. Een leven waaruit openbaar wordt wie en hoe de Here Jezus is, dát is de vrucht van de Geest. Een leven waarbij men de Here Jezus in ons kan herkennen, dát is de vrucht van de Geest. Hebt u zo’n leven?

14. De Heilige Geest en de inspiratie van de Bijbel

Wij zagen, dat de Geest van God bij Israël vooral openbaar werd als de Geest van de profetie. Gods profeten hebben veel van de heilige Geest ervaren. Hij heeft gewerkt in en aan de harten van verschillende mensen, vooral van profeten. Zij hebben de boodschap die zij van Gods Geest ontvingen opgeschreven. Wij hebben deze opgeschreven boodschap nu in de Bijbel. Die boodschap van God hebben zij steeds op een bijzondere manier ontvangen. “Door inspiratie van Gods Geest” zo noemen wij dit.

De heilige Geest was de Geest van God, die profeten inspireerde om te zeggen, wat zij van Godswege zeggen moesten. Door de heilige Geest konden profeten twee dingen:

Zij konden de wil van God bekend maken. Dit hield in dat zij uitleg gaven van de toenmalige “Bijbel”, de Torah, de wet. Dat zijn de boeken Genesis t/m Deuteronomium.

Enkelen van hen konden bekendmaken wat in de nabije of in de verre toekomst zou gebeuren. Sommige profeten spraken niet of bijna niet over toekomstige gebeurtenissen. Anderen spraken veel hierover.

In dit verband is het opmerkelijk om te zien wat wij in Psalm 143:10 (NBG) lezen: “Leer mij Uw wil te doen, want Gij zijt mijn God, Uw goede Geest geleide mij in een effen land.”

De Geest van God geeft je leiding om de wil van God te doen. Hoe? Door bijzondere openbaringen? Neen, door je te helpen de Bijbel, de geschreven wil van God, te begrijpen!

Zo schrijft de apostel Paulus in Efeziërs 5:17 (NBG) het volgende: “Weest daarom niet onverstandig, maar tracht te verstaan, wat de

wil des Heren is.” Ook hier geldt, dat de Heilige Geest na het gereed komen van de gehele Bijbel als Woord van God geen openbaringen meer geeft van de wil van God, die een aanvulling op de Bijbel zouden zijn. Elke zogenaamde aanvulling op de Bijbel is in feite in strijd met de Bijbel, omdat Openbaring 22 eindigt met de mededeling, dat God uitgesproken is en geen nieuwe openbaringen meer zal geven!

De heilige Geest kon van de ene profeet op de andere overgaan. De heilige Geest die op Mozes rustte, ging bij zijn dood over op zijn leerling, Jozua. “Ze luisterden naar Jozua, de zoon van Nun, omdat hij vervuld was met de geest van wijsheid sinds Mozes hem de handen had opgelegd. Daarmee deden de Israëlieten wat de HEER tegen Mozes had gezegd.” (Deuteronomium 34:9) De heilige Geest die op Elia rustte, ging bij zijn heengaan over op Elisa. “Terwijl ze overstaken vroeg Elia aan Elisa: ‘Wat kan ik nog voor je doen voor ik van je word weggenomen? Vraag het maar.’ Elisa antwoordde: ‘Laat mij dubbel in uw Geest delen.’ ‘Je vraagt iets heel moeilijks,’ zei Elia. ‘Als je ziet hoe ik van je word weggenomen, zal je wens vervuld worden, maar als je het niet ziet, gebeurt het niet.’” (2 Koningen 2:9,10).

De rabbijnen menen, dat toen de laatste profeten van het Oude Testament stierven, (Haggai, Zacharia en Maleachi) de heilige Geest uit Israël verdween.

Gods Geest en de profeten van Israël

In de Bijbel worden verschillende Hebreeuwse woorden gebruikt, die ons iets meer vertellen over de wijze waarop de profeten hun boodschap ontvingen. Het woord dat bij ons als “visioen” vertaald was in Numeri 12:6, is het Hebreeuwse woord “mareh”. Het kan in het Hebreeuws ook als “mareh ha-nebhuah” worden weergegeven. Dan moeten wij het vertalen als een “profetisch visioen”. Als er sprake is van “jad ha-shem” (eigenlijk: jad ha-JHWH) moeten wij

het vertalen als “de hand van de HEER”, hoewel de Joden dan “de hand van de Naam” vertalen.

Er zijn vier verschillende manieren waarop God Zijn boodschap naar de profeten bracht. Wij hebben al gezien, dat God nooit direct sprak, zoals Hij bij Mozes gedaan had. Er was altijd een middelaar of een “voertuig” (een vervoermiddel) nodig om de boodschap van God bij de profeet te brengen. Ook zagen wij dat God werkte door middel van de heilige Geest. Maar... en dat is toch ook een heel belangrijke vraag: hoe werkte de heilige Geest?

1. Soms vertelden profeten, dat zij hun boodschap in een droom of in een visioen (van een engel) gekregen hadden.
2. Soms vertelden profeten, dat zij hun boodschap via een engel gekregen hadden, maar vertelden zij er niet bij, dat het in een droom of in een visioen was.
3. Soms zeiden profeten niets over een engel en zeiden zij alleen dat zij de boodschap van God in 4. Soms zeiden de profeten alleen dat zij hun boodschap van God ontvangen hadden en vertelden zij niets over een engel en ook niets over een droom of over een visioen.

De boodschap kon wijzigen

De boodschap die God door een profeet gegeven had, kon in een latere tijd aan andere mensen anders zijn. Hoewel het woord van God volmaakt is en God dezelfde is, heeft Hij nooit één boodschap voor alle mensen van alle tijden gehad. God bleef dezelfde, maar Zijn Woord kon voor andere mensen in latere tijden wel anders zijn dan het eertijds was.

Wij geven enkele voorbeelden. Adam en zijn nakomelingen mochten geen vlees eten, Noach en zijn nakomelingen wel. Adam en zijn nakomelingen hoefden niet besneden te worden, Abraham en zijn nakomelingen wel. Adam en zijn nakomelingen mochten met hun zuster trouwen, de Israëlieten mochten dit niet meer.

Noach en zijn nakomelingen kregen slechts enkele geboden van God. Het volk Israël kreeg 613 ge- en verboden.

Dit moet een les zijn voor mensen, die menen, dat God dezelfde wonderen voor ons moet doen als Hij voor Israël deed, omdat – zo zeggen zij – de Here Jezus niet veranderd is. Het is niet Bijbels om zo te denken.

Het aantal profeten

Als wij de tijd van het Oude Testament bestuderen, ontdekken wij dat er in de Bijbel over 48 profeten en 7 profetessen geschreven wordt. Het werkelijke aantal profeten is veel en veel groter geweest. Wij lezen meerdere keren over hele groepen profeten, die niet met hun naam genoemd worden.

Wie naar deze aantallen kijkt, zal snel zien, dat het aantal profetessen erg mooi was: 7, het getal van de volheid. Bij het aantal profeten komen wij er eigenlijk 1 tekort, anders zou het precies $7 \times 7 = 49$ geweest zijn. Die 49e profeet is er echter wel geweest. Alleen komen wij hem pas tegen in het Nieuwe Testament. Het was Johannes de Doper. Daarnaast is er in het Nieuwe Testament nog één Profeet geweest als de vervulling van de grote profeet Mozes. Het was de Heer Jezus, die “de grotere dan Mozes” was.

Het doel van het werk van de profeten

Vaak wordt gedacht, dat profeten werkzaam waren als mensen die de toekomst voorzegden. Ze worden dan vergeleken met waarzeggers, die de toekomst voorspellen. Dat was echter niet hun taak. De taak van de profeten was om het gehele volk van Israël duidelijk te maken wat de weg van God was die zij moesten bewandelen. Het doel was om het volk van God tot geestelijke volmaaktheid te brengen, iets waarop ook Mattheüs 5:48 ons wijst.

Zo moesten de profeten het volk begeleiden op zijn weg naar het

eeuwige leven, zodat men nu reeds op aarde de hemelse vreugde zou beleven. Het volk moest weten wat aangenaam was voor God in hun leven, opdat zij de wegen van de Heer zouden bewandelen. De profeten moesten de mensen meenemen op de levenswandel, waarin zij de leiding van God zouden ervaren.

Zo is de profeet de man die niet alleen visioenen heeft en gezichten ziet, maar ook de man die als een wachter op de muren het volk waarschuwt voor gevaar.

Hoe de profeten God zagen

Opmerkelijk is, dat in hun visioenen, de profeten God op verschillende manieren gezien hebben.

- Amos zag God staan.
- Micha zag Hem zitten
- Daniël zag Hem als een oude man.

Inspiratie en ingeving

Inspiratie wil zeggen, dat God iets in of over de profeet deed komen, waardoor hij nieuwe kracht ontving. Dit gaf hem de moed om te spreken. Zo spreekt zo'n profeet daarna een speciaal woord tot zijn volksgenoten of bemoedigt hij hen met een bijzonder lied dat hij voor die gelegenheid gemaakt en gezongen heeft. Dat zien wij vooral bij David die liederen maakte en bij Salomo, die allerlei wijze lessen gaf.

“Dit zijn de laatste woorden van David. Zo spreekt David, de zoon van Isaï, zo spreekt hij, tot hoge macht verheven, de gezalfde van de God van Jakob, de geliefde zanger van Israël: ‘De Geest van de HEER sprak in mij, Zijn woorden zijn op mijn tong.’” (2 Samuël 23:1,2) Wij zagen al eerder, dat de 70 oudsten bij Mozes de Geest ontvingen en begonnen te profeteren, terwijl dit later niet nogmaals gebeurd is (zie Numeri 11:24-30). Hier ziet u, dat wat

God vroeger deed, Hij niet per se in onze dagen hoeft te herhalen. Er staat hier: “Dat is daarna niet opnieuw gebeurd.”

In 2 Kronieken 15:1-4 zien wij ook één van de taken van de priesters: uitleg geven over de wet! Niet de wet geven, maar de wet uitleggen. Dat is de uitleg, zoals de eerste priesters die van Mozes ontvangen hadden.

“...Hij werd ter plekke gegrepen door de Geest van de HEER en zei:...” (2 Kronieken 20:13-17)

“Toen kwam de Geest van God over Zecharja, de zoon van de hogepriester Jojada. Hij ging voor het volk staan en zei:...” (2 Kronieken 24:20)

De profeten en hun moed

Profeten waren moedige mensen. Het waren mensen die een groot vertrouwen in God hadden en moeilijke situaties aandurfd. Zo zien wij Mozes voor de Farao staan, terwijl hij alleen maar een staf in zijn hand heeft. Ook de profeten Jeremia en Ezechiël hoorden God spreken, dat ze niet bang moesten zijn. “Wees voor niemand bang, want Ik zal je ter zijde staan en je redden, spreekt de HEER.” (Jeremia 1:8) “Maar jij, mensenkind, jij hebt van hun woorden niets te vrezen, je hoeft voor hen niet bang te zijn, al zijn ze als brandnetels en doornstruiken en belagen ze je als schorpioenen. Je hoeft je door dat volk niet te laten afschrikken of angst te hebben voor hun woorden, hoe opstandig ze ook zijn.” (Ezechiël 2:6)

Profetie kon als het ware een aanslag doen op de levensvreugde van de profeet. “Telkens als ik spreek, moet ik schreeuwen: “Ik word mishandeld, onderdrukt!” Want de woorden van de HEER brengen mij dag in dag uit schande en vernedering. Als ik denk: ik wil hem niet meer noemen, niet meer spreken in Zijn Naam, dan laait er in mijn hart een vuur op, dan brandt het in mijn gebeente.

Ik doe moeite om het in bedwang te houden, maar ik kan het niet.” (Jeremia 20:8,9)

God werkte door Zijn Geest aan de harten en de levens van de profeten, waardoor zij zowel bemoedigd als moedig werden en tot grote daden en grote uitspraken in staat waren. Deze invloed van God in hun leven was het werk van de Heilige Geest. Zo’n profeet kwam dan onder de invloed van Gods Geest. De Geest werd werkzaam in zijn leven. De Geest werd “vaardig” in zijn leven. De Geest van de Heer greep hem aan en maakte hem gereed en geschikt om grote daden voor God te doen.

Wij zien dit werk van Gods Geest bij de richters van Israël. “Steeds wanneer de HEER een rechter liet optreden, stond Hij die bij. Want wanneer het volk zuchtte onder het juk van onderdrukkers, kreeg de HEER medelijden en verlostte Hij hen van hun vijanden zolang die rechter leefde.” (Richteren 2:18) “Toen werd Jefta gegrepen door de Geest van de HEER.” (Richteren 11:29) “De Geest van de HEER voer in hem (Simson) en hij ging naar Askelon en doodde daar dertig man.” (Richteren 14:19) “Toen hij (Saul) dat hoorde, werd hij gegrepen door de Geest van God en barstte hij in woede uit.” (1 Samuël 11:6) “Samuël nam de hoorn met olie en zalfde hem te midden van zijn broers. Van toen af aan was David doordrongen van de Geest van de HEER.” (1 Samuël 16:13)

De profeten en hun dromen

Alle profeten ontvingen hun profetische openbaringen in een droom als zij ‘s nachts sliepen, of als zij overdag in een diepe slaap gevallen waren. *“Als er bij jullie een profeet van de HEER is, maak Ik Mij in visioenen aan hem bekend en spreek ik met hem in dromen.”* (Numeri 12:6)

De profeten en hun lichaam

Het ontvangen van de profetische boodschap betekende een ernstige emotionele en lichamelijke ervaring voor de profeten. Hun ledematen beefden of trilden. Zij waren daarna ernstig verzwakt, hun gedachten waren verward. Nu waren zij in een toestand terechtgekomen om te bevatten wat zij in het profetische beeld gezien hadden. “Toen de zon op het punt stond onder te gaan, viel Abram in een diepe slaap. Opeens werd hij overweldigd door angst en diepe duisternis.” (Genesis 15:12) “Toen ik die indrukwekkende verschijning zag, verloor ik al mijn kracht; ik werd lijkkleek en was niet in staat nog iets te doen. Ik hoorde zijn stem, maar zodra ik die hoorde verloor ik het bewustzijn en viel voorover op de grond. Toen raakte een hand mij aan en deed me al bevend op handen en knieën steunen.” (Daniël 10:8-10)

De profeten en hun blijdschap

Deze profetieën kwamen niet zoals het spreken van God tegen Mozes was, waarbij Mozes als hij dat wilde met de Heer in gesprek kon gaan. De profeten moesten wachten, totdat de profetie van God kwam. Daarbij moesten zij zich voorbereiden op het spreken van God. Zij moesten blij zijn en soms door muziek in een blijde stemming komen. “Als u ten slotte terugkomt in Gibeā-Elohim, zult u in de buurt van de stad, bij de Filistijnse wachtpost, een stoet profeten tegenkomen die in vervoering van de offerhoogte afdaalt, voorafgegaan door muzikanten met harpen, tamboerijnen, fluiten en lieren. Dan zult u worden gegrepen door de Geest van de HEER en ook in vervoering raken, en u zult een ander mens worden... Toen ze bij Gibeā aankwamen, kwam hun een stoet profeten tegemoet. Saul werd gegrepen door de Geest van God en raakte net als zij in vervoering.” (1 Samuël 10:5,6,10)

De Heilige Geest en het ontstaan van de Bijbel

“Elke schrifttekst is door God geïnspireerd en kan gebruikt worden om onderricht te geven, om dwalingen en fouten te

weerleggen, en om op te voeden tot een deugdzaam leven, zodat een dienaar van God voor zijn taak berekend is en voor elk goed doel volledig is toegerust.” (2 Timotheüs 3:16,17)

Tientallen schrijvers zijn over een periode van zo'n 1600 jaar gebruikt om met elkaar de verschillende boeken van de Bijbel te schrijven. Onder hen waren koningen, priesters en profeten, boeren, vissers en herders, gevangenen, geleerden, theologen en artsen. Velen schreven in Israël, anderen in Babel, Perzië, Griekenland of Rome. Wie zij ook waren en waar zij ook waren, zij hadden allen één ding gemeen: zij werden geleid door de heilige Geest.

In de eerste 1500 jaar van de wereldgeschiedenis bestond de Bijbel nog niet. In de tijd van Adam tot Mozes werd er al wel geschreven, maar die boeken zijn niet in de Bijbel opgenomen. De “oudvaders” moesten leven zonder geschreven Woord van God, zonder Bijbel! Mozes was de eerste, die boeken geschreven heeft die in de Bijbel zijn opgenomen. Hij schreef de boeken Genesis t/m Deuteronomium. Daarvoor had Henoch al geprofeteerd, zoals de brief van Judas ons laat weten, maar zijn profetie is niet in de Bijbel opgenomen.

Ook al hebben er veel mensen in verschillende tijden een bijdrage geleverd aan de Bijbel, toch is de Bijbel niet het product van al die verschillende mensen. De Bijbel heeft Eén bijzondere Inspirator, God Zelf. De Bijbel is namelijk op een bijzondere wijze tot stand gekomen. Hierbij zien wij het volgende:

Gods Geest blies in

God heeft indertijd gesproken tot de mensen, die een bijdrage zouden leveren aan de Bijbel. “Op velerlei wijzen en langs velerlei wegen heeft God in het verleden tot de voorouders gesproken door de profeten.” (Hebreeën 1:1) In de Bijbel lezen wij ook vele keren, dat mensen vertelden, dat God tot hen sprak. “Elke

schrifttekst is door God geïnspireerd en kan gebruikt worden om onderricht te geven, om dwalingen en fouten te weerleggen, en om op te voeden tot een deugdzzaam leven, zodat een dienaar van God voor zijn taak berekend is en voor elk goed doel volledig is toegerust.” (2 Timotheüs 3:16,17) “Elke Schrifttekst” betekent: de gehele Bijbel. “Geïnspireerd” betekent “ingegeven”. Het is de vertaling van het Griekse woord “theopneustos”, wat een samenstelling is van “theos” (d.i. God) en “pneustos” (d.i. adem, ook: geest). Letterlijk staat er dus, dat de gehele Bijbel bij de verschillende Bijbel schrijvers door God is ingeademd of ingeblazen. Dit wil zeggen, dat God Zijn woorden en gedachten ingeblazen heeft in de harten van de schrijvers van de Bijbel (zie bijvoorbeeld Jeremia 36:2 en Lucas 3:1,2). Het feit dat hierbij een woord gebruikt wordt waarin wij het Griekse woord “pneuma” herkennen, maakt ons duidelijk, dat het de Geest was, die hier van Godswege aan het werk was.

Gods Geest haalde het er ook weer uit

Terwijl God Zijn woorden en gedachten eerst bij de Bijbel schrijvers ingeblazen heeft, heeft Hij ze er Zelf ook weer bij hen uit gehaald en gezorgd, dat ze aan het papier werden toevertrouwd. Hierover lezen wij meer in 2 Petrus 1:16-21, waar de apostel Petrus een halt lijkt toe te roepen aan de opvatting, die er ook toen blijkbaar al was, als zou de Bijbel vol mythen en legenden staan. Sommige mensen beweren, dat de Bijbel in zijn geheel niet het Woord van God is, maar dat wij wel hier en daar het Woord van God tegenkomen en dat wij dus zelf maar moeten zien uit te zoeken wat wel en wat niet van God is. Het volgende zegt de Bijbel er over:

“Toen wij u de glorierijke komst van onze Heer Jezus Christus verkondigden, baseerden wij ons niet op vernuftige verzinsels – integendeel, wij hebben met eigen ogen Zijn grootheid gezien. Want Hij ontving van God, de Vader, eer en luister, toen de stem

van de majesteitlijke luister tegen Hem zei: ‘Dit is Mijn geliefde Zoon, in Hem vind Ik vreugde.’ Die stem hebben wij zelf uit de hemel horen klinken toen wij met Hem op de heilige berg waren.

Ons vertrouwen in de woorden van de profeten is daardoor alleen maar toegenomen. U doet er goed aan uw aandacht altijd daarop gericht te houden, als op een lamp die in een donkere ruimte schijnt, totdat de dag aanbreekt en de morgenster opgaat in uw hart. Besef daarbij vooral dat geen enkele profetie uit de Schrift een eigenmachtige uitleg toelaat, want nooit is een profetie voortgekomen uit menselijk initiatief: mensen die namens God spraken werden daartoe altijd gedreven door de heilige Geest.” (2 Petrus 1:16-21)

In 2 Petrus 1:16 zegt Petrus, dat wij geen vernuftig gevonden “verzinsels of verdichtsels” zijn nagevolgd. Het woord “verzinsel” dat hier staat, is de vertaling van het Griekse woord “mythe”. In 1 Timotheüs 4:7 is het woord mythe vertaald als “heilloze bakerpraat of oude vrouwen praat” en in 2 Timotheüs 4:4 door “verzinsels of verdichtsels”. Wij moeten dus duidelijk zien, dat wij in de Bijbel geen mythen en fabels hebben, geen kletspraat of fantasieverhalen.

Wat wij wel hebben, zegt Petrus heel duidelijk: in de Bijbel hebben wij een ooggetuigenverslag (zie ook Lucas 1:1-4 en 1 Corinthe 15:5-8). In de Bijbel gaat het om feiten, niet om vage verhalen.

Terwijl 2 Timotheüs 3:16 zegt, dat God Zijn woorden en gedachten gelegd heeft in de harten van de Bijbel schrijvers, zegt 2 Petrus 1:21, dat God deze zelfde Bijbel schrijvers ook weer gedreven heeft, om datgene wat Hij in hun hart gelegd had, uit te spreken en/of op te schrijven.

Het is waar, dat vele mensen gewerkt hebben aan het schrijven van de Bijbel. Maar deze mensen hebben niet hun eigen woorden en gedachten aan het papier toevertrouwd, doch uitsluitend weergegeven, wat God tegen hen gezegd had. Daarom is de Bijbel

absoluut betrouwbaar.

Eén uitzondering

Zo staat de Heilige Geest bekend als de Goddelijke inspirator van het grootste deel van de Bijbel. Niet van de hele Bijbel. Hiermee bedoelen wij niet, dat wij twijfelen of één of meerdere delen van de Bijbel wel van God zijn. Het is juist andersom. Juist omdat wij zo overtuigd zijn, dat de gehele Bijbel van God is, weten wij ook dat een bepaald deel niet door de Heilige Geest geïnspireerd is. Dit is geen eigen verzinsel. De Bijbel zelf vertelt ons dit!

Hoewel wij als Bijbel getrouwe gelovigen met eerbied zeggen, dat wij geloven, dat de gehele Bijbel door de Heilige Geest geïnspireerd is, moeten wij daar toch een kanttekening bij plaatsen. Wij geloven namelijk niet, dat de gehele Bijbel door de Heilige Geest geïnspireerd is. Er is namelijk één uitzondering op deze regel. Hiermee bedoelen wij niet persoonlijke mededelingen van Paulus en ook niet bijvoorbeeld het laatste gedeelte van de vijf boeken van Mozes, waarin het gaat over de dood van Mozes.

Het grootste deel van de Bijbel is door middel van de heilige Geest tot stand gekomen is. Dit is echter niet het geval met het eerste deel van de Bijbel: de Torah (Genesis t/m Deuteronomium). Deze is namelijk rechtstreeks door God Zelf aan Mozes gegeven! Hierbij is geen sprake van inspiratie door de heilige Geest, omdat God Zelf de Torah gegeven heeft. God heeft immers de inspiratie van de Heilige Geest niet nodig.

Mozes, de grootste profeet aller tijden

“Telkens als Mozes de ontmoetingstent binnenging om met de HEER te spreken, hoorde hij een stem die tot hem sprak vanaf een plaats boven de verzoeningsplaat op de ark met de verbondstekst, tussen de twee cherubs. Zo sprak de HEER tot hem.” (Numeri 7:89)

Terwijl de andere profeten hun boodschap vaak verpakt kregen in de vorm van een soort gelijkenis, allegorie of beeldspraak, kreeg Mozes zijn boodschap in directe woorden van God. God sprak niet in gelijkenissen tot hem, zoals bijvoorbeeld tot Zacharia... en ook niet in beelden zoals later tot Johannes op Patmos. God sprak steeds een directe boodschap tegen Mozes.

Terwijl de andere profeten bij het horen van hun boodschap in vrees en angst verkeerden, lichamelijk zwak werden, was dit niet het geval met Mozes. God sprak met hem, zoals een man met zijn buurman of met zijn vriend spreekt! (Exodus 33:11)

Terwijl andere profeten zich moesten voorbereiden om de boodschap van God te kunnen ontvangen, was dit bij Mozes heel anders. Hij hoefde zich niet eerst te concentreren, hij hoefde geen (korte of lange) gebeden op te zenden om te profeteren. Hij kon zo maar blijven staan om te luisteren naar de boodschap van God.

Mozes was de grootste profeet aller tijden. Hij was groter dan alle andere profeten die ooit geleefd hebben. Terwijl andere profeten hun boodschap van God ontvingen in een droom of visioen, via een engel of door middel van een hemelse stem, ontving Mozes zijn boodschap direct van God Zelf. God sprak tot hem van aangezicht tot aangezicht. Hierbij was geen sprake van inspiratie door de Heilige Geest. God sprak direct met hem. Dit ziet u in de volgende gedeelten:

“Toen daalde de HEER af in de wolkkolom, ging bij de ingang van de tent staan en riep Aäron en Mirjam. Nadat zij beiden naar voren waren gekomen, zei hij: ‘Luister goed. Als er bij jullie een profeet van de HEER is, maak Ik Mij in visioenen aan hem bekend en spreek Ik met hem in dromen. Maar met Mijn dienaar Mozes, op wie Ik volledig kan vertrouwen, ga Ik anders om: met hem spreek Ik rechtstreeks, duidelijk, niet in raadsels, en hij aanschouwt Mijn gestalte. Hoe durven jullie dan aanmerkingen op

Mijn dienaar Mozes te maken?” (Numeri 12:5-8)

“De HEER zei tegen Mozes: ‘Leg deze overwinning in een oorkonde vast, zodat niemand die ooit zal vergeten, en overtuig Jozua ervan dat Ik zal zorgen dat niets op aarde nog aan het volk van Amalek herinnert.’” (Exodus 17:14) (NBG: “Schrijf dit ter gedachtenis in een boek.”) God Zelf heeft Mozes opdracht gegeven wat hij in dit boek diende op te schrijven.

“Nadat de HEER dit alles op de Sinaï tegen Mozes had gezegd, gaf Hij hem de twee platen van het verbond, de stenen platen, door Gods vinger beschreven.” (NBG: “En Hij gaf aan Mozes, toen Hij geëindigd had met hem te spreken op de berg Sinaï, de twee tafelen der getuigenis, tafelen van steen, beschreven door de vinger Gods.”) (Exodus 31:18) Deze twee stenen tafelen waren het werk van God Zelf. Niet door inspiratie van de Heilige Geest was dit deel van de Bijbel tot stand gekomen, maar door het directe werk van God Zelf!

“Mozes keerde zich om en ging de berg af. De twee platen met de verbondstekst droeg hij bij zich. Aan beide kanten waren ze beschreven, aan de voorkant en aan de achterkant. De platen waren Gods eigen werk en het schrift dat erin gegrift was, was Gods eigen schrift.” (Exodus 32:15,16) “Mozes kreeg van de HEER deze opdracht: ‘Kom naar Mij toe, de berg op, samen met Aäron, Nadab en Abihu en zeventig van Israëls oudsten, en kniel op eerbiedige afstand neer. Alleen jij, Mozes, mag in de nabijheid van de HEER komen, de anderen niet. Het volk mag jou niet volgen als je de berg op gaat.’

Mozes maakte het volk bekend met alle geboden en regels die de HEER had gegeven, en het volk verklaarde eenstemmig dat het zich zou houden aan alles wat de HEER geboden had. Hierna schreef Mozes alles op wat de HEER had gezegd... Vervolgens nam hij het boek van het verbond en las dit aan het volk voor, en zij

zeiden: ‘Alles wat de HEER gezegd heeft zullen we ter harte nemen.’ (dat is: dat zullen wij doen.) De HEER zei tegen Mozes: ‘Kom naar Mij toe, de berg op, en wacht daar; dan zal Ik je de stenen platen geven waarop Ik de wetten en geboden heb geschreven om het volk te onderrichten.’ Samen met zijn dienaar Jozua ging Mozes de berg van God op.” (Exodus 24:1-7,12,13)

God Zelf had Mozes opdracht gegeven om het een en ander op te schrijven en wat hij moest opschrijven! Zie ook: “Dit zijn de pleisterplaatsen die de Israëlieten aandeden, nadat ze onder leiding van Mozes en Aäron, geordend in legerafdelingen, waren weggetrokken uit Egypte. Op bevel van de HEER heeft Mozes de plaatsen waar ze hun kamp hadden opgeslagen genoteerd. Ze trokken als volgt van de ene pleisterplaats naar de andere...” (Numeri 33:1,2) Letterlijk staat hier: “Dit zijn de opbreekpunten van de kinderen Israëls sinds ze zijn uitgetrokken uit het land van Egypte, in hun heirscharen, – door de hand van Mozes en Aäron. Mozes schrijft hun uittochten op per opbreken van hen op mond van de HEER; en dit zijn hun opbreekplaatsen per uittocht van hen.” Het was de mond van de Heer – de Heer sprak en Mozes schreef op!

“De HEER, onze God, heeft bij de Horeb tegen ons gezegd...” (Deuteronomium 1:6) “De HERE, onze God, heeft tot ons bij Horeb gesproken...” (NBG) Nu gaat Mozes aan het volk vertellen wat God allemaal gezegd heeft. Dat alles staat in dit boek, in Deuteronomium 1:6-33:29. Het hele boek Deuteronomium is het verslag van wat God Zelf gesproken heeft tegen Mozes en tegen het volk. Hierbij was geen sprake van inspiratie door de Heilige Geest, maar van een direct spreken van God tot Mozes en tot het volk.

“De HEER sprak persoonlijk met Mozes, zoals een mens met een ander mens spreekt...” (Exodus 33:11) NBG: “En de HERE sprak tot Mozes van aangezicht tot aangezicht, zoals iemand spreekt met

zijn vriend.” Zie ook Exodus 19:9,19; Numeri 9:8; Deuteronomium 5:4,5,27,28 en Deuteronomium 4:12.

Mozes ontving de Torah en de uitleg ervan

Mozes ontving van God de geschreven wet en de uitleg van de wet. Het is natuurlijk heel mooi, dat God een groot aantal wetten gaf, maar daar hoort dan wel een verklaring bij. Hoe dien je zulke wetten toe te passen en uit te voeren? Als God alleen alle wetten gegeven had en niet aan Mozes verteld had hoe die wetten opgevat en uitgelegd moesten worden, hadden Mozes en het volk nog niet veel met de Torah kunnen beginnen! Mozes is niet voor niets maar liefst 40 dagen en nachten op de berg gebleven om alles direct van God Zelf te leren. Ook kon hij daarna God om raad en verdere uitleg vragen.

Mozes heeft iets heel bijzonders met Gods Torah gedaan:

Hij heeft hem opgeschreven.

Hij heeft meerdere kopieën laten maken door speciale schrijvers of “schriftgeleerden”, zoals wij gewend zijn om hen te noemen. (Voor deze schrijvers, zie hierna Deuteronomium 31:28.) In het Hebreeuws heten deze mensen “Soferim”. Letterlijk betekent dat eigenlijk “tellers”. Het verwijst naar het feit, dat als ze een gedeelte van de wet overgeschreven hadden, ze alle regels, woorden, letters en tekens natelden om te kijken of ze echt helemaal niets vergeten waren. Zo zorgden ze ervoor, dat de kopieën van de Torah die ze maakten, precies gelijk waren aan het origineel dat Mozes opgeschreven had.

Hij heeft een kopie in het Heilige der Heiligen gebracht. “Toen Mozes alle bepalingen van de wet op schrift had gesteld, gaf hij de Levieten die de ark van het verbond met de HEER moesten dragen de volgende opdracht: ‘Leg dit wetboek naast de ark van het verbond met de HEER, uw God; het moet daar blijven om tegen

dit volk te getuigen. Want, Israël, ik weet hoe opstandig en onhandelbaar u bent: tijdens mijn leven hebt u zich al steeds tegen de HEER verzet, hoe zal het dan niet gaan na mijn dood! (Deuteronomium 31:24-27)

Hij gaf opdracht dat er later een kopie voor de komende koning gemaakt zou worden. “Als de koning eenmaal over zijn rijk heerst moet hij een afschrift van dit wetboek laten maken, naar de tekst die bij de Levitische priesters berust. Hij moet het onder handbereik hebben en erin lezen zolang hij leeft. Zo leert hij ontzag te hebben voor de HEER, zijn God, en alle wetten uit dit boek in acht te nemen.” (Deuteronomium 17:18,19)

Hij heeft de leiders en het volk uitleg gegeven over de wet en de uitvoering van de wet. “Roep alle oudsten van uw stammen bijeen, evenals uw schrijvers, dan zal ik hun mijn waarschuwing laten horen, en daarbij hemel en aarde als getuigen oproepen.”

(Deuteronomium 31:28) Mozes heeft speciale opdrachten aan Jozua en aan de grote groep van oudsten gegeven. “Luister dus, Israël, naar de wetten en de regels waarin ik u onderwijs en kom ze na. Dan blijft u in leven en kunt u het land in bezit nemen dat de HEER, de God van uw voorouders, u zal geven. Voeg niets toe aan wat ik u voorschrijf en doe er niets van af. Houd u aan de geboden die ik u geef; het zijn de geboden van de HEER, uw God.”

(Deuteronomium 4:1,2) Deze opdracht wil niet alleen zeggen, dat men zich aan de geschreven wet diende te houden, maar ook aan alles wat Mozes er als uitleg bij gegeven had. “U daarentegen bleef de HEER, uw God, toegedaan en bent nu allemaal nog in leven. Zoals de HEER, mijn God, mij heeft opgedragen, leer ik u wetten en regels waarnaar u moet handelen in het land dat u in bezit zult nemen. Leef ze strikt na, dan toont u wijsheid en inzicht. Alle volken die dat zien en van deze wetten horen, zullen zeggen: ‘Wat is dat grote volk wijs en verstandig!’” (Deuteronomium 4:4-6) Zo kreeg het latere Sanhedrin hier al de opdracht om ervoor te zorgen, dat Gods Torah op de juiste wijze door het volk zou

worden nageleefd.

Zo is de mondelinge uitleg van de wet steeds bij het volk door de leiders aan de opvolgers doorgegeven. De hogepriesters kenden de uitleg van de wet. De oudsten kenden hem. De richters en de koningen David en Salomo kenden hem. De profeten kenden hem. Het latere Sanhedrin kende hem. Ten slotte is alles in een grote bibliotheek opgenomen: de Talmoad.

Toen Mozes aan het eind van zijn leven gekomen was, heeft hij het hele volk bij zich geroepen en hen erop gewezen, dat hij spoedig zou sterven. Als de mensen nog iets van Gods wet niet begrepen hadden en nadere uitleg wilden, of iets vergeten waren, dat Mozes nog eens kon herhalen, dan moesten ze het nu zeggen.

“Dit is de toespraak die Mozes tot heel Israël heeft gehouden in de dorre vlakte aan de overkant van de Jordaan... Veertig jaar na het vertrek uit Egypte, op de eerste dag van de elfde maand, sprak Mozes het volk van Israël toe zoals de HEER hem had opgedragen. Aan de overkant van de Jordaan, in Moab, begon Mozes het volk te onderrichten, duidelijk en uitvoerig...” (Deuteronomium 1:1,3,5)

Mozes gaf duidelijk uitleg over de wet van God. Hij hoefde niet te vertellen wat in de wet stond, want dat was opgeschreven. Hij moest nog eens vertellen, hoe de opgeschreven wet uitgelegd diende te worden. Zo gaf hij in feite naast de opgeschreven wet aan het volk ook de mondelinge uitleg, die vaak “de mondelinge wet” genoemd wordt.

Dat zien wij ook in het volgende vers: “Mij droeg de HEER toen op om u de wetten en regels te leren die u moet nakomen in het land aan de overkant, dat u in bezit zult nemen.” (Deuteronomium 4:14) Het volk moet niet alleen lezen wat in de wet geschreven staat, het moet ook leren hoe ze de wetten van God moeten nakomen, naleven, uitvoeren!

Het begrijpen van de Bijbel

De Bijbel is voor velen een moeilijk boek. Je hebt Iemand nodig, die je helpt bij de uitleg van alles wat er geschreven staat. 1 Corinthhe 2:14 wijst ons er op, dat een ongelovige de Bijbel niet kan begrijpen. Je kunt alleen de Bijbel begrijpen als je een geestelijk mens bent, zo staat er. Dat wil zeggen: als je een gelovige bent, als je eigen menselijke geest gevuld is met Gods heilige Geest. De gelovigen hebben de heilige Geest in hun hart, die hen helpt de boodschap van de Bijbel te verstaan.

Hoe moeten wij met de Bijbel omgaan?

Voor sommigen is de Bijbel een gesloten boek. Zij hebben hem wel, maar kijken er nooit in. Dat is niet de bedoeling. Anderen gebruiken de Bijbel als een soort “naslagwerk”. Als zij iets willen weten, proberen zij het op te zoeken. Weer anderen lezen in een soort sleur de Bijbel. Zij lezen hem wel, maar het dringt niet tot hen door, wat zij lezen. Hoe moeten wij met de Bijbel omgaan? Psalm 119:11 (NBG) zegt: “Ik berg Uw Woord in mijn hart, opdat ik tegen U niet zondige.” (Zie ook Hebreeën 4:12) “Gods Woord in je hart opbergen” is een uitdrukking, die wil zeggen: uit je hoofd leren. Het is natuurlijk niet mogelijk om alle verzen uit de Bijbel uit het hoofd te leren. Er is echter wel een aantal belangrijke verzen, dat de moeite meer dan waard is om uit het hoofd geleerd te worden.

Wat het bestuderen van de Bijbel in ons leven uitwerkt

In 2 Timotheüs 3:16 wordt gezegd, dat het lezen en bestuderen van de Bijbel de volgende uitwerking in ons leven heeft:

a. Wij worden er door onderricht. Wij ontvangen Goddelijk onderwijs. Hier leren wij de wil van God kennen. Gods wil voor Israël, Gods wil voor de niet-Joodse volken en Gods wil voor de christenen.

b. Als wij verkeerde gedachten of daden hebben, worden deze weerlegd en worden wij terechtgewezen. Ook de verkeerde gedachten over onze tijd en over het werk van de heilige Geest in onze tijd worden in de Bijbel weerlegd.

c. Als wij fouten maken, worden wij verbeterd, zodat wij het in de toekomst beter zullen doen, dan wij het in het verleden deden. Als wij zondigen, lezen wij in de Bijbel, wat onze zonde is.

d. Wij worden er door opgevoed in de gerechtigheid, dat wil zeggen, dat wij opgevoed worden door tuchtiging/kastijding, waardoor wij leren ons leven op orde te brengen. Het einddoel hiervan is: volkomenheid. Anders gezegd: volkomen toegerust tot alle goed werk.

Zó wil God Zijn werk in ons doen, door Zijn eigen Woord. God heeft in het verleden door Zijn Woord Zijn wil bekend gemaakt voor alle mensen, wanneer zij ook zouden leven. God heeft niets meer toe te voegen aan wat Hij in Zijn Woord gezegd heeft. Dat moet voldoende voor ons zijn. En het is ook voldoende. Het is een rijke schat aan hemelse informatie. Het is een goudmijn. De Bijbel is een boek, waarmee wij leven en sterven kunnen, een gids voor ons hele leven, het Woord van God.

Gods (wet) Torah is volmaakt en eeuwig

“De wet van de HEER is volmaakt: levenskracht voor de mens. De richtlijn van de HEER is betrouwbaar: wijsheid voor de eenvoudige.” (Psalm 19:8) De wet is meer dan alleen maar goed. Terwijl van de schepping in Genesis 1 gezegd kon worden, dat hij goed en zeer goed was, lezen wij van de wet, dat die zelfs volmaakt is. Absoluut perfect!

Een wet die heilig en volmaakt is, kan niet tijdelijk zijn. Het onvolmaakte hoort bij het tijdelijke; het volmaakte hoort bij het eeuwige. Terwijl in de kerk regelmatig geleerd wordt, dat de wet

slechts tijdelijke betekenis had, leert de Bijbel juist het tegenovergestelde! Dit betekent echter niet, dat christenen de opdracht hebben om die geboden, die voor Israël zijn, na te leven. Gods wet is eens aan Israël gegeven. Voor hen blijft het een eeuwige wet, die heilig is en goed (Romeinen 7:12).

Zo is de Bijbel ook voor ons het Woord van God. Het is het boek waardoor God op een bijzondere wijze tot ons spreekt. Zie op de volgende bladzijde, wat God Zelf van de Bijbel zegt.

Het Woord van God

“Want levend en krachtig is het woord van God, en scherper dan een tweesnijdend zwaard: het dringt diep door tot waar ziel en geest, been en merg elkaar raken, en het is in staat de opvattingen en gedachten van het hart te ontleden.” (Hebreeën 4:12)

15. De Gave en de gaven

Het opschrift boven dit hoofdstuk lijkt een herhaling te bevatten. Er wordt echter niet twee keer hetzelfde gezegd. Hier staat en wordt bedoeld: “De Gave (met hoofdletter en enkelvoud) en de gaven (met kleine letter en meervoud).” Zoals wij u hebben laten zien, dat er in de grondtekst onderscheid is tussen DE Heilige Geest en heilige Geest, zo is er ook onderscheid tussen DE Gave en de gaven.

Een tekst die in dit verband velen voor grote vragen gesteld heeft, is de volgende: “En Petrus antwoordde hun: bekeert u en een ieder van u late zich dopen op de naam van Jezus Christus, tot vergeving van uw zonden, en gij zult de gave des Heiligen Geestes ontvangen.” (Handelingen 2:38 NBG). In de NBV is het probleem opgelost, door het woord “gave” weg te laten. Hier staat eenvoudig: “Petrus antwoordde: ‘Keer u af van uw huidige leven en laat u dopen onder aanroeping van Jezus Christus om vergeving te krijgen voor uw zonden. Dan zal de heilige Geest u geschonken worden.’” Het woord “gave” staat echter in de Griekse grondtekst. De vraag die velen nu stellen is deze: “Wat wordt hier met de gave bedoeld? Is de Heilige Geest Zelf een Gave, of wordt hier gezegd, dat gelovigen een gave van de Geest zullen ontvangen?”

In Handelingen 2:38 wordt de heilige Geest Zelf als een Gave, dat is als een geschenk door God aan het volk Israël aangeboden. De Geest van God is dus een Gave die God Zijn volk Israël aanbiedt. Dit is Gods Gave die in de Bijbel in het enkelvoud voorkomt.

Daarnaast biedt de heilige Geest weer een aantal gaven aan de volgelingen van de Here Jezus aan. Dat zijn gaven die in het meervoud genoemd worden. Het zijn gaven, geschenken, die de heilige Geest aan de gelovigen aanbiedt.

Verschillende “gaven”

In de Griekse grondtekst wordt een aantal verschillende woorden gebruikt, die bij ons allemaal als “gave” vertaald kunnen worden. Als de Bijbel in de grondtekst verschillende woorden gebruikt, moeten die woorden ook verschillende betekenissen hebben en is het eigenlijk te eenvoudig om ze allemaal zonder meer met “gave” te vertalen. Het is ook niet zo, dat iedere keer als er over “gave” gesproken wordt, één van de gaven (geschenken) van de Heilige Geest bedoeld wordt. Als u dit stukje te moeilijk vindt, sla het dan gewoon over.

Zonder het te moeilijk te maken, geven wij u toch een korte opsomming met uitleg van de verschillende Griekse woorden, waarover het hier gaat.

1. Het Griekse woord “dooron” wordt in de Bijbel gebruikt als de gave een geschenk van een mens aan God is. Zie bijvoorbeeld Mattheüs 5:23,24 (NBG)

2. Het Griekse woord “charis” wordt in de Bijbel meestal gebruikt als de gave een geschenk van de ene mens aan de andere mens is. Zie 2 Corinthe 8:19 in de Staten Vertaling. In de NBG heet het “liefdewerk”.

Het Griekse woord “doma” wordt in de Bijbel gebruikt als de gave een geschenk is dat als een bijzondere gunst, uit genade geschonken wordt.

Het Griekse woord “doorea” wordt gebruikt als de mens genade ontvangt waardoor hij behouden wordt. Hier gaat het dus niet over een gave aan de gelovige, die hij na zijn bekering ontvangt, omdat hij behouden is. Hier gaat het over de genade die hij bij zijn bekering ontvangt, waardoor hij behouden wordt. Een mooi voorbeeld hiervan hebben wij in 2 Corinthe 9:15 NBG. Zie ook Handelingen 2:38 NBG. Hier gaat het dus niet over een geschenk

dat de heilige Geest zal geven, maar over de heilige Geest Zelf, die ons als een geschenk gegeven zal worden. Zo ook in Handelingen 10:45 NBG. Terecht vertaalt de NBV hier: “De Joodse gelovigen die met Petrus waren meegekomen, zagen vol verbazing dat ook heidenen het geschenk van de heilige Geest ontvingen.”

Tenslotte wordt het Griekse woord “charisma” (enkelvoud) en “charismata” (meervoud) in de Bijbel gebruikt als het gaat om de speciale geschenken of gaven, die gelovigen van de heilige Geest kunnen ontvangen.

Als het Griekse woord doorea gebruikt wordt gaat het over een gave die de individuele mens ontvangt. Hierdoor wordt hij behouden en wordt hij in de kring van de gelovigen opgenomen.

Als het Griekse woord charisma of in het meervoud charismata gebruikt wordt, gaat het over de gelovige die een geschenk gekregen heeft, waardoor hij beter van dienst kan zijn in de Gemeente van de Heer.

Als wij tot geloof komen, ontvangen wij de heilige Geest Zelf als een gave, als een geschenk. Daarna geeft de Geest ons weer een speciale gave tot dienstbetoon.

De gaven van de Geest

Als iemand tot geloof gekomen is, ontvangt hij een speciaal geschenk, waardoor hij tot zegen van anderen in de Gemeente van Jezus Christus kan functioneren. Deze genadegave ontvangt hij niet om er zelf beter of geestelijker van te worden. Deze genade ontvangt hij om tot een zegen van anderen in de Gemeente te kunnen zijn. Wie de gave der genezing ontving, kreeg niet het geschenk om zichzelf bij ziekte te kunnen genezen, maar om anderen te kunnen genezen. Wie in tongen sprak, deed dit ook niet voor zichzelf, maar om anderen de boodschap van de Heer in diens eigen taal te kunnen laten horen.

De heilige Geest geeft speciale gaven aan de gelovigen. De eerste keer dat wij over deze gaven lezen, is in de brief aan de Romeinen. “We hebben verschillende gaven, onderscheiden naar de genade die ons geschonken is. Wie de gave heeft te profeteren, moet die in overeenstemming met het geloof gebruiken. Wie de gave heeft bijstand te verlenen, moet bijstand verlenen. Wie de gave heeft te onderwijzen, moet onderwijzen. Wie de gave heeft te troosten, moet troosten. Wie iets weggeeft, moet dat zonder bijbedoeling doen. Wie leiding geeft, moet dat doen met volle inzet. Wie barmhartig voor een ander is, moet daarin blijmoedig zijn.” (Romeinen 12:6-8)

Er schijnt onder de christenen niet zoveel belangstelling te zijn voor deze gaven. Wie wil er nu bijstand verlenen? Wie wil een ander dienen? Wie wil nog onderwijs geven op de zondagsschool of op een Bijbel club? Wie wil behulpzaam zijn in zijn eigen kerk of gemeente? Wie wil een bezoek brengen als er iemand gestorven is, om de rouwenden te troosten? Wie wil van zijn geld wat geven aan mensen in de gemeente die het niet zo breed hebben? Leiding geven, willen wij misschien nog wel, maar voor de andere gaven hebben de meeste christenen niet zo veel belangstelling. Misschien heeft de heilige Geest hun wel één van deze gaven geschonken. Ze maken er zelf echter liever geen gebruik van. Wat kan de heilige Geest dan nog verder met ons doen?

In een andere brief lezen wij over andere gaven. “Broeders en zusters, over de gaven van de Geest wil ik u het volgende zeggen. Zoals u weet was u in de tijd dat u nog heidenen was volledig in de ban van goden die taal noch teken geven. Daarom zeg ik u nadrukkelijk: niemand kan ooit door toedoen van de Geest van God zeggen: ‘Vervloekt is Jezus, ‘en niemand kan ooit zeggen: ‘Jezus is de Heer, ‘behalve door toedoen van de heilige Geest. Er zijn verschillende gaven, maar er is één Geest; er zijn verschillende dienende taken, maar er is één Heer; er zijn verschillende uitingen van bijzondere kracht, maar het is één God die ze allemaal en bij

iedereen teweegbrengt. In iedereen is de Geest zichtbaar aan het werk, ten bate van de gemeente. Aan de een wordt door de Geest het verkondigen van wijsheid geschonken, aan de ander door diezelfde Geest het overdragen van kennis; de een ontvangt van de Geest een groot geloof, de ander de gave om te genezen. En weer anderen de kracht om wonderen te verrichten, om te profeteren, om te onderscheiden wat wel en wat niet van de Geest afkomstig is, om in klanktaal (“tongen”) te spreken of om uit te leggen wat daar de betekenis van is. Al deze gaven worden geschonken door een en dezelfde Geest, die ze aan iedereen afzonderlijk toebedeelt zoals Hij wil. God heeft in de gemeente aan allerlei mensen een plaats gegeven: ten eerste aan apostelen, ten tweede aan profeten en ten derde aan leraren. Dan is er het vermogen om wonderen te verrichten, de gave om te genezen en het vermogen om bijstand te verlenen, leiding te geven of in klanktaal te spreken.” (1 Corinthe 12:1-11,28)

Paulus schrijft over dienende taken als gaven van de Geest (: 5). Wie wil er in onze tijd nog een dienende taak hebben? Velen willen graag over de Heilige Geest spreken, maar zich door de Heilige Geest laten gebruiken voor een dienende taak, dat spreekt hen vaak niet aan. Paulus schrijft: “In iedereen is de Geest zichtbaar aan het werk, ten bate van de gemeente.” (:7) Hoe komt het, dat dit zo weinig zichtbaar is? Ja, wat velen wel nastreven is: “De kracht om wonderen te verrichten, om te profeteren, om te onderscheiden wat wel en wat niet van de Geest afkomstig is, om in klanktaal (tongen) te spreken of om uit te leggen wat daar de betekenis van is.” (:10) Met zulke Geestesgaven wil men graag voor de dag komen en ermee pronken. Dat lijkt bijzonder eervol. Hiermee kun je laten zien, dat je geestelijk iemand bent... Daarom streven velen juist naar deze gaven en vergeten zij dat Paulus schreef: “Al deze gaven worden geschonken door een en dezelfde Geest, die ze aan iedereen afzonderlijk toebedeelt zoals Hij wil.” (:11)

Ook in de Ephesebrief wordt over speciale gaven aan de Gemeente geschreven. “En Hij is het die apostelen heeft aangesteld, en profeten, evangelieverkondigers, herders en leraren, om de heiligen toe te rusten voor het werk in Zijn dienst. Zo wordt het lichaam van Christus opgebouwd, totdat wij allen samen door ons geloof en door onze kennis van de Zoon van God een eenheid vormen, de eenheid van de volmaakte mens, van de tot volle wasdom gekomen volheid van Christus. Dan zijn we geen onmondige kinderen meer die stuurloos ronddobberen en met elke wind meewaaïen, met wat er maar verkondigd wordt door mensen die tot alles in staat zijn wanneer ze anderen listig en doortrapt op een dwaalspoor willen brengen. Dan zullen we, door ons aan de waarheid te houden en elkaar lief te hebben, samen volledig toe groeien naar Hem die het hoofd is: Christus.” (Ephese 4:11-15)

Het doel van de gaven

Hier blijkt heel duidelijk het doel van de geestelijke gaven. De gelovigen moeten toegerust worden voor het werk in de dienst van God, dat is het werk in de Gemeente van de Heer. De geestelijke gaven zijn er niet om de gelovige zelf op een bijzondere wijze te zegenen. Ze zijn er, opdat de gelovige op een bijzondere wijze in de Gemeente tot een zegen voor anderen zal zijn. De geestelijke gave is niet een geschenk tot zegen van de mens die deze gave heeft, maar tot zegen van anderen.

De Gemeente moet opgebouwd worden. Hoe geschiedt dit? Gewoon door de geloofsopbouw van de individuele gemeenteleden. Wij moeten groeien in ons geloof en in de kennis van de Bijbel en in de kennis van de Heer. We moeten geestelijk volwassen christenen worden. Dan is er een eind gekomen aan dat geestelijke gezwabber dat zo kenmerkend is voor veel christenen. Alle geestelijke nieuwtjes worden door hen met open armen ontvangen. Als het maar nieuw is, staan ze vooraan in de rij om

eraan deel te nemen. Als het echter gaat om het oude vertrouwde Woord van God, blijken zij ineens geen of weinig kennis te bezitten. Als een stuurloos schip dobberen ze op de zee, iedere keer een andere richting uitgedreven, naar gelang de wind waait. Lees nog eens wat de Bijbel zelf hierover zegt: “Dan zijn we geen onmondige kinderen meer die stuurloos ronddobberen en met elke wind meewaaïen, met wat er maar verkondigd wordt door mensen die tot alles in staat zijn wanneer ze anderen listig en doortrapt op een dwaalspoor willen brengen.” (:14) In sommige kringen wordt maar wat verkondigd door mensen die tot alles in staat zijn. Dat was vroeger al zo, dat blijkt nog steeds het geval te zijn. Gelovigen die zich niet aan de waarheid van het Woord van God kunnen houden, omdat ze geen studie van het Woord gemaakt hebben, lopen grote kans schipbreuk te lijden op de geestelijke levens zee.

Wij hoeven niet te streven naar gaven, die wij niet bezitten. Het lijkt, alsof Paulus schrijft, dat wij mogen streven naar nieuwe gaven. “Jaag de liefde na en streef naar de gaven van de Geest, vooral naar die van de profetie.” (1 Corinthe 14:1) Dit is echter een verkeerde vertaling. In het Grieks wordt het woordje “gaven” niet gebruikt. Er staat letterlijk: “Jaagt de liefde na; streeft ook naar alles van de Geest.” De bedoeling hiervan is: “Streeft naar het geestelijke.” Dat wil zeggen: “Streeft naar de geestelijke levenswandel.”

De hier genoemde profetie is voor ons niet meer het uitspreken van openbaringen, die een aanvulling op de boodschap van het Oude- of Nieuwe Testament moeten zijn. Samen zijn het Oude- en het Nieuwe Testament de complete openbaring van God. God heeft ons alles gezegd dat Hij te zeggen had. Het boek Openbaring eindigt met de mededeling, dat er geen profetische openbaringen toegevoegd mogen worden. Toch is de gave van de profetie er nog steeds. Het is de gave van de profetie zoals wij die al in het Oude Testament bij vele profeten leerden kennen. Realiseer u, dat er veel

meer profeten in Israël waren, dan die paar die wij uit de Bijbel leren kennen. In de tijd van de profeet Samuël en koning Saul horen wij over hele groepen profeten. Zo ook in de tijd van Elia en Elisa. Deze profeten hebben geen van allen toekomstvoorzeggingen gedaan. Toch waren zij profeten. Zij legden het Woord van God uit. Mannen als Elia en Elisa waren grote profeten. Ook zij gaven uitleg uit het Woord van God. Zij gaven geen profetieën over de toekomst zoals Jesaja en Jeremia dit deden. Elia was naast Mozes zelfs één van de grootste profeten. Hij gaf echter gewoon uitleg uit het Woord van God en leerde het volk hoe zij in hun eigen tijd als volgelingen van God moesten leven. Zo moeten de predikers in onze tijd ook de profeten van vandaag zijn. Zij zijn profeten die net als de vele profeten uit het Oude Testament het Woord van God verklaren.

Alle gaven voor alle tijden?

Het feit, dat bepaalde gaven al vele eeuwen niet meer aanwezig zijn in de Gemeente van de Heer, moet ertoe leiden, dat wij ons de volgende vraag stellen: waren deze gaven alleen voor de eerste tijd bedoeld, of is de Gemeente van de Heer zo in verval geraakt, dat de Heer deze gaven niet meer kan schenken?

Terwijl wij zien, dat bepaalde zegeningen een vaststaand feit voor iedere gelovige zijn, ongeacht zijn geestelijke gezindheid, zullen wij toch ook moeten aannemen, dat als alle gaven ook voor onze tijd zouden gelden, de Heer Zelf toch zeker zou zorgen, dat ze nu ook zouden functioneren in de Gemeente. In Corinthen waren de mensen beslist niet allemaal even geestelijk. Velen waren eerder ongeestelijk dan geestelijk te noemen. Toch waren de gaven daar veelvuldig aanwezig. Het ligt dus niet aan de geestelijke gesteldheid van de gelovigen, of bepaalde gaven wel of niet functioneren.

Van de gaven van het spreken in tongen en de profetie zegt de

apostel Paulus in 1 Corinthe 13, dat ze zouden verdwijnen. Van andere gaven weten wij zelf dat ze tijdelijk waren. Ze konden niet blijvend zijn. Na het tot stand komen van het Nieuwe Testament waren nieuwe openbaringen en profetieën overbodig geworden. Dus kon het profeteren, in de betekenis van het bekend maken van nieuwe openbaringen, beëindigd worden. De gave van het apostelschap eindigde ook toen er geen apostelen meer waren. Dat moet voor iedereen duidelijk zijn.

Met het verdwijnen van de apostelen, die in eerste instantie aan het volk Israël het aardse koninkrijk der hemelen predikten (dat is het komende Messiaanse vrederijk), zoals ook Johannes de Doper en de Here Jezus Zelf deden (lees de evangeliën er maar op na!), verdwenen ook de apostolische gaven. De apostelen hadden speciale tekenen, die anderen niet hadden. “Alles wat een apostel tot apostel maakt, heb ik u laten zien: elke volharding, alle tekenen en wonderen, elke kracht.” (2 Corinthe 12:12). Of, zoals het in de NBG vertaling staat: “De tekenen van een apostel zijn bij u verricht met alle volharding, door tekenen, wonderen en krachten.” Hier blijkt duidelijk, dat bepaalde wonderen en tekenen gekoppeld waren aan het apostelschap. Toen er geen apostelen meer waren, waren hun tekenen er dus ook niet meer. Dat betekent, dat alle speciale wonderen en tekenen die de apostelen deden, er in latere tijden niet meer waren. Hoewel de Here Jezus nog altijd dezelfde was, waren Zijn apostelen niet meer op aarde. Dát maakte het verschil!

Sommige gaven die de apostelen hadden, waren gekoppeld aan het zogenaamde “koninkrijk der hemelen” (dat is het Messiaanse rijk in Israël) en hadden een aards karakter. Ook de wonderen die de Here Jezus Zelf deed hadden te maken met het aardse koninkrijk der hemelen. Andere gaven werden later speciaal voor de Gemeente gegeven.

Van het profeteren staat in 1 Corinthe 13:8, dat het zal verdwijnen,

dat het afgedaan zal hebben. De Staten Vertaling zegt, dat ze te niet gedaan zullen worden. Dit is de vertaling van het Griekse woord “katargeoo”, dat wegdoen, verstrooien, verdelgen, ophouden, tot een eind komen, ongebruikt raken, betekent. Vervolgens staat in dezelfde tekst van het spreken in tongen, dat het zal ophouden, dat het zal verstommen. Dit is de vertaling van het Griekse woord “pauoo”, dat verdwijnen, pauzeren, betekent. De gave was er, zoals wij in het hoofdstuk over het spreken in tongen zullen zien, om Joden te overtuigen, dat Jezus de Messias is. De reden waarom er wonderen en tekenen voor de Joden waren, wordt door Paulus in de volgende woorden uitgelegd: “De Joden vragen om wonderen en de Grieken zoeken wijsheid, maar wij verkondigen een gekruisigde Christus, voor Joden aanstootgevend en voor heidenen dwaas.” (1 Corinthe 1:22,23)

De Joden vragen niet om wonderen, omdat ze van nature zo ongelovig zijn, maar omdat voor hen bewezen moet worden, dat Jezus inderdaad de Messias is. Vergeet niet, dat er regelmatig mensen in Israël waren, die zeiden, dat zij de Messias waren. Ook in de Bijbel lezen wij over mensen, die zoiets van zichzelf zeiden. Hoe wisten de Joden nu wie de echte Messias was en wie een valse Messias was? Dat wisten ze door de tekenen die de Messias deed. Als Hij de wonderen en tekenen van Mozes deed, dan was Hij de Messias. Anders niet. Daarom moesten de apostelen, toen ze de boodschap van Jezus juist nog aan de Joden verkondigden, door middel van de Messiaanse tekenen bewijzen, dat Jezus echt de door God gezonden Messias was.

16. Spreken in tongen

Het evangelie van Marcus eindigt met een bijzondere belofte: *“Ten slotte verscheen Hij aan de elf terwijl ze aan het eten waren, en Hij verweet hun hun ongelooft en halsstarrigheid, omdat ze geen geloof hadden geschonken aan degenen die Hem hadden gezien nadat Hij uit de dood was opgewekt. En Hij zei tegen hen: ‘Trek heel de wereld rond en maak aan ieder schepsel het goede nieuws bekend. Wie gelooft en gedoopt is zal worden gered, maar wie niet gelooft zal worden veroordeeld. Degenen die tot geloof zijn gekomen, zullen herkenbaar zijn aan de volgende tekenen: in Mijn Naam zullen ze demonen uitdrijven, ze zullen spreken in onbekende talen, met hun handen zullen ze slangen oppakken en als ze een dodelijk gif drinken zal dat hun niet deren, en ze zullen zieken weer gezond maken door hun de handen op te leggen.”* (Marcus 16:14-18)

Deze woorden hebben al tot veel verwarring geleid. Christenen trokken de conclusie, dat ze in tongen moesten spreken, zieken genezen door hen de handen op te leggen, slangen oppakken en zelfs vergif moesten kunnen drinken en in leven blijven. Is dit ook de bedoeling van deze verzen?

Tegen wie sprak de Heer?

Hier lezen wij, dat de Here Jezus niet tot alle gelovigen sprak, maar dat Hij Zich richtte tot de kleine kring van de elf discipelen. Hij wees hen erop, dat door de prediking van deze elf mannen, er grote dingen zouden gebeuren. In het boek Handelingen zien wij, dat deze zaken ook gebeurd zijn in het leven en het werk van deze discipelen. Maar... we lezen niet, dat andere gelovigen ook slangen oppakten, e.d. In het evangelie van Marcus staat wel, dat “de gelovigen” deze tekenen zouden hebben, maar wij zien in het verslag dat de Bijbel geeft, alleen dat de apostelen zelf deze tekenen hadden. In Handelingen 2 lezen wij niet, dat allerlei mensen in andere talen de boodschap van de Here Jezus predikten. Alleen de

apostelen deden dit. In het boek Handelingen lezen wij alleen van Paulus iets over slangen, maar niet met betrekking tot “gewone” gelovigen. We lezen zelfs helemaal niet, dat iemand vergif dronk en in leven bleef! Terwijl de Here Jezus doden opwekte, terwijl we zelfs van een enkele profeet lezen dat hij dit deed (Elia), is er geen gelovige die dit kan.

Inmiddels zijn er geen apostelen meer. Ja, er zijn wel mensen die zichzelf apostel (laten) noemen, maar dat is mensenwerk. De Bijbelse apostelen waren degenen, die met de Here Jezus geweest waren en getuigen waren geweest van Zijn opstanding (zie Handelingen 1:21,22). Deze apostelen zijn er niet meer. En... de apostolische tekenen zijn er ook niet meer! Er zijn ook geen schrijvers en profeten meer die boeken aan de Bijbel toevoegen. Dat is ook geëindigd. God is dezelfde. De Here Jezus is dezelfde. Maar er is wel wat veranderd!

Niet altijd wonderen en tekenen

De Bijbel geeft geen verslag van “altijd aanwezige” wonderen en tekenen. Slechts in bepaalde perioden waren er bijzondere wonderen. De rest van de tijd waren deze wonderen er niet. Toch was God Dezelfde als in de periode van wonderen. Er waren grote wonderen en tekenen in de woestijn en bij de berg Sinaï, nadat het volk Israël uit Egypte vertrokken was. Nadat Israël in het beloofde land was aangekomen, waren deze wonderen en tekenen er niet meer (zie 1 Samuël 3:1)! In de tijd van Elia en Elisa waren er opnieuw wonderen. Daarna niet meer. Toen de Here Jezus op aarde was, waren er weer wonderen en tekenen. Het waren de tekenen van het Messiaanse rijk. De wonderen bewezen, dat Hij de van God gezonden Messias was. Vervolgens waren de wonderen en tekenen nog enige tijd bij de apostelen. Daarna waren ze er niet meer, behalve incidenteel een wonder van God.

De Heer had de discipelen gezegd, dat zij op Hem moesten

wachten in Galilea. Deze opdracht hebben u en ik niet gekregen! Na Zijn opstanding uit de doden zei Hij tegen Zijn discipelen, dat zij in Jeruzalem moesten blijven wachten op de kracht uit de hemel. Die opdracht hebben u en ik niet gekregen. Nu zei Hij, dat door de prediking van deze discipelen grote wonderen en tekenen zouden geschieden. Opnieuw moeten wij zeggen, dat de Heer dit wel tegen de elf discipelen gezegd heeft, maar niet tegen u en mij. Wij zullen ons dit terdege bewust moeten zijn, juist ook als wij nadenken over het spreken in tongen.

Enkele vragen

Bij het nadenken over het spreken in tongen, komen er enkele belangrijke vragen:

- Wanneer is het spreken in tongen ontstaan?
- Wat is het spreken in tongen? Wat is het kenmerkende? Wat is het doel?
- Is het waar, dat je het spreken in tongen ook bij heidense godsdiensten vindt? Hoe kan dit?
- Is het spreken in tongen er altijd geweest in de Gemeente van Jezus Christus?
- Moeten wij ook in tongen spreken?

De gemeente te Corinthe en de geestelijke gaven

In 1 Corinthe 12:1 lezen wij over “de gaven van de Geest”, terwijl de NBG sprak over “de uitingen des geestes”. De Staten Vertaling heeft het over “de geestelijke gaven”. De vertalingen maken duidelijk, dat het woord “gaven” niet in de oorspronkelijke Griekse tekst staat. De vertalers hebben het er aan toegevoegd. Het gaat over “het geestelijke”, dat is: dat wat van de Geest is. Zo staat het ook in 1 Corinthe 14:1,12. De woorden “uitingen” en “gaven” zijn toevoegingen van de vertalers.

In 1 Corinthe 12:1 zien wij, dat de Corinthiërs, ondanks het feit, dat ze veelvuldig in tongen spraken, geen kennis hadden van dat wat van de Heilige Geest is. Paulus wilde hen niet in onkunde laten, zo staat het in de NBG vertaling. Dat wil zeggen: ze waren wel onkundig! Het probleem was, dat de mensen zelf dachten, dat ze erg geestelijk waren. Dit blijkt uit 1 Corinthe 14:37,38. Het is jammer om te moeten constateren, dat vaak mensen, die menen dat ze erg geestelijk zijn, een belemmering in de gemeente vormen. Het zijn de geestelijk hoogmoedigen die een sta-in-de-weg zijn in het werk van de Heer.

Zo hadden deze mensen in Corinthe van het spreken in tongen de belangrijkste gave gemaakt. Ja, dit konden ze bijna allemaal. Geestelijk leven was hen niet bekend, maar spreken in tongen konden ze als de besten.

Wanneer is het spreken in tongen ontstaan?

Het spreken in tongen kennen wij niet uit het Oude Testament. Wel zeiden de rabbijnen, dat het woord van God dat in de Hebreeuwse taal gesproken was, ook in alle andere talen klonk.

De eerste vermelding van het spreken in tongen hebben wij op de eerste Pinksterdag na Jezus' hemelvaart (Handelingen 2). Hier zijn het de discipelen die in bestaande talen tot de aanwezige mensen spreken, tot mensen die uit allerlei landen gekomen zijn en daar allerlei talen spraken (Handelingen 2:4-8). Deze Joden waren uit de verschillende landen waar ze woonden naar Jeruzalem gekomen om een feest van de Heer te vieren. Dit was in de Torah, in de wet, opgedragen aan hen. Het spreken in tongen diende hier om deze mensen die nu in andere landen woonden, in hun eigen landstaal het evangelie door te geven. Zie Handelingen 2:4,11. Bij het spreken in tongen gaven de discipelen dus de boodschap van God door.

Wat is het spreken in tongen en wat is het kenmerk?

De uitdrukking “spreken in tongen” is eigenlijk geen goede Nederlandse uitdrukking. Wij gebruiken deze uitdrukking alleen als het gaat over een bepaald gebeuren, dat o.a. in Handelingen 2 op de eerste Pinksterdag, beschreven wordt. Wij spreken over “spreken in tongen” als in de beschrijving van Handelingen 2:4 verteld wordt, dat de discipelen met “andere tongen” begonnen te spreken. Het woord “andere” is de vertaling van het Griekse woord “heteros”. Het Griekse woord “heteros” betekent “een ander van een andere soort”. Het is een andere taal, die tegengesteld is aan de gewone Hebreeuwse taal. Het gaat dan over een taal die niet de Hebreeuwse taal is. Het woord “tongen” is de vertaling van het Griekse woord “glossa”. Hiervan afgeleid spreekt men vaak over “glossolalie” als men het spreken in tongen bedoelt.

Het Griekse woord glossa heeft drie betekenissen: taal, onverstaanbare uitdrukking en tong. In de beschrijving van Handelingen 2 kan geen andere conclusie getrokken worden, dan dat het gaat om de eerstgenoemde betekenis: andere, bestaande, aardse talen. Het gaat over de talen die de mensen in die verschillende landen spreken. Het gaat dan niet over een hemelse taal of een niet-bestaande taal, maar over gewone, bestaande talen.

Omdat Paulus vaak het enkelvoud gebruikt, denken anderen aan de derde betekenis van glossa in de betekenis van een “geestelijke tong”. De uitdrukking “met andere of met nieuwe tongen spreken” zou dan de oorspronkelijke uitdrukking geweest zijn. Deze is dan door Paulus ingekort tot “met tongen spreken”. Het betekent natuurlijk niet, dat deze mens een andere tong in hun mond kregen. Zij spraken dus in andere talen en niet met andere tongen.

Het eerste spreken in tongen dat wij in de Bijbel tegenkomen is het spreken in andere aardse talen, die de spreker niet geleerd heeft.

Het is dus een spreken in bestaande talen (Handelingen 2:4-11; 10:44-46; 19:6). In al deze teksten gaat het om mensen die de boodschap van God spraken in een andere taal; een taal die door aanwezigen verstaan werd! Het is het teken dat de Heilige Geest een nieuw werk begonnen is en de Gemeente van de Here Jezus, die daarvóór onbekend was, nu door God aanvaard is. Het is het teken van Godswegen, dat het werk van Jezus Christus geleid heeft tot het ontstaan van Zijn Gemeente. Het is het teken, dat Jezus inderdaad de Messias is. Zie Handelingen 1:8; 2:12-21; 10:47,48; 11:15-17.

Zoals de Here Jezus het koninkrijk der hemelen aan het Joodse volk bekend maakte onder tekenen van wonderen en krachten, waardoor bewezen werd, dat Hij de van God gezonden Messias was, zo vindt dit teken nu plaats om te tonen, dat het kruis niet het einde is van “de groep volgelingen van Jezus”, maar dat Zijn werk doorgaat.

In Handelingen 2 was het doel: evangelisatie in de eigen taal van de mensen die luisterden. “Klanktaal is dus een teken dat niet bestemd is voor gelovigen maar voor ongelovigen, en profeteren is niet voor ongelovigen maar voor gelovigen.” (1 Corinthe 14:22) Het spreken in tongen wordt in de NBV “klanktaal” genoemd. Welke ongelovigen hier bedoeld worden, zullen wij later zien bij “Een teken voor de Joden”.

In de gemeente te Corinthe komen wij een andere vorm van het spreken in tongen tegen, zo zeggen velen. Nu is het niet het spreken in bestaande aardse talen, maar het spreken in een niet-aardse taal. Het is nog steeds het spreken in een taal die men niet geleerd heeft, maar het is geen taal van de aarde. Men heeft weleens gedacht, dat het om een taal van de engelen zou gaan (op grond van 1 Corinthe 13:1). 1 Corinthe 13:1 zegt niet dat het spreken in tongen hetzelfde is als de taal van de engelen. Paulus zegt daar zelfs niet eens, dat de engelen een eigen taal hebben. Het

zou kunnen, maar het hoeft niet. De bedoeling van dit vers is, dat Paulus hier meedeelt: “Zelfs al zou ik de taal van de engelen spreken – maar dat doe ik niet...” Als hij de taal van de engelen zou spreken, had hij een andere zinsconstructie gebruikt. Nu maakt de zinsconstructie duidelijk, dat hij juist niet de taal van de engelen spreekt. Zouden anderen die “in tongen spreken”, dan wel de taal van de engelen spreken?

Het spreken in tongen in de gemeente te Corinthe lijkt heel anders te zijn dan het spreken zoals het boek Handelingen dit vermeldt. Nu is het spreken in tongen voor velen het uitstoten van een aantal klanken, waarvan je niet weet wat het moet voorstellen. Het kan zijn dat degene die zo in tongen spreekt tevens in extase is, maar dat hoeft beslist niet. Hij of zij kan heel gewoon tijdens het bidden – of op een ander moment – overgaan van het spreken in verstaanbare taal in het uiten van onverstaanbare klanken.

Het doel

Het doel van het spreken in tongen in de gemeente te Corinthe was, om zo tot God te spreken in het gebed. Paulus schrijft: “Iemand die in klanktaal spreekt, spreekt niet tot mensen maar alleen tot God. Niemand kan hem verstaan, want door toedoen van de Geest spreekt hij onbegrijpelijke taal. Maar iemand die profeteert spreekt tot mensen, en wat hij zegt is opbouwend, troostend en bemoedigend. Iemand die in klanktaal spreekt is daar alleen zelf bij gebaat; iemand die profeteert doet dat ten bate van de gemeente. Wanneer ik namelijk in klanktaal bid, bid ik weliswaar met mijn geest, maar doe ik niets nuttigs met mijn verstand. Er mogen twee, hoogstens drie van u in klanktaal spreken, ieder op zijn beurt en bovendien met iemand die de uitleg geeft. Is er niemand die dit kan, dan moeten ze zwijgen en alleen voor zichzelf tot God spreken.” (1 Corinthe 14:2-4,14,27,28)

Als het goed is, moet het spreken in tongen een bemoediging voor

jezelf zijn. Het kan echter ook misleidend zijn, zodat je wartaal uitkraamt in plaats van tegen God te spreken. Je verstaat immers zelf ook niet wat je zegt. Je weet zelf niet wat je zegt (1 Corinthe 14:14). Je verstand is er bij uitgeschakeld. Dit spreken in tongen, beter: dit bidden in tongen kan je blijdschap en bemoediging schenken, vertroosting en kracht geven. Het kan je geloofsleven opbouwen. Het moet je echter direct als een geschenk van de heilige Geest gegeven zijn, toen je tot geloof kwam. Het moet niet zo zijn, dat je het jezelf later aangeleerd hebt!

Het doel van het spreken in tongen in de gemeente te Corinthe was “jezelf stichten”. Zie 1 Corinthe 14:4. Nu was het niet meer om je tot anderen te richten, zoals in Handelingen 2, maar tot God. Kenmerkend is nu, dat niemand het meer verstaat (1 Corinthe 14:2). Het zijn onverstaanbare klanken. “Broeders en zusters, welk nut zou ik voor u hebben als ik bij u in klanktaal zou spreken zonder u tegelijk iets te openbaren, zonder kennis door te geven of iets te profeteren, of zonder u te onderwijzen? Het is als met een instrument, bijvoorbeeld een fluit of citer. Als er geen verschil tussen de tonen is, hoe kan men dan horen welke melodie er wordt gespeeld? En als een trompet een onduidelijk signaal geeft, wie maakt zich dan gereed voor de strijd? Voor u geldt hetzelfde: hoe moet men u begrijpen als u in onverstaanbare klanken spreekt? Uw woorden verdwijnen in het niets.” (1 Corinthe 14:6-9) Het spreken in tongen heeft geen nut voor de gemeente, omdat niemand het begrijpt. De gemeente heeft er dus niets aan als één of meerderen in tongen spreken of in tongen bidden.

Paulus sprak ook in tongen

Paulus zelf sprak ook in tongen, zo deelt hij in 1 Corinthe 14:18 mee. In de gemeentelijke samenkomsten sprak hij echter liever niet in tongen. “Ik dank God dat ik meer dan u allen de gave heb in klanktaal te spreken; maar om in de gemeente anderen te onderwijzen, gebruik ik liever een paar begrijpelijke woorden dan

ontelbaar veel in klanktaal (1 Corinthe 14:18,19).

Spreeken in tongen is zelfs onverstandig om in de bijeenkomsten te doen. “Klanktaal is dus een teken dat niet bestemd is voor gelovigen maar voor ongelovigen, en profeteren is niet voor ongelovigen maar voor gelovigen. Wanneer namelijk de hele gemeente samenkomt en iedereen zich in klanktaal uit, zullen ongelovige buitenstaanders die de samenkomst bezoeken dan niet zeggen dat u krankzinnig bent?” (1 Corinthe 14:22,23).

In de bijeenkomsten van de gemeente mag het niet gaan om jezelf. Het “ik” mag er niet centraal staan, ook al wordt de prediking tot jou gericht. Die prediking gaat immers niet van jou uit, het spreken in tongen echter wel. Om die reden zegt Paulus, dat het spreken in tongen beter geen plaats moet hebben in de diensten van de gemeente. Hij spreekt zelf liever vijf woorden met zijn verstand dan duizenden woorden “in een tong”. Het woord “duizenden” betekent eigenlijk “tienduizend”. Het zit hem dus niet in de hoeveelheid, maar in de verstaanbaarheid.

Een teken voor de Joden

Het is opmerkelijk, dat Paulus aan drie gemeenten schrijft over de gaven die de heilige Geest schenkt en daarbij allerlei gewone zegeningen beschrijft terwijl hij alleen aan de gemeente te Corinthe zo uitvoerig schrijft over het spreken in tongen. In Handelingen 2 zagen wij, dat het spreken in tongen uiteindelijk bedoeld is om mensen in hun eigen taal de boodschap van de Here Jezus bekend te maken. Nu was Corinthe een havenstad waar veel buitenlandse schepen kwamen en waar dus ook veel buitenlandse zeelieden kwamen. Hieronder zullen ook Joden geweest zijn, die op zoek gingen naar een plaats waar zij God konden aanbidden. Zo zullen zij ook in contact gekomen zijn met de gemeente van de Heer in deze plaats. En juist deze buitenlandse Joden moesten niet in het Grieks van Corinthe de boodschap van de Heer horen, maar

in de taal van het land waar zij vandaan kwamen. Wij komen hierop nog terug onder “Een voorbeeld”, als wij ook naar 1 Corinthe 14:10,11, 12 verwijzen.

Zo maakt Paulus bekend, voor wie het spreken in tongen in feite bedoeld is. Hij had al geschreven, dat het voor de ongelovigen bedoeld was. Maar welke ongelovigen? Ongelovige Joden, ongelovige heidenen, of beiden? Nu blijkt ineens, dat het bedoeld is voor de ongelovige Joden die in de samenkomsten van de gemeente komen. Hij bewijst dit aan de hand van een profetie van Jesaja. Hij schrijft: “Er staat in de wet: ‘Ik zal tot dit volk spreken door mensen die vreemde talen spreken, door de mond van vreemdelingen, en zelfs dan zullen ze niet naar Mij luisteren – zegt de Heer.’” (1 Corinthe 14:21)

In de gemeentelijke samenkomsten moet duidelijkheid zijn. De boodschap moet verstaanbaar gepredikt worden. Er moeten mensen tot bekering komen. Als er echter ongelovige Joden aanwezig zijn en als zij horen, dat er in tongen gesproken wordt en als zij in hun eigen taal met de boodschap van God worden aangesproken, dan zal dit voor hen een teken van God zijn (1 Corinthe 14:21). Paulus noemt hierbij Jesaja 28:11 en 12b als voorbeeld. In deze profetie kondigt Jesaja de komst van de Assyriërs aan. Zij spreken een onverstaanbare taal voor de mensen in Israël. Hun komst betekent twee dingen:

Het betekent dat God nog eenmaal spreekt tot het tienstammenrijk Israël dat in ballingschap weggevoerd zal worden.

Het betekent ook dat God nog eenmaal spreekt tot het tweestammen rijk Juda, dat hiermee een laatste waarschuwing krijgt.

Nu Paulus deze woorden van Jesaja citeert en toepast op het spreken in tongen, maakt hij duidelijk, dat het een laatste teken is voor het Joodse volk om Messias Jezus te aanvaarden. Er waren al

eerder Messiaanse tekenen geweest. Jezus Zelf had Messiaanse wonderen, tekenen en krachten verricht in hun midden. Dit had Hij niet bij heidenen gedaan, alleen bij Joden. De Here Jezus had Zijn discipelen uitgezonden om Messiaanse tekenen bij de Joden te doen. Ook zij mochten ze alleen bij Joden doen en niet bij heidenen (Mattheüs 10:5-8). Vervolgens werden de Joden in Jeruzalem – vanaf Handelingen 2 – geconfronteerd met Messiaanse tekenen, o.a. genezingen. Daarna ontstonden gemeenten met eigen samenkomsten. In deze samenkomsten kwam nu het laatste teken voor de Joden: ze werden, net als op de Pinksterdag in Jeruzalem, in hun eigen landstaal in de gemeente toespoken, door predikers, die deze taal niet geleerd hadden.

Helaas, het volk Juda heeft geen acht geslagen op de waarschuwing van dit volk met een andere taal. Om het te zeggen met het oog op ons onderwerp: het spreken in tongen van de Assyriërs heeft geen effect gehad op de Judeeërs. Zo heeft het spreken in tongen ook geen effect op de ongelovigen in onze samenkomsten, zo schrijft Paulus hier.

Drie keer in Handelingen

In het boek Handelingen lezen wij drie keer over spreken in tongen en elke keer zien wij, dat het een bewijs is voor de Joden, dat deze nieuwe gelovigen de heilige Geest ontvangen hebben en nu aan de Gemeente van de Here Jezus zijn toegevoegd.

In Handelingen 2 lezen wij, dat het spreken in tongen een teken was voor alle daar aanwezige Joden. Er waren geen heidenen onder de toehoorders. Het is een wijd verbreid misverstand als zouden er toen allemaal heidenen naar Petrus geluisterd hebben. Er bestond toen nog geen toeristenindustrie. Het waren allen Joden, die voor de feesten van de Heer uit het buitenland naar Jeruzalem gekomen waren, zoals de wet hun dat voorschreef. Deze Joden werden nu overtuigd, dat Jezus de Messias was en dat Hij

een groot werk in deze mensen begonnen was.

In Handelingen 10 lezen wij dat het spreken in tongen opnieuw een teken is. Nu is het een teken voor de Joden in Jeruzalem, dat God ook heidenen aanvaard heeft, ook al zijn die heidenen niet eerst Joden geworden. De aanwezige Joodse gelovigen waren verbaasd, dat heidenen de heilige Geest hadden ontvangen. Hoe wisten deze Joodse gelovigen dat deze heidenen de heilige Geest ontvangen hadden? Het bewijs was, dat zij in tongen spraken, zo lezen wij in Handelingen 10:44-47.

In Handelingen 19:1-7 lezen wij opnieuw over Joodse mensen, die wel de boodschap van Johannes de Doper gehoord hadden en door hem gedoopt waren, maar die de Here Jezus nog niet kenden. Ze kenden ook de heilige Geest niet. Ze kwamen tot geloof in de Here Jezus en hadden nu ook de heilige Geest. Waaruit bleek dat? Ook zij spraken nu in tongen.

Zo zien wij in het boek Handelingen, dat het Joden waren die als bewijs van de komst van de heilige Geest in tongen spraken. Het waren de Messiaanse tekenen die speciaal voor de Joden bedoeld waren.

Is het waar, dat je het spreken in tongen ook bij heidense godsdiensten vindt? Hoe kan dit?

In de godsdiensten van verschillende heidense afgoden kom je tegen dat de aanhangers in extase raken en onverstaanbare klanken uitspreken, die te vergelijken zijn met het spreken in tongen in Corinthe. Hiermee willen wij niet zeggen, dat het spreken in tongen te Corinthe heidens was. Wat wij wel willen benadrukken is, dat het spreken in tongen op zich geen bewijs hoeft te zijn dat het door God geschonken is. Het kan ook uit de wereld van de afgoden komen. Er zijn ook ongelovigen die in tongen spreken.

De manier waarop je je geloof beleeft, is “cultuur bepaald”. Negers beleven hun geloof anders dan wij. Wij kunnen ons waarschijnlijk niet vinden in hun manier van zingen, terwijl zij zich niet kunnen vinden in onze manier van zingen. Dit zien wij ook bij mensen uit Indonesië en Suriname, die zich bezig gehouden hebben met de afgoderij en na hun bekering nog steeds veel last hebben van de demonen. Zo waren de mensen in Corinthe ook door hun vroegere levenswandel in het heidendom beïnvloed.

Vóórdat de Corinthiërs tot geloof in de Here Jezus gekomen waren, hadden ze o.a. de Griekse godin Aphrodite (dat is tevens de Romeinse Venus) gediend. In de dienst van deze godin werd ook in tongen gesproken. Het is dus nooit een bewijs dat iemand geestelijk is, als hij in tongen spreekt. Het is niet te controleren wat hij of zij zegt.

Wij weten, dat de duivel in vroeger tijden, in het heden en in de toekomst probeerde, probeert en proberen zal om verwarring te zaaien onder Gods kinderen. Wij zien, dat hij verschillende zaken die God gegeven had, nadoet. Zo wijst de apostel Paulus ons er op, dat in de eindtijd de wetteloze net als de Here Jezus zal komen met allerlei krachten, tekenen en bedrieglijke wonderen (2 Thessalonicenzen 2:9 NBG). U weet toch, dat toen de apostelen met hun genezingswonderen rondreisden, Simon de Tovenaar ook actief was? Men zei zelfs van hem, dat hij de grote kracht Gods was (Handelingen 8:9-24). Hij was echter een groot misleider, ook al meenden velen, dat hij een speciale gezant van God was. Zo kunnen mensen ook door de invloed van satan in tongen spreken. Zoals er soms een ongelovige predikant op de kansel staat en satanskinderen wonderen doen, zo kunnen mensen soms ook door de duivel geleid in tongen spreken. Helaas.

Is het spreken in tongen er altijd geweest in de gemeente van Jezus Christus?

Na de eerste eeuwen van het christendom is het spreken in tongen in de tweede en derde eeuw verdwenen, op enkele “aparte” geloofsgemeenschappen na. Toen er steeds minder Joden in de samenkomsten kwamen en de Gemeente een kring van gelovige heidenen werd, raakte het spreken in tongen steeds meer op de achtergrond. Het was bedoeld voor ongelovige Joden en die kwamen niet meer in hun samenkomsten. Het extatische spreken in tongen verdween en bleef alleen in enkele op zich zelf staande kringen bekend. In de 20e eeuw is het teruggekeerd in de Pinkstergemeenten en vervolgens ook in de Charismatische beweging.

Moeten wij ook in tongen spreken?

In Corinthe spraken niet alle gelovigen in tongen, zo blijkt uit 1 Corinthe 14:5. Opvallend is, dat er juist veel ongeestelijke gelovigen in Corinthe waren. Het spreken in tongen is dus geen bewijs, dat een gemeente echt “geestelijk” is.

Het spreken in tongen zou eens ophouden, zo liet Paulus weten. “De liefde zal nooit vergaan. Profetieën zullen verdwijnen, klanktaal zal verstommen, kennis verloren gaan...” (1 Corinthe 13:8). Dit moment zou bereikt worden, als het volmaakte zou komen (:10). Dan zouden het spreken in tongen en het profeteren niet meer nodig zijn.

Deze tekst kan betekenen, dat het ophoudt bij de wederkomst van de Here Jezus of als wij in de hemel aankomen en de eeuwige heerlijkheid binnengaan.

Deze tekst kan ook betekenen, dat na het voltooid worden van de openbaring van God in de Bijbel, de extra tekenen niet meer nodig zijn.

Ik meen, dat zoals er geen apostelen meer zijn, het in onze tijd ook niet meer de tijd van het spreken in tongen is. Profetie als speciale

openbaarmaking van de boodschap van God is niet meer nodig. Erger nog: helaas is de hedendaagse profetie vaak volkomen onzin. Er worden allerlei gebeurtenissen geprofeteerd, die allemaal niet uitkomen. We hebben Gods volledige boodschap in de Bijbel. Daaraan hoeft niets te worden toegevoegd (Openbaring 22:18). Zo is de tijd van het spreken in tongen ook voorbij. Het teken is niet meer nodig. Mensen weten nu dat de Gemeente van Jezus Christus bestaat en Joden komen helaas (bijna) niet in onze samenkomsten.

Profeteren is belangrijker dan spreken in tongen (1 Corinthe 14: 5,12) Spreken in tongen bouwt de gemeente niet op en bereikt de ongelovigen niet. Dat doet het profeteren wel. Ongelovigen zullen zelfs denken dat je gek bent, als je in tongen spreekt. Spreken in tongen kan dus afbreuk doen aan de waarde van de samenkomsten.

Een voorbeeld

Paulus vergelijkt het spreken in tongen dat in het openbaar gebeurt met een muziekinstrument dat een onduidelijk geluid geeft. Om dit te begrijpen, moeten wij ons even verplaatsen in de situatie van die tijd. Als een leger bijvoorbeeld ten strijde trok of tot de aanval overging, werd er op de bazuin geblazen. Er kon echter ook op de bazuin geblazen worden om daadwerkelijk aan te vallen. Het speciale geluidssignaal maakte duidelijk welke opdracht bedoeld werd. Als de bazuin echter geen duidelijk teken gaf, wist je niet wat er bedoeld werd en ontstond er verwarring. Zie 1 Corinthe 14:7,8. Denk hierbij aan situaties als in Richteren 3:27; 6:34; 7:18.

In 1 Corinthe 14:9 zegt Paulus, dat bij het spreken in tongen “uw woorden in het niets verdwijnen.” In de NBG noemt Paulus het spreken in tongen een “in de lucht spreken” (vgl. 1 Corinthe 9:26). Dit was een Griekse uitspraak die betekende, dat je een slag in de lucht deed, dat je maar wat kletste, dat je zinloze woorden

uitkraamde.

In 1 Corinthe 14:10,11,12 vergelijkt Paulus het met de zeelieden die uit verschillende delen van de wereld de havenstad Corinthe binnenkwamen. De één sprak de ene taal, de ander een andere taal. Als je die twee mensen bij elkaar zette, konden ze best tegen elkaar praten – ieder in zijn eigen taal – maar ze zouden elkaar niet begrijpen. Zo is het ook met het spreken in tongen. Zet iemand die in tongen spreekt bij iemand die een gewone taal spreekt. Ze horen elkaar wel, maar ze verstaan en begrijpen elkaar niet.

De volgende tekst kan gemakkelijk verkeerd begrepen en verkeerd uitgelegd worden: “Klanktaal is dus een teken dat niet bestemd is voor gelovigen maar voor ongelovigen, en profeteren is niet voor ongelovigen maar voor gelovigen.” (1 Corinthe 14:22) Op het eerste gezicht lijkt het, alsof dit vers de klok terugdraait en zegt, dat het spreken in tongen toch een teken voor de ongelovigen is. Als dit de bedoeling van dit vers zou zijn, zou Paulus zichzelf wel erg snel tegenspreken. Eerst zegt hij dan dat de ongelovigen niet aangesproken worden door het spreken in tongen en nu zou hij schrijven, dat het spreken in tongen juist voor de ongelovigen een teken is. Hoe kan dit?

Zoals de vreemde taal van de Assyriërs een teken voor de mensen van Juda was, zo is het spreken in tongen een teken voor de ongelovige Joden. Het teken van de Assyriërs was echter een negatief teken; het was het teken van hun ondergang. Het woord “teken” bij deze mensen betekende: “bewijs”. De Assyriërs die de mensen van het tienstammenrijk wegvoerden, waren het bewijs, dat ook het tweestammen rijk weggevoerd zou worden. Zo is het spreken in tongen ook een negatief teken voor de ongelovigen. Het tekent hun ondergang, omdat ze de boodschap niet verstaan. Het bewijst, dat de ongelovigen verloren zijn. Het brengt hen niet tot bekering, maar het tekent wel hun ongeloof en verlorenheid. Als zij tot bekering komen is dit door de profetische boodschap, zo

zegt Paulus even later.

Profetie

Profeteren is niet alleen vertellen wat er in de toekomst zal gebeuren. Wij denken meestal dat een profeet iemand is die de toekomst openbaar maakt. Er waren maar enkele profeten in Israël die dit deden. Gewone profeten zijn predikers van het Woord van God. Zij geven het Woord van God door aan de mensen. Dit spreken kan waarschuwend, vermanend, opbouwend, versterkend, vertroostend en bemoedigend zijn (1 Corinthe 14:3). De hele gemeente heeft er iets aan als iemand zo de boodschap van God doorgeeft. De gemeente verstaat de taal en verstaat de boodschap. De gemeente kan de boodschap begrijpen. Daarom moeten de gelovigen streven naar de “betere gaven”, zoals 1 Corinthe 12:31 zegt.

Ook wij moeten merken, dat de profetie als “het doorgeven van het Woord van God” in onze diensten zijn uitwerking niet mist. Mensen moeten ervaren dat God direct tot hen spreekt, dat het om hen gaat en dat God alles van hen weet. Dat is het geheim van het werk van de heilige Geest, dat aan de prediking verbonden is. 1 Corinthe 14:25 zegt, dat de mens in de samenkomsten van de gemeente, bij het luisteren naar de prediking, zichzelf zal overgeven aan de Heer.

Duidelijk blijkt ook uit dit gedeelte, dat er in de samenkomsten van de gemeente van Jezus Christus een duidelijke structuur aanwezig moet zijn. Het is niet goed, dat wij hier “Gods water maar over Gods akkers laten stromen”, zoals men soms zegt. Wij moeten geen ruimte geven aan alles wat zo maar bij de mensen opkomt. Mensen willen graag een grote mate van vrijheid, waarin ieder die meent dat de Geest over hem of over haar komt, mag doen wat hij of zij meent te moeten doen. Men zegt dan: “Waar de Geest des Heren is, is vrijheid.” Men citeert die tekst onjuist. Het

gaat daar niet over de samenkomsten van de gemeente. De Bijbel zegt juist, dat er in de eigen bijeenkomsten orde moet zijn en geen wanorde of chaos. “Laat alles betamelijk en in goede orde geschieden.” (1 Corinthe 14:40 NBG). “Want al ben ik naar het vlees afwezig, naar de geest ben ik bij u en ik zie met blijdschap de orde, die bij u heerst, en de hechtheid van uw geloof in Christus.” (Colossenzen 2:5 NBG)

Er zijn gevaren!

Het spreken in tongen lijkt iets heel moois te zijn. Velen pronkten er in het verleden mee, ook al hoor je er in onze tijd niet meer zo veel over. Enkele tientallen jaren geleden werd vanuit de charismatische beweging geleerd, dat alle echte christenen in tongen moesten spreken. Die boodschap hoor je niet meer. Je vraagt je haast af, of het spreken in tongen ook nu al weer aardig verstornd is.

God geeft gaven. Zodra een mens tot geloof komt geeft God gaven, zoals Hij dit wil. De geestelijke gaven zijn niet op afroep verkrijgbaar, ook niet volgens de wens van de bidder, maar alleen naar de wil van God. Dat had Paulus heel duidelijk geschreven, zie 1 Corinthe 12:4-11. Hier maakt hij duidelijk, dat de speciale geestelijke gaven bestemd zijn om het gehele lichaam van Christus, de Gemeente, te dienen (: 7). Hij sluit dit stukje heel nadrukkelijk af door te zeggen, dat het ontvangen van een geestelijke gave afhangt van de wil van God. Het gaat niet om de vraag welke gave wij willen hebben. Het gaat om de vraag welke gave Hij ons wil geven (:11).

Helaas zijn in de jaren die achter ons liggen veel christenen geestelijk verkeerd beïnvloed door sommige charismatische leiders. Men leerde de gelovigen, dat je geen kind van God bent of niet de heilige Geest bezit, als je niet in tongen kunt spreken. Deze leiders drongen er bij de gelovigen op aan, dat zij zich zouden

toeleggen op het spreken in tongen. Steeds meer om je heen hoorde je in die tijd van allerlei mensen die daarop in tongen gingen spreken, althans: zij gingen allerlei klanken uitstoten. Een aantal charismatische leiders heeft cursussen gegeven om te leren spreken in tongen. Ze hebben het soms ook voorgedaan, zodat de cursisten het konden nadoen. Zij beweerden, dat iedereen het kon en iedereen het kon leren. Daarin hadden zij volkomen gelijk. De vraag is echter, of zij die op deze wijze in tongen spraken, op de Bijbelse wijze door de heilige Geest geleid in tongen spraken, of dat zij, tot streling van hun ziel, gewoon wartaal uitkraamden. Ik vrees, dat veel van het spreken in tongen in die tijd wartaal geweest is en alleen maar een vrucht van de zondige menselijke ziel was en niets met Gods Geest te maken had. Het was on-Bijbels ontstaan en was daarom on-Bijbels!

Wie spontaan van God als gave het spreken in tongen gekregen heeft, mag God daarvoor danken. Wie dit niet heeft, moet het laten rusten. Het kan een mooie gave zijn, maar het is ook een gave die op het randje balanceert. Hij hoeft niet van God te zijn. Hij kan ook uit je eigen ziel voortkomen en zelfs door de duivel bestuurd worden.

Een hogere weg

Wij moeten ons daarom realiseren, dat er een hogere weg is voor de gelovige dan het spreken in tongen. Paulus zelf beveelt het evangelisatiewerk aan. Wij moeten niet slechts bezig zijn onze eigen ziel te poetsen, wij moeten de verlorenen bereiken.

Wij moeten een hogere weg inslaan, zo schrijft Paulus in 1 Corinthe 12:31. Na het spreken in tongen genoemd te hebben, schrijft hij dat wij de weg moeten gaan die verder omhoog voert. Dat blijkt de weg van de liefde te zijn; liefde tot God en liefde voor elkaar. Zo wordt God door ons allen verheerlijkt.

17. De Heilige Geest en genezing

Er wordt nog weleens gepredikt, dat Jezus de grote Heelmeester is en dat, omdat Hij gisteren en heden dezelfde is, wij aanspraak mogen maken op genezing van ons lichaam, bij iedere ziekte en iedere kwaal. Wie om genezing vraagt en niet genezen wordt, zou dan te kort schieten in geloof om genezing te ontvangen. Men zegt dan, dat de Here Jezus aan het kruis voor Zijn kinderen genezing gekocht en gegeven heeft. Deze genezing zou net zo vrij te verkrijgen zijn als de geestelijke zegen van het evangelie. Als in de verzoening de genezing van ons lichaam begrepen is, betekent dit dat door het kruis van Christus wij allen een gezond lichaam mogen hebben en dat ziekten onder de christenen niet hoeven voor te komen.

Als dit waar is, mogen alle christenen aanspraak maken op genezing van het lichaam. Zoals de vergeving van de zonde inbegrepen is in de verzoening die de Here Jezus aan het kruis bewerkt heeft en iedere gelovige – niet één uitgezonderd – mag weten, vergeving van zonden ontvangen te hebben, zo mag dan ook iedere gelovige aanspraak maken op genezing als hij ziek is. Sterker gezegd: God is dan in feite aan Zichzelf verplicht elke ziekte van iedere gelovige te genezen. Het gaat dus om de vraag of genezing van allerlei ziekten door God aan de christenen beloofd is en of dit in de verzoening van het kruis inbegrepen is. Anders gezegd: past de Heilige Geest het verzoeningswerk van de Here Jezus toe op de genezing van ons lichaam?

De Bijbel beschrijft de zonde als een ziekte

Terwijl de meeste christenen weten, dat de Bijbel regelmatig beelden gebruikt om iets duidelijk te maken, hebben zij niet in de gaten, dat dit ook het geval is bij ziekten en zonden. We geven een voorbeeld. God zei: “Al zijn je zonden rood als scharlaken, ze worden wit als sneeuw, al zijn ze rood als purper, ze worden wit als

wol.” U begrijpt hopelijk dat dit beeldende taal is en dat onze zonden niet echt rood van kleur zijn. Zo spreekt de Bijbel vaak ook in beeldende taal over zonde als ziekte. Vooral de profeet Jesaja spreekt over de zonden van het volk in de beelden van ziekten en wonden. Door gebrek aan Bijbelkennis missen mensen die dit niet weten, een heel belangrijke boodschap van de Bijbel. Wij zullen hierna laten zien, hoe Jesaja over zonden als ziekten spreekt. Begrijpelijk is het, dat hij dan ook over genezen spreekt.

In de Bijbel komen wij de woorden “genezen”, “genezing”, “genees” en “geneest” vele keren tegen, zowel in de betekenis van “genezing van een ziekte in je lichaam” als van “genezing van een kwaad in je ziel of geest”. In deze laatste betekenis heeft het steeds te maken met de zonde in ons leven.

Hoe vaak komen deze woorden voor in het Oude Testament?

Eerst geven wij een opsomming om te zien hoe vaak deze woorden in de Bijbel voorkomen. Daarbij maken wij een onderscheid tussen het Oude Testament en vervolgens de evangeliën, de Handelingen en de brieven (samen met het boek Openbaring). Als een woord in één tekst meerdere keren in dezelfde betekenis gebruikt wordt, wordt deze steeds als één keer geteld.

In totaal komen deze woorden 93 keer voor in de Nieuwe Vertaling van de Bijbel (NBG-1951), waarvan 49 keer letterlijk en 41 keer figuurlijk. Daarnaast kan het 3 keer zowel letterlijk als figuurlijk bedoeld zijn. Als wij deze getallen verder uitwerken, krijgen wij de volgende gegevens.

In het Oude Testament komen wij 51 keer deze woorden tegen. Van deze 51 keer hebben deze woorden slechts 16 keer de letterlijke betekenis van genezing voor het lichaam. Daarnaast heeft het maar liefst 34 keer een figuurlijke betekenis en spreekt

het dus over “genezing” van de zonden van de mensen. In één geval kan het zowel letterlijk als figuurlijk bedoeld zijn. “Genezing” wordt in het Oude Testament dus veel vaker figuurlijk in verband met zonden gebruikt, dan letterlijk in verband met lichamelijke ziekten.

De zonde is als een ziekte

In het Oude Testament wordt het woord twee keer zo vaak figuurlijk gebruikt, als in letterlijke betekenis. Dat betekent, dat het woord “ziekte” in de Bijbel niet alleen gebruikt wordt als er sprake is van een letterlijke, lichamelijke ziekte, maar juist ook als er sprake is van een geestelijke “ziekte”: een zonde. Hier gaat het niet over een psychische aandoening van de ziel, maar over een aandoening van de geest! Zonde wordt in de Bijbel meerdere keren aangeduid als “ziekte”. Dit betekent niet, dat de zonde een ziekte is, maar dat de zonde vaak dezelfde gevolgen voor je heeft als een ziekte. Zoals ziek zijn betekent, dat je lijdt onder je ziekte, zo betekent de zonde, dat je lijdt onder je zonde, dat je lijdt onder de gevolgen van je zonde.

Als wij een dergelijke telling in het Nieuwe Testament maken, valt deze geheel anders uit, omdat het Nieuwe Testament deze woorden veelvuldig gebruikt in een eenmalige bijzondere tijd, namelijk de tijd dat de Here Jezus op aarde was. Het is duidelijk dat het toen meestal om letterlijk genezen ging. Wij beperken ons daarom in deze studie over zonde als ziekte tot het Oude Testament. Daarin hebben wij al een heel mooi overzicht.

Hoe vaak komen deze woorden voor in het Nieuwe Testament?

Toch willen wij ook de cijfers geven van het Nieuwe Testament en deze splitsen in de evangeliën, de Handelingen en de brieven (inclusief de Openbaring).

In de evangeliën komen deze woorden 27 keer voor, waarvan 24 keer voor letterlijke ziekten en 3 keer figuurlijk.

In de Handelingen komen deze woorden 8 keer voor, waarvan 7 keer letterlijk en 1 keer figuurlijk. In de brieven komen deze woorden 7 keer voor, waarvan 2 keer letterlijk en 3 keer figuurlijk. Daarnaast 2 keer waarbij het zowel letterlijk als figuurlijk bedoeld kan zijn.

Wie bij het woord “genezing” meteen denkt dat het gaat over de genezing van het lichaam, vergeet dus, dat het in de Bijbel bijna net zo vaak gaat over de genezing van je ziel. Als wij de evangeliën en de Handelingen even buiten beschouwing laten en alleen kijken naar het Oude Testament en naar de brieven, zien wij dat daar van de in totaal 58 keer dat het woord gebruikt wordt, het slechts 18 keer in letterlijke betekenis voorkomt en 37 keer in figuurlijke zin, evenals 3 keer dat het zowel letterlijk als figuurlijk bedoeld kan zijn.

Waarom lichten wij de periode van de evangeliën en de Handelingen er even uit? Omdat het in die tijd ging om een speciale periode voor het volk Israël, waarin het Messiaanse vrederijk aangekondigd werd en de tekenen van het Messiaanse rijk geschiedden. In deze tekenen hadden de vele lichamelijke genezingen een belangrijk aandeel.

Wij willen eerst kijken naar de teksten waarin het woord genezing gebruikt wordt om te wijzen op het geestelijke herstel na het zondigen. Daarna kijken wij naar wat de Bijbel zegt over genezing van een lichamelijke ziekte.

Enkele teksten die zonden als ziekte beschrijven

Een tekst uit het Oude Testament die velen graag citeren als bewijs, dat God alle ziekten van de mens zou genezen, is de volgende: *“Hij vergeeft u alle schuld, Hij geneest al uw kwalen.”*

(Psalm 103:3) In de NBG vertaling staat het als volgt: ***“Die al uw ongerechtigheden vergeeft, die al uw krankheden geneest.”*** Men meent, dat in dit vers zowel de schuld of de ongerechtigheden als de kwalen en de krankheden genoemd worden. Men denkt dan, dat de Heer zowel de schuld (de ongerechtigheden) vergeeft als de kwalen (de krankheden) geneest. Dat is echter niet de bedoeling. Het is niet de betekenis van deze woorden. Wij hebben hier te maken met Hebreeuwse dichtkunst, zoals dit in het gehele boek der Psalmen het geval is. Dat is het parallellisme, waarbij de laatste woorden van de zinnen niet rijmen, maar waarin de tweede regel iets zegt over de eerste regel. In dit vers betekent dit, dat de ongerechtigheden met de krankheden vergeleken worden. Anders gezegd: de ongerechtigheden worden krankheden genoemd. Wij zien dit ook in Psalm 147:3. ***“Hij geneest wie gebroken zijn en verzorgt hun diepe wonden.”*** NBG: ***“Hij geneest de verbrokenen van hart en verbindt hun wonden.”*** Een gebroken hart wordt hier met een wond vergeleken.

Zo ook in Jesaja 30:26. ***“Dan is het licht van de maan als het licht van de zon, en het zonlicht wordt verzevenvoudigd, als het licht van zeven dagen tegelijk. Op die dag verbindt de HEER de wond van Zijn volk en geneest Hij de striemen die het zijn toegebracht.”*** De breuk tussen het volk Israël en God wordt hier met een wond en met striemen vergeleken.

In Ezechiël 34:4 lezen wij: ***“Zwakke dieren hebben jullie niet laten aansterken, zieke dieren niet genezen, gewonde dieren niet verbonden, verjaagde dieren niet teruggehaald, verdwaalde dieren niet gezocht – jullie hebben de dieren hard en wreed behandeld.”*** Wat voor dieren zijn dit? Het is beeldspraak. Het gaat over mensen, die nu vergeleken worden met dieren. Denkt u nu echt, dat de Israëlieten de zieke en gewonde dieren niet meer verzorgden? Natuurlijk deden ze dit. Hier gaat het over geestelijke zaken.

In Hosea 7:1 lezen wij: ***“Steeds wanneer Ik Israël genees, komen Efraïms slechtheid en Samaria’s zonden aan het licht. Altijd maar bedriegen! Dieven dringen de huizen binnen, buiten plunderen roversbenden.”*** Zoals Israël hier “Efraïm” genoemd wordt, zo wordt de slechtheid van de mensen met ziekten vergeleken en wordt het herstel van de relatie tussen God en Israël “genezen” genoemd.

Hoe de mens deze figuurlijke ziekte kan ervaren

De zonde wordt als een geestelijke ziekte ervaren. Zo lezen wij over geestelijke doof- en blindheid, evenals een ongevoelig hart. ***“Maak het hart van het volk ongevoelig, stop hun oren toe, smeer hun ogen dicht. Dan kunnen ze met hun ogen niet zien, met hun oren niet luisteren, en tot hun hart zal het niet doordringen. Ze zullen niet naar Mij terugkeren en geen herstel vinden.”*** (Jesaja 6:10) Hoewel er over doof- en blindheid geschreven wordt, zal het u duidelijk zijn, dat dit een geestelijke ervaring is van geen relatie met God hebben.

Er kan ook genezing van verdriet zijn, zo zegt Jesaja 57:18. ***“Ik heb gezien wat ze deden, maar toch zal Ik hen genezen, hen leiden en hun barmhartigheid bewijzen. Treurenden bied Ik troostrijke woorden: vrede, vrede voor iedereen, ver weg of dichtbij – zegt de HEER –, Ik zal genezing brengen.”*** Er wordt hier over genezing geschreven, maar het heeft niets te maken met een lichamelijke ziekte.

Er kan ook genezing zijn van psychische pijn, zielensmart en angst. Jeremia 14:19 zegt: ***“Hebt U Juda verworpen, hebt U van de Sion een afkeer gekregen? Waarom hebt U ons zo hard geslagen dat er geen genezing voor ons is? Wij hoopten op vrede, maar vrede bleef uit, wij verwachtten genezing, maar angst overviel ons.”*** Opnieuw ziet u, dat er over genezing geschreven wordt, maar niet van een lichamelijke kwaal, maar van angst.

Je kunt genezen van het leggen van een rookgordijn, van je anders voordoen dan de werkelijkheid is. ***“Ze verklaren de wond van Mijn volk lichtvaardig voor genezen, ze zeggen: “Alles gaat naar wens.” Nee, niets gaat naar wens!”*** (Jeremia 6:14) Zoals mensen soms stevast zeggen dat het goed met hen gaat, ook als dit niet het geval is, zo wordt hier gezegd dat alles naar wens gaat en dat er vrede is, terwijl dit ook niet het geval is. Zie ook Jeremia 8:11. De hier genoemde wond is ook weer beeldspraak.

Je kunt genezen van eenzaamheid. ***“Weet dat Ik je zal genezen, Ik zal je wonden helen – spreekt de HEER – ook al noemt men je Verworpen en zegt men: “Naar Sion kijken we niet meer om.”*** (Jeremia 30:17)

Er kan ook genezing zijn van een geestelijke dwaling, van het wandelen op dwaalwegen, van het verdwaald zijn. Jeremia 3:22 zegt: ***“Kom terug, afvallige kinderen, Ik zal jullie genezen van je ontrouw. Dan zullen jullie zeggen: “Hier zijn we, wij komen bij U terug, want U bent de HEER, onze God.”***

Tot slot spreekt de Bijbel over genezing van afval van God. ***“Ik genees hen van hun ontrouw, Mijn hart gaat naar hen uit. Mijn toorn heb ik laten varen.”*** Het woord “ontrouw” betekent “afval, afdwalen”. (Hosea 14:)

Al deze teksten maken duidelijk, dat de Bijbel veelvuldig spreekt over zonden e.d. als ziekten, en dat als hierbij over genezing gesproken wordt, het niets maar dan ook niets te maken heeft met de genezing van het lichaam.

De mens ontvangt genezing van zijn zonde, die ziekte genoemd wordt, door het offer van de Here Jezus

De volgende tekst wordt vaak gebruikt om te bewijzen, dat de

Here Jezus voor onze lichamelijk ziekten gestorven is. ***“Om onze zonden werd Hij doorboord, om onze wandaden gebroken. Voor ons welzijn werd Hij getuchtigd, Zijn striemen brachten ons genezing.”*** (Jesaja 53:5)

In deze tekst gaat het echter niet over lichamelijke genezing. Deze wordt ons op grond van het kruis op Golgotha niet aangeboden, ook al denken velen dit. In deze tekst gaat het over genezing van onze zonden, zoals de apostel Petrus ons duidelijk maakt, als hij deze tekst citeert. Petrus schrijft: ***“Hij heeft in Zijn lichaam onze zonden het kruishout op gedragen, opdat wij, dood voor de zonde, rechtvaardig zouden leven. Door Zijn striemen bent u genezen. Eens dwaalde u als schapen, nu bent u teruggekeerd naar Hem die de herder is, naar Hem die uw ziel behoedt.”*** (1 Petrus 2:24,25). Petrus zegt niet, dat de Here Jezus onze ziekten meegenomen heeft naar het kruis, maar dat Hij onze zonden meegenomen heeft. ***“Door Zijn striemen bent u genezen”*** slaat niet op onze ziekten, maar op onze zonden, zo maakt Petrus ons duidelijk.

Wat leert de Bijbel over letterlijke ziekten en genezing?

Wij zullen hierna zien of de Bijbel leert, dat de genezing van ons lichaam in de verzoening op Golgotha inbegrepen is. Jesaja 53 spreekt in een bepaald vers ook over letterlijke ziekten. Dan zegt het Nieuwe Testament bij dit vers echter niet, dat de Here Jezus er aan het kruis voor gestorven is. Het Nieuwe Testament maakt dan duidelijk, dat dit vers op een andere manier in vervulling gegaan is, zoals wij nog zullen zien. Maar eerst nog het volgende.

De eerste tekst die over het algemeen op de genezing van het lichaam betrokken wordt is Exodus 15:26 (NBG), omdat hier het woord “Heelmeester” gebruikt wordt, een woord dat vaak gebruikt wordt voor de Here Jezus, als men zegt, dat Hij onze Heelmeester

is. Meestal vergeet men vers 25 erbij te lezen, ook al is voor wie goed de tekst leest, het haast onmogelijk om dit niet te doen.

“Het volk begon zich bij Mozes te beklagen. ‘Wat moeten we drinken?’ zeiden ze. Mozes riep de HEER aan, en de HEER wees hem op een stuk hout. Toen hij dat in het water gooide, werd het zoet. Daar in de woestijn gaf de HEER hun wetten en regels, en daar stelde Hij hen op de proef. Hij zei: ‘Als jullie de woorden van de HEER, jullie God, ter harte nemen, als jullie doen wat goed is in Zijn ogen en al Zijn geboden en wetten gehoorzamen, zal Ik jullie met geen van de kwalen treffen waarmee Ik Egypte heb gestraft. Ik, de HEER, ben het die jullie geneest.’” (Exodus 15:24-26) De NBG vertaling heeft hier de bekende woorden: ***“Ik, de HERE, ben uw Heelmeester.”*** (Exodus 15:26)

Deze tekst geeft een duidelijke belofte. Gehoorzaamheid wordt beloond! In de praktijk blijkt deze belofte niet vervuld te worden in die zin, dat alle christenen genezing van het lichaam ontvangen. Betekent dit, dat God ontrouw aan Zijn eigen Woord is, of betekent deze tekst iets anders? Wij weten toch allen van mensen die heel trouw aan Gods Woord geleefd hebben en heel nauwgezet de Here gevolgd zijn, hoe zij toch door ziekten getroffen zijn?

Enkele belangrijke feiten

De Genezer die hier in Exodus 15:26 genoemd wordt is niet de Here Jezus, maar God de Vader.

Zij die de genezing aangeboden krijgen zijn niet de christenen, maar de Israëlieten, die net begonnen zijn aan de reis door de woestijn.

De “genezing” die aangeboden wordt is in feite niet een herstel van allerlei ziekten, maar juist het voorkomen ervan. Er is hier beslist geen sprake van eerst ziek worden en daarna genezing ontvangen! Dit wordt later met de volgende woorden aangevuld: ***“Vereer de***

HEER, jullie God, dan zal Hij je voedsel en je water zegenen en jullie vrijwaren voor ziekten. Geen enkele vrouw in jullie land zal dan een miskraam krijgen of onvruchtbaar zijn, en Ik zal je een lang leven schenken.” (Exodus 23:25,26) “Meer dan alle andere volken zult u gezegend worden. Onvruchtbaarheid zal bij u niet voorkomen, niet onder mannen en niet onder vrouwen, en evenmin bij uw dieren. De HEER zal u vrijwaren voor elke ziekte, Hij zal u alle kwalen die u zich uit Egypte herinnert besparen en ze voor uw vijanden bestemmen.” (Deuteronomium 7:14,15)

Het gaat hier niet om het voorkomen van gewone ziekten, maar om het voorkomen van de plagen waarmee de Egyptenaren geslagen zijn. De belofte geldt alleen als de Israëlieten zich trouw aan de geboden van de Here zullen houden. Doen zij dit niet, dan worden zij met de genoemde plagen gestraft. In deze tekst gaat het om een beproeving van Godswege. Het gaat niet over ziekte en gezondheid in het gewone leven. Deze tekst staat los van de verzoening op Golgotha. Hij heeft niets met het kruis te maken. Er wordt ook met geen woord naar de komende Verlosser gewezen! Er wordt met geen woord naar het kruis als voorwaarde verwezen.

Hier hebben wij een duidelijke belofte van Gods zorg tijdens de woestijnreis van de Israëlieten. De Israëlieten hebben bijzondere zegeningen van God ontvangen tijdens de woestijnreis, die zij later, toen zij eenmaal in het beloofde land waren aangekomen, niet meer ontvingen. Het moet u duidelijk zijn, dat als er telkens zieke mensen geweest zouden zijn tijdens de woestijnreis, het volk in zijn geheel nooit verder had kunnen reizen. Zij hadden dan steeds op dezelfde plek moeten blijven, omdat er altijd wel een aantal mensen ernstig ziek zou zijn, waardoor zij niet in staat waren om verder te reizen. Toen zij eenmaal in het beloofde land waren aangekomen, waren er ook weer zieke mensen onder het volk.

Het Joodse boek de Midrasj vertelt het verhaal, dat toen de

Israëlieten met Mozes bij de Sinaï vergaderd waren en God Zijn geboden gaf en zij Zijn geboden aanvaardden, er een ongelooflijk wonder gebeurde. Door dit wonder waren de Israëlieten daarna in staat om met alle mensen door de woestijn te reizen en telkens verder te gaan, als de wolkkolom verder ging. Vergeet niet dat ze alleen al met 600.000 mannen waren, zoals de Bijbel vertelt. Dat betekent, dat zij met mannen, vrouwen en kinderen ongeveer 2,5 miljoen mensen waren. Hoeveel van hen hadden gebreken of waren ziek, zodat zij niet in staat waren te reizen, als de wolkkolom weer verder ging? Daarom gebeurde er een heel bijzonder wonder. Alle mensen die daar bijeen waren en die ziek waren of gebreken hadden, genazen ineens allemaal door een wonder van God. Niemand had nog een lichamelijk gebrek. Er was geen dove, geen blinde en geen kreupele meer. Er was geen mens meer met de een of andere ziekte of kwaal. Zo deed God op die dag een groot wonder van genezing voor het hele volk en toonde Hij Zich de Heelmeester van het volk.

Het feit, dat dit niet in het boek Exodus staat, betekent niet, dat het “dus” niet echt gebeurd is. Paulus vertelt in 1 Corinthe 10 ook wat Exodus niet vertelt, namelijk, dat de rots met hen meeging als zij onderweg waren. Er zijn dus heel bijzondere wonderen van Godswege daar in de woestijn geschied.

Er waren meer bijzondere zegeningen tijdens de woestijnreis. “Veertig jaar lang aten de Israëlieten manna, tot ze in bewoond gebied kwamen; ze aten manna tot ze de grens van Kanaän bereikten.” (Exodus 16:35) “Er kwam die dag (toen ze in het beloofde land aankwamen) geen manna meer; de Israëlieten kregen vanaf toen nooit meer manna. Ze aten dat jaar van de opbrengst van de akkers van Kanaän.” (Jozua 5:12) Mensen zeggen soms: “God is dezelfde als toen en Jezus is dezelfde als toen Hij op aarde was, dus moeten voor ons dezelfde wonderen gebeuren als vroeger plaats hadden.” Dit lijkt een mooie gedachte, maar hij is heel on-Bijbels. Toen de Israëlieten Kanaän binnengingen, hield

Gods zorg door middel van het manna op. Ze moesten nu zelf aan het werk. Er moest gezaaid en geoogst worden. Ook kwam het water niet meer uit de rots die bij hen was. Ze moesten zelf waterputten graven. Was God veranderd? Nee. Hun eigen omstandigheden waren veranderd. Zo kunnen wij ook niet zo maar zeggen, dat bij ons dezelfde genezingswonderen moeten plaats hebben, omdat de Here Jezus niet veranderd is. Inderdaad: Hij is niet veranderd, maar wij zijn anders. Wij zijn het volk Israël niet en Hij is niet meer zichtbaar op aarde!

God deed meer wonderen tijdens de woestijnreis. Na verloop van 40 jaar waren de schoenen en de kleding die het volk uit Egypte meegenomen had nog steeds niet versleten. “Veertig jaar lang heeft Hij u door de woestijn geleid en in al die tijd raakten uw kleren en uw sandalen niet versleten.” (Deuteronomium 29:4). Er was geen oponthoud omdat mensen ziek waren en niet meekonden. God zorgde op een bijzondere wijze voor Zijn volk. Allen konden altijd mee en niemand hoefde vanwege ziekte achter te blijven. De woestijnreis was een tijd van grote en bijzondere wonderen. Toen was God de Heelmeester van Zijn volk. Later, toen ze eenmaal in het beloofde land woonden, kwamen er onder hen weer ziekten voor. Ze hadden in die tijd zelfs al artsen. Nooit was er een profeet die namens God de mensen op een bijzondere wijze genezing van hun ziekten bood. Was God dan veranderd? Was God niet dezelfde gebleven? Hij was nog zeker dezelfde, maar de tijd en de omstandigheden waren veranderd.

Opmerkelijk is het, dat als de Israëlieten ontrouw waren aan God en Zijn Woord er ook plagen kwamen, die je kunt vergelijken met de plagen van Egypte. Denk hierbij aan de straffen van God tijdens de woestijnreis.

Hoewel wij duidelijk zien, dat al deze beloften tijdens de woestijnreis in vervulling zijn gegaan, zien wij nergens in de Bijbel – ook niet in het Nieuwe Testament – dat deze beloften van

toepassing zouden zijn op de Gemeente van Jezus Christus. Ze waren aan Israël gegeven en zijn aan Israël in vervulling gegaan.

Gelden deze beloften ook de leden van de Gemeente van Jezus Christus?

Op het moment waarop God deze beloften deed, was er nog geen sprake van de aanwezigheid van de Gemeente van Jezus Christus, terwijl er ook geen duidelijke beloften waren, dat de Gemeente ooit of spoedig zou ontstaan. In het Oude Testament wordt – zoals het Nieuwe Testament bevestigt – gezwezen over de Gemeente van Jezus Christus, die zal bestaan uit Joden en heidenen die in de Here Jezus geloven. Helaas – nu bestaat de Gemeente bijna alleen uit niet-Joden (heidenen).

Wij mogen ook niet over het hoofd zien, dat de Here Jezus Zich in Zijn prediking en met Zijn wonderen – dus ook de genezingen! – uitsluitend richtte tot het volk Israël. Hij heeft tegen heidenen gezegd: “Ik ben alleen gezonden naar de verloren schapen van het volk van Israël.” (Mattheüs 15:24) Vervolgens lezen wij: “Deze twaalf zond Jezus uit, en Hij gaf hun de volgende instructies: ‘Sla niet de weg naar de heidenen in en bezoek geen Samaritaanse stad. Ga liever op zoek naar de verloren schapen van het volk van Israël. Ga op weg en verkondig: “Het koninkrijk van de hemel is nabij.”’ Genees zieken, wek doden op, maak mensen die aan huidvraat lijden rein en drijf demonen uit. Om niet hebben jullie ontvangen, om niet moeten jullie geven!” (Mattheüs 10:5-8) U leest het goed: waar zieken genezen moeten worden, moeten ook doden opgewekt worden. Als deze woorden vandaag op de Gemeente van de Heer van toepassing zouden zijn, dan moeten er niet alleen zieken genezen worden, maar ook doden worden opgewekt!

Later zond de Heer nog eens 70 volgelingen voor Zich uit naar het gebied, waarheen Hij onderweg was (Lucas 10:1 v.v.). Dat was Judea. Zoals de 12 niet naar Samaritanen of heidenen mochten

gaan met hun speciale boodschap en hun wonderen, zo mochten de 70 dit ook niet. Ook zij mochten zieken genezen en hadden van de Heer zelfs macht gekregen om slangen en scorpioenen te vertrappen en om de kracht van de vijand te breken, zodat niets hen kon schaden (Lucas 10:18,19). Het zonder schade omgaan met slangen en scorpioenen is één van de tekenen van het Messiaanse rijk. Het behoort bij de wonderen van het Messiaanse rijk. Dat rijk is niet aan de Kerk, maar aan Israël beloofd. “Bij het hol van een adder speelt een zuigeling, een kind graait met zijn hand naar het nest van een slang.” (Jesaja 11:8)

Aan wie had de Heer deze speciale opdracht en volmacht gegeven om zieken te genezen en wonderen te doen? Aan alle gelovigen? Nee, eerst alleen aan de 12 discipelen en later aan de 70. Zij kregen deze opdracht en volmacht direct van de Heer. Is het dan terecht, dat wij de Messiaanse tekenen en wonderen ineens in de Gemeente willen laten gebeuren? Gaan wij dan correct met de Bijbel om?

De Heer was niet gekomen om tot heidenen te prediken en Hij was niet gekomen om heidenen genezing van lichamelijke ziekten te schenken. Hij richtte Zich alleen tot het Joodse volk en schonk alleen genezing aan zieken uit Zijn eigen volk. De enige uitzondering – en uit de hele geschiedenis blijkt het om iets bijzonders te gaan! – was bij de Kananese vrouw!

De strafaankondiging “Egyptische plagen” komen wij ook nergens tegen als een mogelijke strafaankondiging voor de Gemeente, maar wel als een mogelijke straf voor het volk Israël. *“Als u niet zorgvuldig de wetten naleeft waarin ik u onderwezen heb en die in dit boek zijn opgetekend, en de glorierijke en ontzagwekkende Naam van de HEER, uw God, de eerbied onthoudt die Hem toekomt, zal Hij u en uw nageslacht zeer zwaar straffen. Hij zal u treffen met ongehoorde plagen, waar geen einde aan komt, en met vreselijke, ongeneeslijke ziekten. Hij zal opnieuw al die gevreesde kwalen uit*

Egypte op u afsturen en u ermee treffen. Maar ook de ziekten en plagen waarover dit wetboek zwijgt zal Hij op u afsturen, tot er niemand meer over is.” (Deuteronomium 28:58-61) Zoals u deze woorden die tot Israël gesproken zijn, niet op de Gemeente van de Here Jezus wilt toepassen, zo mag u ook de andere teksten over ziekte en genezing die tot Israël zijn gesproken, niet op de Gemeente toepassen.

Uit bovenstaande tekst blijkt, dat God de Egyptische kwalen over de Israëlieten zou laten komen als een straf voor hun ontrouw en afdwalen van het Woord van God. Het gaat dus niet om gewone ziekten en genezing daarvan. Het gaat om ziekten die als een straf de Israëlieten opgelegd zouden worden en die zij in de ballingschap, in de diaspora, zouden ervaren. De woorden van Exodus 15:26 hebben dus een duidelijke boodschap voor het Joodse volk en voor hen alleen. God belooft hier, dat Hij de Heelmeester van het volk Israël zal zijn. Wie deze woorden op de Gemeente toepast, gaat niet naar de geest van de Bijbel met de Bijbel om.

Jesaja 53:3-7

Het volgende waarnaar wij moeten kijken, zijn de woorden van Jesaja. Jesaja doet in dit verband in de profetie over de Messias enkele belangrijke uitspraken:

“Hij werd veracht, door mensen gemeden, Hij was een man die het lijden kende en met ziekte vertrouwd was, een man die Zijn gelaat voor ons verborg, veracht, door ons verguisd en geminacht. Maar Hij was het die onze ziekten droeg, die ons lijden op Zich nam. Wij echter zagen Hem als een verstoteling, door God geslagen en vernederd. Om onze zonden werd Hij doorboord, om onze wandaden gebroken. Voor ons welzijn werd Hij getuchtigd, Zijn striemen brachten ons genezing. Wij dwaalden rond als schapen, ieder zocht zijn eigen weg; maar de wandaden van ons

allen liet de HEER op Hem neerkomen. Hij werd mishandeld, maar verzette Zich niet en deed Zijn mond niet open. Als een schaap dat naar de slacht wordt geleid, als een ooi die stil is bij haar scheerders deed Hij Zijn mond niet open.” (Jesaja 53:3-7)

In de eerste plaats blijkt hier duidelijk, dat het gaat over de lijdende Messias. Het gaat niet over de Here Jezus bij Zijn wederkomst, maar bij Zijn eerste komst.

In de tweede plaats wordt hier gesproken over “wij” en “ons”. Wie zijn dit? Wie hebben de lijdende Messias veracht? Wie hielden Hem voor een verstoteling? Wie dwaalden als schapen? Hoewel het begrijpelijk is, dat christenen zullen zeggen, dat Hij ook om hun overtredingen doorboord werd, zullen wij het Woord van God toch eerlijk moeten benaderen en erkennen, dat ook in deze teksten de Gemeente van Joden en heidenen niet ter sprake komt, maar dat het hier alleen gaat over het volk Israël. Natuurlijk kunnen wij deze woorden inmiddels wel op onszelf toepassen.

In de derde plaats blijkt, dat ook hier sprake is van zonden die als ziekten beschreven worden. Vaak vergeten mensen, dat de Bijbel heel vaak de zonde als een ziekte beschrijft. Het lijkt alsof het dan gaat over lichamelijke ziekten, terwijl het in werkelijkheid gaat over de zonden en hun gevolgen.

In de vierde plaats moet er – zoals in het Nieuwe Testament blijkt – onderscheid gemaakt worden tussen vers 4 en vers 5.

In vers 4 gaat het over “onze ziekten”. “Maar Hij was het die onze ziekten droeg, die ons lijdten op Zich nam. Wij echter zagen Hem als een verstoteling, door God geslagen en vernederd.” Wie zijn die “ons”? Bij Jesaja zijn dat niet de leden van de Gemeente van Jezus Christus, maar zijn het de Israëlieten, zoals wij hiervoor zagen.

Wanneer is dit vers in vervulling gegaan? Niet bij het kruis!

Mattheüs 8:16,17 zegt, dat deze woorden al tijdens de omwandeling van de Here Jezus in vervulling gegaan zijn, namelijk toen Hij de zieken van Israël genas. Hier blijkt, dat deze woorden aan Israël in vervulling gegaan zijn. De Heer wendde Zich immers nooit tot de heidenen, maar steeds alleen tot Zijn eigen volk, zoals Hij gezegd had, dat Hij alleen voor de verloren schapen van het huis Israëls gekomen was. Wij zagen dit al eerder. “Jezus antwoordde: ‘Ik ben alleen gezonden naar de verloren schapen van het volk van Israël.’” (Mattheüs 15:24) De profetie van Jesaja 53:4 is dus al vóór het kruis met betrekking tot het Joodse volk in vervulling gegaan. Deze woorden zijn dus niet van toepassing op het kruis en op de Gemeente. Bij het kruis waren zij al in vervulling gegaan! Zij gingen in vervulling toen Jezus op aarde was en Hij mensen van het Joodse volk genezing schonk.

In vers 5 gaat het over “genezing”. “Om onze zonden werd Hij doorboord, om onze wandaden gebroken. Voor ons welzijn werd Hij getuchtigd, Zijn striemen brachten ons genezing.” Welke genezing is dit? Is dit de genezing van het lichaam of de genezing van de zonden? Nu komt de apostel Petrus en maakt duidelijk, dat dit vers aan de Gemeente van Jezus Christus in vervulling gegaan is. Wat hier staat is in de verzoening inbegrepen. Dit is een vrucht van het kruis. Maar... dit is niet de genezing van het lichaam, maar de genezing van de zonden, zoals wij hiervoor zagen, toen wij 1 Petrus 2:24 citeerden. Petrus schrijft heel duidelijk, dat het nu gaat over de zonden, die – zoals zo vaak gebeurt in de Bijbel – beschreven worden als ziekte.

Samenvatting

1. De Here Jezus kwam met Zijn boodschap en Zijn wonderen alleen voor het volk Israël. Zijn boodschap en Zijn wonderen waren niet voor niet-Joden bestemd (Mattheüs 15:24).
2. De 12 discipelen mochten met hun boodschap en hun

wonderen alleen naar het volk Israël gaan. Ook hun boodschap en hun wonderen waren niet bestemd voor niet-Joden (Mattheüs 10:5-8).

3. De 70 volgelingen van de Here Jezus mochten met hun boodschap en hun wonderen ook alleen naar het volk Israël gaan. Ook hun boodschap en hun wonderen waren niet bestemd voor niet-Joden (Lucas 10:1). Ze mochten alleen gaan, waar Jezus daarna zou komen. Dat was Judea en niet het gebied van de heidenen!

Geleid door Gods Geest had de Here Jezus zowel Zichzelf als de 12 en de 70 beperkingen opgelegd voor wat betreft de boodschap van het koninkrijk (d.i. het Messiaanse vrede-rijk) en ook voor wat betreft de wonderen en genezingen, die de tekenen waren van dat Messiaanse rijk. Die tekenen moesten het volk Israël duidelijk maken, dat Jezus echt de Messias was en dat Hij hun het Messiaanse vrede-rijk aanbood. In dat Messiaanse rijk zou immers vrede en welvaart zijn, terwijl de ziekten zouden zijn uitgebannen, zo had de profeet Jesaja aangekondigd. Nu waren de genezingen die Jezus deed het bewijs voor de Joden, dat Hij de Messias was.

Nergens in de Bijbel lezen wij echter, dat deze beperkingen opgeheven zijn! Nergens in de Bijbel lezen wij, dat deze tekenen, deze wonderen en genezingen nu overgegaan zijn op de Gemeente. Terwijl God en de Here Jezus alle macht in de hemel en op de aarde hebben, hebben zij Zichzelf beperkingen opgelegd voor wat betreft de plaats waar de boodschap van het koninkrijk gebracht moet worden en waar de wonderen en genezingen als tekenen van dit koninkrijk moeten geschieden. De Gemeente is immers niet dit Messiaanse vrede-rijk. Wij zullen dit dienen te respecteren en niet bij God moeten proberen af te dwingen, dat Hij voor ons hetzelfde doet, als wat de Here Jezus voor Israël deed. Wij zijn Israël niet en er is niet bepaald, dat de Messiaanse tekenen van het vrede-rijk ook in ons midden dienen te geschieden. Dit

betekent, dat de almachtige God, die Zichzelf deze beperkingen opgelegd heeft, gewoon door Zijn eigen bepalingen niet in staat is bij ons hetzelfde te doen als wat Hij voor Israël deed. God heeft indertijd het besluit genomen, dat Hij deze wonderen en genezingen als tekenen aan Israël alleen zou geven.

Dat betekent, dat God nu gebonden is aan Zijn eigen besluiten en Hij Zijn eigen besluiten niet kan overtreden. God is trouw, ook aan Zijn eigen plannen, bedoelingen en besluiten. Ook al begrijpen wij alles misschien niet, wij zullen het wel dienen te aanvaarden. Wij zullen daarom niet moeten proberen God zo ver te krijgen, dat Hij Zijn eigen besluiten zal overtreden. Dit zal ons nooit lukken. Wij mogen God zeker bidden om herstel en genezing als iemand ziek is. Wij mogen van God niet verwachten, dat Hij verplicht is om te doen wat wij vragen en een genezingswonder aan ons zal geven.

Het feit, dat zo nu en dan hier of daar iemand door een wonder geneest, betekent niet, dat de beperking opgeheven is. Terwijl de Heer bij wijze van uitzondering ook het kind van de Kananese vrouw genas, schonk Hij geen genezing aan alle andere niet-Joden.

Regelmatig citeren mensen een prachtige tekst uit de brief aan de Hebreeën: ***“Jezus Christus is gisteren en heden dezelfde en tot in eeuwigheid.”*** (Hebreeën 13:8 NBG) Hoewel het in het gedeelte waarin dit vers staat, niet over wonderen, tekenen en genezingen gaat, past men deze tekst toch graag toe op wonderen en genezingen. Maar... als u dit doen wilt, doe het dan op een Bijbelse wijze. Als de Heer Jezus in onze tijd geacht wordt hetzelfde te doen als vroeger, dan moeten wij ook nu zeggen: dan zijn de genezingen dus alleen voor de Joden en beslist niet voor de niet-Joden. Pas als we dat zeggen, maken we waar dat we geloven, dat Jezus echt dezelfde is als vroeger.

Wat God indertijd voor Israël deed, heeft Hij later voor hen ook

niet meer gedaan. Mozes deed grote wonderen. Mannen als Jesaja, Jeremia, Ezechiël en alle andere profeten deed geen wonderen, op Elia en Elisa na. Terwijl God in de woestijn zorgde voor dagelijks voedsel, waren er op andere tijden hongersnoden in het land. Het volk heeft een keer bij de Sinaï een heel bijzondere ervaring van de aanwezigheid van God gehad. Het nageslacht heeft een dergelijke ervaring nooit gekregen. Toch was God in later tijden nog steeds dezelfde.

Ons lichaam – een wonder

God heeft ons lichaam het zelfgenezend vermogen gegeven. Als we verkouden zijn of griep hebben, zorgt ons lichaam er zelf voor dat we niet ziek blijven, maar dat we genezen. Als we een bloeditstorting hebben, houden we niet ons leven lang die blauwe plek. Ons lichaam zorgt er zelf voor, dat alles weer wordt zoals het eerst was. Wij bloeden niet dood, als we een wondje hebben. God heeft ons bloed zo gemaakt, dat het stolt. Als we een bot gebroken hebben, groeien de beide delen weer aan elkaar. Als we een ontsteking hebben, zorgen de witte bloedlichaampjes in ons bloed ervoor, dat de ontsteking bestreden wordt. God heeft de mens een heel bijzonder lichaam gegeven toen Hij hem schiep. Het lichaam dat God ons gaf, is een wonder op zich. God heeft ons het wonder van ons lichaam al bij de schepping gegeven. Hierdoor maken wij iedere dag wonderen in ons lichaam mee. Helaas vinden wij deze wonderen meestal vanzelfsprekend en denken wij er niet over na, hoe God ons gezegend heeft.

Soms moet het zelfgenezend vermogen van ons lichaam geholpen worden en krijgen wij medicijnen. Soms wordt het alleen al geholpen door een vriendelijk woord van de dokter, die laat merken, dat hij echt naar ons luistert. En... na zo'n vriendelijk woord van de dokter herstellen we vaak ook! Soms komt er een bemoediging omdat iemand of meerderen speciaal voor ons bidden. Ook dan kan het herstel intreden. Onder de zegen van

God putten wij dan zoveel kracht uit wat anderen voor ons doen, dat het lichaam geneest. Ons lichaam is een wonder, een heel groot wonder. God heeft ons heel bijzonder geschapen.

Veel ziekten hebben een psychische achtergrond. Men noemt dat psychosomatische ziekten. Mensen hebben echt lichamelijke klachten, maar deze klachten hebben een psychische oorzaak. Als nu iets aan deze psychische oorzaak gedaan kan worden, betekent dat in de meeste gevallen, dat het lichamenlijk herstel daarna ook intreedt. Het feit dat een arts in eerste instantie aan een psychische oorzaak van een klacht denkt, kan patiënten soms ergeren. Ze hebben dan het gevoel, dat ze niet serieus genomen worden. Ze worden echter zeker serieus genomen en de dokter zoekt juist naar de oorzaak. Als die oorzaak psychisch is, is het begrijpelijk dat hij op dat terrein de patiënt wil behandelen. U weet toch ook, dat spanning tot slapeloosheid, maagklachten en hoofdpijn kan lijden? Zo zijn er veel echt lichamelijke klachten, die psychisch veroorzaakt zijn. Het is daardoor tevens begrijpelijk, dat mensen die ziekten hebben die door psychische zaken veroorzaakt zijn, genezing vinden in een goed gesprek met hun huisarts of specialist, in een goed gesprek en gebed met hun predikant, of in voorbede in een genezingssamenkomst. De eerlijkheid gebiedt om hierbij te vermelden, dat mensen met deze klachten ook genezing vinden bij occulte genezers en kwakzalvers. Als er maar iemand of iets is dat aandacht besteedt aan de veroorzaker van hun klachten, kunnen deze mensen genezen. Hun genezing is dan echter geen wonder van God, ook niet als die in een genezingssamenkomst plaats heeft. Het is een gevolg van de wijze waarop God de mens gemaakt heeft.

Soms is de ziekte echter zo erg, dat wij geopereerd moeten worden, omdat wij anders zouden overlijden. Ook dan danken wij God, dat de mogelijkheid er is om geopereerd te worden. Soms is de ziekte nog veel erger. Dan staat de dokter ook met zijn rug tegen de muur. Dan is de ziekte sterker dan het zelfgenezend vermogen van

ons lichaam en sterker dan welk medicijn ook. Dan is genezing buiten ons bereik. Dat is ook het geval wanneer ons lichaam “versleten” is en wij vanwege ouderdom zullen sterven. Zo moeten wij aanvaarden, dat eens de dood, onze vijand, bij ieder van ons komt, tenzij de Here Jezus nog tijdens ons leven wederkomt.

Wij leven in een gebroken wereld. De zonde met al zijn gevolgen, ook van ziekten en zwakheid, zit in ons allemaal. Het heeft ons lichaam aangetast, waardoor wij niet alleen allerlei uiterlijke kwalen hebben, maar waardoor ons lichaam soms op onzichtbare plaatsen ook is aangetast, zoals bij de genen. Hierdoor kunnen er ziekten komen, die de ene keer wel en de andere keer niet te genezen zijn. Terwijl deze ziekten niet het gevolg zijn van een of andere zonde die de zieke gedaan zou hebben, zijn deze ziekten wel het gevolg van het feit, dat wij allemaal zondaars zijn en een lichaam hebben, dat aangetast is door de gevolgen van de zonde. Pas als wij de heerlijkheid binnengaan, ontvangen wij een verheerlijkt lichaam (Filippenzen 3:21) en zijn de gevolgen van de zonde niet meer aanwezig.

Een Joods gebed voor zieken

Ook Joden bezien ziekte en genezing in het licht van het zelfgenezend vermogen, dat God ons bij de schepping heeft meegegeven. Dat blijkt uit het hierna volgende gebed, dat in bepaalde synagogen voor zieken gebeden wordt.

“Moge Hij die onze voorouders Abraham, Izaäk, Jakob, Mozes en Aäron, David en Salomo, Sara, Rebekka, Rachel en Lea zegende, nu Zijn zegen en genezing geven aan (naam van de zieke) die ziek is.

Als gemeenschap smeken wij U, die de grootste Genezer van allen bent, de krachten tot genezing die U in hem (de zieke) hebt gelegd te versterken. Geef hem geestkracht, geduld, moed en de wil om te genezen. Geef de artsen en

allen die bij de verpleging zijn betrokken het inzicht en de wijsheid om de pijn en het lijden op de beste wijze te verzachten. Mogen allen die dagelijks voor de zieke zorgen, worden gezegend met wijsheid om de juiste woorden te spreken, met moed en doorzettingsvermogen en met steun vanuit de gemeenschap.

Moge de zieke, samen met alle andere zieken, spoedig en volledig genezen van alle lichamelijke en geestelijke kwalen. Moge hij nog vele jaren van leven en gezondheid krijgen, om U, de betrouwbare Genezer, te kunnen danken en prijzen tot in lengte van dagen. Daarop zeggen wij: Amen.”

(Als de zieke een vrouw is, bidt men “zij” en “haar” in plaats van “hij” en “hem”).

Artsen in de Bijbel

Leert de Bijbel, dat als wij ziek zijn, wij wel of juist niet de hulp van een arts moeten inroepen? Leert de Bijbel, dat wij onze genezing alleen van God moeten verwachten, of moeten wij ons ook tot de artsen wenden? Dit is een heel belangrijke vraag, waar velen mee worstelen.

De Bijbel leert ons, dat wij bij ziekte de hulp van de artsen moeten inroepen! Exodus 21:18,19 zegt: *“Wanneer twee mannen ruziemaken en de een de ander zodanig met een steen of met zijn vuist slaat dat hij niet sterft maar wel het bed moet houden, en hij weer op de been komt en met behulp van een kruk weer buiten kan lopen, dan gaat degene die hem geslagen heeft vrijuit. Wel moet deze hem de gedwongen rusttijd en **de kosten van zijn herstel vergoeden.**”* De NBG vertaling heeft hier aan het eind: “Slechts diens gedwongen rusttijd zal hij vergoeden en voor genezing zorgen.” Een andere vertaling zegt: “Alleen moet hij hem zijn rust geven en hem helemaal laten genezen!” (NB)

In deze tekst wordt een voorbeeld gegeven, zoals steeds in de Bijbel over allerlei situaties een voorbeeld gegeven wordt. Dit betekent niet, dat alleen in het geval van zo'n voorbeeld de boodschap nagevolgd moet worden, maar dat dit in al dergelijke situaties moet geschieden. U denkt toch ook niet, dat toen de Here Jezus alleen maar sprak over een klap op je ene wang, je mag terugslaan als iemand je een klap op de andere wang of je een schop tegen je schenen geeft?

Deze tekst komt al snel na de mededeling dat God de Heelmeester is. Toch wordt in deze tekst niet gezegd, dat de zieke man nu door een wonder van God genezen zal worden. Ook krijgt hij niet de opdracht om slechts te bidden voor genezing, waarna God hem door een wonder zal genezen. Evenmin krijgt hij de opdracht om naar de priester te gaan, opdat die hem door een wonder van God zal genezen. Hij moet gewoon naar bed en daar blijven tot hij genezen is!

Het oude Joodse boek Targoem (van Onkelos) zegt bij deze tekst, dat de veroorzaker de kosten van de dokter moet betalen. In de Talmoed (Baba Kamma 85a) wordt een en ander verder behandeld en gaat het onder andere over de vraag, hoeveel er ook aan schadevergoeding betaald moet worden als de dokter een arm moet amputeren. Verder wijst de Talmoed er op, dat onder "genezing" uit Exodus 21:18,19 de genezing door het werk van de medicus verstaan moet worden. De kosten van de medische behandeling moeten betaald worden. De Talmoed zegt, dat de veroorzaker van het leed niet zelf als arts mag optreden om zo voor hem voordelig de man te helpen. Ook mag de zieke het geld dat betaald is voor doktershulp niet in zijn zak steken en afwachten of hij vanzelf geneest! De Talmoed wijst er verder op, dat als de genezing door de arts geschiedt, het toch ook weer God was die de mogelijkheid tot genezing geschonken heeft. God heeft ons immers zó geschapen, dat ons lichaam de mogelijkheid tot herstel en genezing in zich heeft.

Exodus 21:18,19 leert, dat als iemand ziek is als gevolg van een gevecht, dat dan de dader alle medische kosten moet betalen. Hieruit blijkt duidelijk, dat God wil genezen door het werk van de artsen en door de wijze waarop Hij ons lichaam geschapen heeft, dat met en soms ook zonder medicijnen zelf tot genezing kan komen. Dat er toen al artsen in Israël waren, blijkt uit het feit, dat de Here Jezus ook over geneesheren (artsen) sprak in Mattheüs 9:12.

Enkele vragen

Mensen die menen, dat als zij ziek zijn, zij geen dokter moeten raadplegen, maar gewoon op een wonder van God moeten wachten, willen wij de volgende vragen stellen:

Vanaf welke mate van ernst van de ziekte is het een godsdienstige zaak? Is hoofdpijn, kiespijn, een wrat, een steenpuist, een verkoudheid ook een religieuze kwestie, waarvoor gebeden moet worden? Waarom mag “de natuur zijn werk doen” als het om deze zaken gaat en wordt het ineens een gebedszaak als het om ernstiger kwalen gaat? Waar ligt de grens tussen ernstige en niet-ernstige kwalen? Wie bepaalt waar die grens ligt? Wie bepaalt vanaf welke ernst speciaal gebeden moet worden? Hiermee bedoelen wij niet, dat je niet ook om genezing zou mogen bidden als je verkouden bent, maar wij betrekken onze verkoudheden niet bij het religieuze leven. Wij nemen aan, dat u begrijpt wat wij hier bedoelen.

Als u meent dat ziekten (eventueel vanaf een bepaalde mate van ernst) religieuze zaken zijn en als u meent dat alles ons van Godswege geschiedt en dat u dus moet zeggen dat God ons bewust ziek gemaakt heeft, of met opzet niet verhinderd heeft dat wij ziek zouden worden, moeten wij dan bidden om genezing, moeten wij dan een arts raadplegen, of zouden wij juist moeten berusten in elke ziekte en nooit de hulp van een arts moeten inroepen en altijd

wachten of het God behaagt ons weer genezing te schenken?

Als God gewild had dat wij als gelovigen zó op Hem zouden vertrouwen, dat wij alleen in de weg van het wonder genezing zouden ontvangen, zouden de artsen grote zondaars zijn. Stel dat God de hand van de dader bestuurd had en het slachtoffer “naar de wil van God” ernstig gewond was? Moest de dader dan toch geld geven voor genezing? Dan zou je toch tegen de wil van God ingaan?

U ziet, dat dit theorieën zijn, die hun Bijbelse fundament missen. Er moet gewerkt worden om genezing te verkrijgen. God maakt in Exodus 21:18,10 duidelijk dat Hij dit zo wil! Natuurlijk bidden wij God om genezing, maar gelijktijdig gaan wij aan het werk. Bij dit voorbeeld tekenen wij aan, dat wij hiermee weergeven hoe anderen soms denken. Wij bedoelen niet, dat wij zelf ook menen, dat God ons zomaar met allerlei ziekten treft!

Jezus Sirach vertelt in de apocriefe boeken het volgende over de artsen in het oude Israël: “Eer de geneesmeester met behoorlijke eerbewijzen, opdat gij hem hebt in de tijd van nood; want de Heer heeft hem geschapen en de geneesmiddelen komen van de Hoogste, en de koningen eren hem. De kunst van de geneesmeester verhoogt hem en maakt hem groot bij vorsten en heren. De Heer laat de geneesmiddelen uit de aarde opgroeien, en een verstandige veracht ze niet. Immers werd het bittere water zoet door een hout, opdat men zijn kracht zou erkennen. En Hij heeft zulke kunst aan de mensen gegeven, opdat Hij geprezen worde in Zijn wonderdaden. Door haar geneest Hij en verdrijft de smarten; en de kruidenmenger maakt zijn geneesmiddelen door haar. Gods werken kan men niet alle vertellen, en Hij geeft alles wat goed is op de aarde. Mijn kind, als gij ziek zijt, zo veracht dit niet; maar bid de Heer, zo zal Hij u gezond maken.” (Jezus Sirach 38:1-9)

In beeldende taal gebruikte God Zelf de artsen en hun medicijnen

als voorbeeld, toen hij de profeet Jeremia het volgende liet opschrijven: “Dit zegt de HEER: ongeneeslijk zijn je wonden, niet te helen is je letsel. Geen mens verzorgt je zweren, je wonden groeien nooit meer dicht.” (Jeremia 30:12,13) In dit voorbeeld gaat het er om, hoe erg het is, als je geen arts meer hebt. God wil de mens genezen door artsen en medicijnen, die Hij Zelf uit de aarde heeft doen voortkomen.

Wij moeten zelf zorgen dat wij te eten en te drinken hebben en dat wij kleding hebben om aan te trekken. Wij krijgen geen manna uit de lucht en geen water uit de rots. Wij moeten ervoor werken. Zo moet er ook gewerkt worden om genezing van ziekten te verkrijgen. Hiervoor zijn artsen en medicijnen nodig. Deze medicijnen werden in de Bijbelse tijd al bereid uit grondstoffen die God bij de schepping aan de mens gegeven heeft. Nergens in de tijd van het Oude Testament heeft Israël een periode in het eigen land gehad waarin God hen door wonderen van hun ziekten bevrijdde en Zich op die manier de grote “Heelmeester” toonde. Alleen in de tijd dat de Here Jezus op aarde was, genas Hij op bijzondere wijze de zieken als teken van het Messiaanse rijk. Hij deed dit volgens Zijn eigen woorden alleen voor Israëlieten en niet voor heidenen! Jezus zei: “Ik ben alleen gezonden naar de verloren schapen van het volk van Israël.” (Mattheüs 15:24; denk ook aan de reeds eerder geciteerde woorden Mattheüs 10:5-8 over de 12 discipelen, die ook alleen naar de Israëlieten mochten gaan.)

Duidelijk blijkt, dat de genezingen niet op zichzelf staan, er moeten ook doden opgewekt worden. Duidelijk blijkt tevens, dat deze prediking en deze wondertekenen aan “het koninkrijk der hemelen”, dat is het aardse, Messiaanse vrederijk, verbonden zijn! In de Gemeente van de Heer worden geen doden opgewekt, niemand drinkt vergif en blijft gezond, terwijl christenen ook ziek worden van een slangenbeet!

Na Handelingen 2 werd het Messiaanse rijk opnieuw aan Israël

aangeboden en geschiedden nog steeds de wonderen en de tekenen van dit rijk. Van die tijd lezen wij, dat alle mensen genezen werden (Handelingen 5:16). Er werden zelfs doden opgewekt (zie Handelingen 9:36-42 en 20:7-12). Twee christenen die leugenaars waren, vielen ter plekke dood neer (Handelingen 5:1-10). Christenen die op onwaardige wijze het avondmaal vierden, werden ziek en stierven vroegtijdig (1 Corinthe 11:30).

De Handelingen der Apostelen vertellen ons, dat en hoe de apostel Petrus zelfs twee keer door een wonder van God (door een engel) uit de gevangenis bevrijd werd (Handelingen 5:19 en 12:6-10). Ook Paulus en Silas werden door een wonder (een aardbeving) uit de gevangenis van Philippi bevrijd (Handelingen 16:26). Paulus werd zelfs door een giftige slang gebeten en werd er niet ziek van (Handelingen 28:3-6). Paulus deed grote wonderen: “Door Gods toedoen verrichtte Paulus buitengewoon grote wonderen: zelfs de doeken en de werkkleren die hij gedragen had, werden naar de zieken gebracht, zodat ze genazen en de boze geesten hen verlieten.” (Handelingen 19:11,12) Zoals de Here Jezus niet alleen zieken genas, maar ook andere wonderen verrichtte (Hij veranderde water in wijn, Hij gaf duizenden mensen te eten, Hij deed de storm ophouden, enz.), zo waren er in de tijd van de apostelen ook niet alleen genezingen, maar allerlei wonderen en tekenen.

Toen de boodschap in later tijd niet meer aan de Joden maar aan de heidenen gebracht werd, verdwenen ook deze tekenen en moest zelfs Paulus zeggen: “Herinnert u zich niet de eerste keer dat ik u het evangelie heb verkondigd? Ik kwam bij u toen ik ziek was.” (Galaten 4:13) en: “Erastus is in Korinte gebleven, Trofimius heb ik ziek in Milete achtergelaten.” (2 Timotheüs 4:20) Paulus was nu blijkbaar niet meer in staat om Trofimius door een Godswonder genezing te schenken, terwijl hij toch bij hem was!

Paulus deelde verder mee, dat de arts Lucas bij hem was. Hij was

niet bij hem als broeder alleen, maar juist ook als arts. Paulus schreef: "Ook Lucas, onze geliefde arts, en Demas groeten u." (Colossenzen 4:14) Paulus verwacht in deze tijd blijkbaar geen bovennatuurlijke genezingswonderen meer. Hij laat zich helpen door dokter Lucas. Verder geeft hij de jonge Timotheüs, die last van zijn maag heeft, de raad om voortaan wat wijn te drinken (1 Timotheüs 5:23). Dat moet een goed medicijn zijn tegen bepaalde maagklachten. Paulus zelf had last van een "doorn in zijn vlees", dat is een lichamelijke kwaal (2 Corinthe 12:7-9). Hij heeft veel gebeden om genezing, maar ontving die niet!

Later vertelt het boek Handelingen, dat na verloop van tijd ook Jacobus in de gevangenis terecht kwam. Nu geschiedde er geen wonder meer en werd Jacobus gedood. Ook Paulus en Petrus kwamen in later tijden in de gevangenis. Ook bij hen geschieden er geen wonderen meer. Beiden zijn door de Romeinen gedood. God zond geen engel en deed geen wonder meer om hen te redden. Toch was de Here Jezus nog steeds dezelfde. De tijd was echter veranderd.

Er zitten christenen vanwege hun geloof in verschillende delen van de wereld in een gevangenis. Er komt geen engel om hen te bevrijden. Ook worden zij niet door een aardbeving bevrijd. Er zijn christenen die vreselijke honger lijden. Er komt geen manna uit de hemel voor hen. Er zijn christenen die liegen. Geen van hen valt ter plekke dood neer. Er zijn christenen die op onwaardige wijze aan het avondmaal deelnemen. Ze worden er niet ziek van en gaan ook niet dood. Er sterven overal christenen. Ze worden geen van allen uit de dood opgewekt. Er zijn geen christenen die het natuurgeweld bedwingen en bijvoorbeeld een tsunami tegenhouden. Er zijn geen christenen die naar gebieden gaan waar honger geleden wordt en de mensen een wonderbare spijziging geven. Wij moeten eerlijk zijn. Wij moeten nuchter zijn, waartoe de Bijbel ons oproept.

In de macht van de demonen

Naast lichamelijke en psychische ziekten, hebben wij ook te maken met verschijnselen die op een psychische ziekte lijken, maar het beslist niet zijn. Het is een geestelijke “ziekte”, die veroorzaakt wordt door het werk van de boze in een mens. Zoals wij in de tijd dat de Here Jezus op aarde was, horen over mensen die in de macht van de demonen waren, zo komt dit nog steeds voor.

Opmerkelijk is, dat hierbij bijzondere achtergronden vaak een rol spelen. Wie bijvoorbeeld afkomstig is uit Indonesië of Suriname is veel “vatbaarder” voor demonische invloeden, dan wie gewoon uit Nederland komt. In die landen zijn veel mensen die contact met de geestenwereld zoeken. De invloeden hiervan gaan vaak over van de een op de ander. Bij Nederlanders spelen vaak andere situaties een rol. Wie zich beziggehouden heeft met spiritisme, glaasje draaien, oproepen van geesten, bezoek aan een waarzegster, contact met occulte genezers enz. zal vaak ook last hebben van blijvende demonische invloed in zijn leven, met alle mogelijke lichamelijke of geestelijke gevolgen van dien.

Deze mensen zijn niet gewoon “ziek”, zij zijn in de macht van de wereld van satan terechtgekomen. Hier helpen geen medicijnen van de dokter, ook al kunnen medicijnen zo’n mens soms wel tijdelijk tot een zekere rust brengen. Hier moeten deze mensen hun belastzijn en de oorzaak ervan aan de Heer belijden, waarna bevrijding in de Naam van de Here Jezus dient plaats te hebben. Dit moet in een rustig gesprek van zo’n mens met zijn eigen predikant, als deze inzicht heeft in het werk van de demonen en de bevrijding die de Heer schenkt.

Hier hebben wij te maken met wat de Bijbel ons in de volgende teksten zegt: “Ten slotte, zoek uw kracht in de Heer, in de kracht van Zijn macht. Trek de wapenrusting van God aan om stand te kunnen houden tegen de list van de duivel. Onze strijd is niet gericht tegen mensen maar tegen hemelse vorsten, de heersers en

de machthebbers van de duisternis, tegen de kwade geesten in de hemelsferen.” (Ephese 6:10-12) “De Zoon is een mens geworden als zij om door Zijn dood definitief af te rekenen met de heerser over de dood, de duivel, en zo allen te bevrijden die slaaf waren van hun levenslange angst voor de dood.” (Hebreeëen 2:14,15) “Onderwerp u dus aan God, en verzet u tegen de duivel, dan zal die van u wegvluchten.” (Jacobus 4:7) “De Zoon van God is dan ook verschenen om de daden van de duivel teniet te doen.” (1 Johannes 3:8) Uit deze teksten blijkt, dat wij de autoriteit van God hebben, om het ruïnerende werk van de duivel te doorbreken.

Jacobus 5

“Laat iemand die ziek is de oudsten van de gemeente bij zich roepen; laten ze voor hem bidden en hem met olie zalven in de Naam van de Heer. Het gelovige gebed zal de zieke redden, en de Heer zal hem laten opstaan. Wanneer hij gezondigd heeft, zal het hem vergeven worden. Beken elkaar uw zonden en bid voor elkaar, dan zult u genezen. Want het gebed van een rechtvaardige is krachtig en mist zijn uitwerking niet.” (Jacobus 5:14-16)

In Jacobus 5 wordt geschreven, dat de zieke – na met olie gezalfd te zijn – zal genezen op grond van het geloof van de oudsten, dus ook op grond van het geloof van de voorganger! Gezien het feit, dat hier over het belijden van zonden gesproken wordt – en wij niet geloven, dat dit als een onbelangrijke mededeling erbij geschreven is – moet het hier gaan over ziekten, die het gevolg zijn van zonden. Wij zijn van mening, dat Gods Woord geen onbelangrijke toevallige mededelingen bevat. Zoiets staat er niet voor niets bij. Kunt u zich voorstellen, dat de bedoeling van deze woorden de volgende is: “Wanneer hij gezondigd heeft, maar dat heeft hij natuurlijk niet...” De bedoeling is natuurlijk: “Wanneer hij gezondigd heeft en dat heeft hij...” Wij komen hierop nog terug bij “Heeft de zieke gezondigd?”

Aan de andere kant mag u niet vergeten, dat deze brief in zijn geheel gericht is op en tot Joden (zie o.a. Jacobus 1:1), die het koninkrijk der hemelen (het Messiaanse vrede-rijk, dat onder andere gekenmerkt wordt door bevrijding van ziekten) verwachtten.

Het gebed van een rechtvaardige

In Jacobus 5:16 wordt duidelijk gemaakt, dat het hier bedoelde gebed het gebed van een rechtvaardige moet zijn. Er staat niet: “Het gebed van een gelovige is krachtig...” Wie of wat is in een brief die aan Joden gericht is, een rechtvaardige? In het kader waarin de brief geschreven is, moet u weten, dat hier een “zaddik” bedoeld is. Er wordt niet gesproken over een gewone gelovige, maar over een speciale gelovige: een zaddik. Zelfs het gebed van een zaddik kan niet alles bewerken, maar “veel”, zoals het in de NBG vertaling vermeld is. Er staat ook niet dat die rechtvaardige altijd krijgt waar hij om vraagt, maar dat zijn gebed zijn uitwerking niet mist, dat het veel vermag.

De tekst zoals die in onze vertaling staat, doet het voorkomen, alsof elke simpele gelovige door zijn gebed mensen kan genezen. Jacobus zegt echter, dat het hier gaat om een rechtvaardige, een bijzonder mens, en dat zijn gebed veel kracht heeft. Deze rechtvaardige krijgt een krachtige gebedsverhoring. Hij heeft een krachtig gebed. Terwijl veel mensen verkeerd bidden (Jacobus 4:3), heeft een rechtvaardige daar geen last van. Hij weet wat hij bidden moet en hij bidt met kracht. Wie wordt in het Nieuwe Testament met een rechtvaardige bedoeld?

In Mattheüs 10:41; 13:17 en 23:29 spreekt de Here Jezus in één adem over profeten en rechtvaardigen. Zoals de profeten bijzondere mensen waren in de dienst van God en iedere gelovige geen profeet was, zo waren de rechtvaardigen ook bijzondere mensen. Zoals sommige profeten grote wonderen konden doen, zo

konden sommige rechtvaardigen dit ook. Deze mensen waren zo bijzonder, dat de Here Jezus zei, dat deze rechtvaardigen niet tot bekering hoefden te komen! Hij zei: “Overdenk eens goed wat dit wil zeggen: “Barmhartigheid wil ik, geen offers.” Ik ben niet gekomen om rechtvaardigen te roepen, maar zondaars.” (Mattheüs 9:13). Ook de Joden beschouwden deze rechtvaardigen als grote mannen Gods en richtten daarom gedenktekens voor deze rechtvaardigen op (Mattheüs 23:29). Jacobus maakt duidelijk, dat er (in ieder geval in zijn tijd) onder de (Joodse) christenen ook zulke bijzondere mannen Gods waren, zaddikiem, rechtvaardigen. Welke voorganger of ouderling durft van zichzelf te denken of te zeggen, dat hij bij deze bijzondere groep mannen Gods behoort? Wie kent zulke mensen in zijn gemeente?

In het volgende vers lezen wij: ***“Elia was een mens als wij, en nadat hij vurig had gebeden dat het niet zou regenen, is er drieëneenhalf jaar lang geen regen gevallen op het land.”*** Onvoorstelbaar is het om te lezen, dat de NBG vertaling hier heeft: “Elia was slechts een mens als wij...” Zij maken hiermee duidelijk dat zij niet veel begrepen hebben van de Joodse manier van denken. Het woordje “slechts” hebben zij namelijk zelf aan de tekst toegevoegd. Er staat letterlijk, dat Elia een mens was, net als wij. De Joodse gedachte hierbij is, dat Elia net als wij een mens was en dat hij geen engel was. Zo zijn de Joden gewend om te denken en te spreken. Zij zijn zich altijd bewust van de aanwezigheid van engelen in het leven. Soms geven zij te veel eer aan engelen. Daarom worden wij in het Nieuwe Testament gewaarschuwd, daar niet aan mee te doen. Elia was een mens, net zoals wij mensen zijn. Hij was echter niet een gewoon mens, maar een zaddik, een rechtvaardige, een man die bijzondere kracht in zijn gebeden kon leggen.

Heeft de zieke gezondigd?

Er wordt niet voor niets op de zonde gewezen. De bedoeling is

natuurlijk niet “hij zal geen zonde gedaan hebben”, wat velen er graag in willen lezen, maar “hij zal wel zonde gedaan hebben”. Als de zonde niet de oorzaak van de ziekte zou zijn, zou hiernaar niet verwezen behoeven te worden. Het woord “indien” wordt in de Bijbel immers op verschillende manieren gebruikt:

- a. indien = het zou zo kunnen zijn.
- b. indien = het zal wel het geval zijn.
- c. indien = het zal niet het geval zijn.

Het is duidelijk, dat het hier gebruikt wordt in de betekenis van “en het zal wel het geval zijn”. Deze bijzondere relatie van ziekte en zonde mag in de studie over dit onderwerp niet over het hoofd gezien worden. Het is niet voor niets dat in Jacobus 5:19,20 opnieuw over zonde gesproken wordt en gewezen wordt op het feit, dat de dood als straf verhinderd kan worden!

Een zelfde situatie van ziekte als gevolg van zonde hebben wij in de eerste Corinthebrief. “Want wie eet en drinkt maar niet beseft dat het om het lichaam van de Heer gaat, roept zijn veroordeling af over zichzelf. Daarom zijn er onder u veel zwakke en zieke mensen en zijn er al velen onder u gestorven.” (1 Corinthe 11:29,30)

Bij het gebed moet de zieke ook met olie gezalfd worden. Dit was ook al in de tijd van de Here Jezus gebeurd. Terwijl de Here Jezus de zieken van Israël de handen oplegde, zalfden de discipelen de zieken van Israël met olie, zoals Marcus 6:13 zegt. De olie zal hierbij waarschijnlijk de betekenis gehad hebben van “medicijn van God”, waarna de zieken door een Godswonder genazen. Deze Godswonderen bij de discipelen droegen echter hetzelfde teken als de Godswonderen die de Here Jezus verrichtte: zij waren het teken van de nabijheid van het Messiaanse rijk voor Israël. Het waren dus geen tekenen voor de heidenen, ook al geloofden deze heidenen in de Here Jezus. Het waren tekenen voor Israël! Dit waren de tekenen die dus alleen voor Israël bestemd waren en niet

voor heidenen en ook niet aan de Gemeente toegezegd zijn. Het gaat hier om Messiaanse tekenen die Israël moeten voorbereiden op de komst van de Messias. Het is in strijd met de boodschap van de Bijbel om dit op de Gemeente toe te passen.

Vergeet ook niet, dat hier de ziekenzalving niet als een bijzondere ceremonie gezien moet worden, waarbij de olie een Godswonder teweeg zal brengen. Hier wordt niet gezegd dat deze heilige olie een beeld is van de heilige Geest. In de gemeente is geen “heilige olie” zoals in de tempel was. Hier is sprake van gewone olie, die bij de Joden als medicijn gebruikt werd, zoals wij o.a. in Jesaja 1:6 en Lucas 10:34 zien. Waarom is de opdracht die hier gegeven wordt dan in feite niet dezelfde opdracht als gegeven werd in Exodus 21:19? Welke reden is er om te denken, dat hier niet de gewone genezing door gebruik van olie als medicijn gegeven zal worden, waarbij God belooft dat Hij het gebed van de oudsten zal verhoren?

Conclusie

Op grond van deze feiten is er geen enkele tekst in de Bijbel die ons leert, dat voor de Gemeente van Jezus Christus in onze tijd hetzelfde geldt als wat voor Israël gold toen de Here Jezus op aarde was, of wat voor Israël zal gelden als de Here Jezus opnieuw op aarde zal zijn na de tijd van de grote verdrukking.

Wie de wonderen van de Here Jezus zoals Hij die deed toen Hij op aarde was, ook in onze tijd voor en bij ons wil laten geschieden, omdat Hij gisteren en heden dezelfde is, moet niet alleen aan genezingen denken, maar aan alle wonderen die de Here Jezus deed. Wie alleen de genezingen in onze tijd wil terughebben, doet af aan de overige tekenen van de Heer. Wie meent dat in onze tijd geldt, dat deze tekenen nu ook moeten of mogen of kunnen geschieden, moet luisteren naar wat de Heer Zelf zei, en dit dan ook toepassen op zijn eigen leven in deze tijd: “Waarachtig, Ik

verzeker jullie: wie op Mij vertrouwt zal hetzelfde doen als Ik, en zelfs meer dan dat, Ik ga immers naar de Vader.” (Johannes 14:12) Waar zijn in onze tijd de mensen die menen, op grond van deze belofte van Jezus Zelf, dat zij grotere werken kunnen doen dan de Here Jezus deed? Wie loopt over het water? Wie geeft alle hongerigen te eten?

Uit dit alles blijkt toch duidelijk van de leer, dat de genezing van ons lichaam in deze tijd ons aangeboden wordt op grond van het verzoenend lijden en sterven van de Here Jezus, dat deze on-Bijbels is. En... de bijzondere titel “Heelmeester” die de Bijbel aan God de Vader gegeven heeft, wordt in de Bijbel nergens aan de Here Jezus gegeven.

Wij moeten mensen niet in verwarring brengen. Wij moeten zieken niet een mogelijke genezing buiten de artsen om voorhouden, die als een wonder in hun leven zal (kunnen) geschieden en die net zo bijzonder is als de verlossing van zonden, waarvan ze de realiteit ook ervaren hebben.

Hiermee worden zieken die niet genezen, ernstig teleurgesteld in God en in Zijn hulp en in Zijn beloften en in de mogelijkheden die Hij heeft en die Hij had kunnen gebruiken. Hij had gezondheid kunnen geven, maar heeft het niet gedaan. “Waarom heeft Hij mij die gezondheid niet geschonken?” is dan een ernstige en begrijpelijke vraag van een diep teleurgestelde gelovige.

Natuurlijk geloven wij in de almacht van God. Wij bidden ook voor mensen die ziek zijn en wij vragen ook om genezing van hun lichaam. Regelmatig zien wij, dat mensen die rust houden of medicijnen gebruiken of geopereerd worden, hierdoor genezen. Vanzelfsprekend danken wij God voor hun genezing. Als God een zieke (ook een ernstig zieke) door een wonder wil genezen, kan en zal dit zeker gebeuren. Wij gaan er echter wel vanuit, dat Gods wonderen in overeenstemming zijn met wat Hij Zelf ons in de

Bijbel geopenbaard heeft. Wij geloven niet, dat God in strijd met Zijn eigen Woord zal handelen.

Maar wij mogen niet zeggen, dat wij op grond van het kruis ervan mogen uitgaan, dat gelovigen die ziek zijn, door wonderen van God dienen te genezen. Wij mogen niet zeggen, dat God ons beloofd heeft, dat Hij al onze zieken zal genezen, omdat de Here Jezus ook voor onze ziekten gestorven zou zijn. Zoals God in de tijd van het Oude Testament steeds dezelfde was, maar toch niet de wonderen die Hij in de ene tijd deed, ook in een andere tijd deed, zo geldt dit nu ook nog. De Here Jezus is nog steeds dezelfde. Dit betekent niet, dat de Heer daarom ons beloofd zou hebben, dat Hij voor de Gemeente dezelfde wonderen zou doen als Hij voor Israël deed.

Wij moeten nuchter denken, ook als het gaat over ziekte en genezing. Er zijn voorbeelden te geven van mensen van wie de artsen de genezing ook niet begrijpen en bij wie de artsen ook spreken van “een wonder”. De artsen kunnen u ook zulke verhalen vertellen over puur ongelovigen! Ook bijvoorbeeld in Lourdes en in de Bonifatiusbron te Dokkum genezen soms mensen, zelfs bij Jomanda en dergelijke genezers. Er zijn mensen genezen, die gebeden hadden tot de in 1893 overleden pater Karel Houben. De Russische monnik Rasputin was één van de diepst gezonken mensen, toch verrichtte hij enorme wonderen! Juist ook in de afgodische heidenwereld, ook bij occulte figuren, die vaak beweren, dat zij hun gave van God ontvangen hebben, vinden genezingen plaats. Toch mogen wij dergelijke genezingen niet als wonderen van God bestempelen, terwijl de mensen toch door een wonder genezen zijn! Het gaat ons als Bijbelgetrouwe gelovigen niet om wat mensen zeggen of wat mensen ervaren of meemaken. Het gaat ons om wat de Bijbel zelf, als het Woord van God, ons leert. Dit betekent, dat wij ook in christelijke kring voorzichtig moeten zijn met alle verhalen over genezingen en wonderen van God. Zeker, God is nog steeds dezelfde en als Hij mensen door een

wonder wil genezen en dit in Zijn plan past, zal Hij het zeker doen. We mogen er echter niet vanuit gaan, dat wij op grond van het kruis recht hebben om van alle ziekten genezen te worden. Dat is namelijk niet de boodschap van de Bijbel!

18. De zonde tegen de Heilige Geest

De Heer Jezus vertelde, dat er één zonde was die nooit vergeven zou worden. Voor alle andere zonden was vergeving mogelijk, maar voor deze ene zonde was nooit vergeving mogelijk. Wie die zonde gedaan had, was voor eeuwig verloren. Het is begrijpelijk, dat velen bang geweest zijn, dat zij die zonde gedaan zouden hebben. Deze zonde wordt in de Bijbel “het lasteren van de Geest” genoemd. De evangelist Mattheüs vertelt: *“Op Zijn Naam zullen alle volken hun hoop vestigen. Toen bracht men een blinde bij Hem die bezeten was en niet kon spreken, en Hij genas hem, zodat hij weer kon spreken en zien. Alle omstanders stonden versteld en zeiden: ‘Zou Hij de Zoon van David zijn?’ Maar de Farizeeën die dit hoorden, zeiden tegen elkaar: ‘**Hij kan die demonen alleen maar uitdrijven dankzij Beëlzebul, de vorst der demonen.**’”* (Mattheüs 12:21-24)

Als reactie hierop zei de Heer: *“Daarom zeg ik u: elke zonde en elke godslastering kan de mensen worden vergeven, maar wie de Geest lastert kan niet worden vergeven. En iedereen die iets ten nadele van de Mensenzoon zegt, zal worden vergeven. Maar wie kwaadsprekt van de Heilige Geest zal niet worden vergeven, noch in deze wereld, noch in de komende.”* (Mattheüs 12:31,32)

Velen hebben angst dat zij “de zonde tegen de Heilige Geest” gedaan hebben. Velen zijn werkelijk krankzinnig geworden van angst. Daarom is het goed, dat wij in de Bijbel zoeken, wat de zonde tegen de Heilige Geest is en vooral wat het niet is!

Waarvoor is vergeving?

Er is vergeving voor allerlei zonden, zei de Heer. Het woord “zonde” is de vertaling van het Griekse woord “hamartia”. Het

betekent: het doel missen, dwalen, je vergissen, van het juiste of rechte pad afdwalen, verkeerde dingen doen. Het is de gewone verzamelnaam voor alle zonden.

Het woord “vergeving” is de vertaling van het Griekse woord “aphièmi”. Het betekent: wegzenden, een schuld kwijtschelden. Het is iets dat God alleen kan doen. De mensen in Jezus’ tijd wisten dit maar al te goed. Sommigen zeiden over de Heer Jezus: “Hoe durft Hij dat te zeggen? Hij slaat godslasterlijke taal uit: alleen God kan immers zonden vergeven!” (Marcus 2:7) “De schriftgeleerden en de Farizeeën begonnen zich af te vragen: wie is die man dat Hij deze godslasterlijke taal spreekt? Wie kan zonden vergeven dan God alleen?” (Lucas 5:21)

Als de Heer spreekt over vergeving van zonden, heeft Hij het dus niet over vergeving die mensen elkaar onderling kunnen schenken, maar heeft Hij het over vergeving die God hen schenkt.

Waarvoor is geen vergeving?

“Wie kwaadsprekt van de Heilige Geest zal niet worden vergeven, noch in deze wereld, noch in de komende...” Het woord “kwaadspreken” betekent letterlijk: Godslastering. Het is de vertaling van het Griekse woord “blasphemia”. Ongetwijfeld kent u dit woord in onze taal: Godslastering, blasfemie, lasteren, goddeloos en lasterend spreken over God. Het gaat om de Godslastering tegen de Heilige Geest. Wat wordt hiermee bedoeld? Wordt er bedoeld dat mensen iets lelijks over de Heilige Geest gezegd hebben? Dat zou je denken. Het blijkt echter “de lastering van de Geest” te heten, maar een zonde te zijn, die niet direct op de Heilige Geest gericht is. Het is goed om daarop te letten. Het blijkt ook uit de Bijbel zelf, zoals u later zult zien. Het blijkt dan dat het gaat om het bijzondere, het karakteristieke van God; de Goddelijke adem, de Goddelijke vonk, de heerlijkheid van God Zelf. Die mag je niet lasteren. Het gaat hierbij niet zomaar

over het woordje “God”, maar het gaat om het meest tere van de heiligheid van God Zelf.

Dat meest tere komen wij in de Bijbel onder verschillende namen tegen: “De Naam van God”, dat is de Naam van de vier letters (JHWH) die je niet ijdel mag gebruiken, zoals de tien geboden zeggen en “de Geest van God”, dus: de Heilige Geest. Het is dus het meest heilige van God belasteren.

Waarop moeten wij letten?

Wij moeten duidelijk zien waarover het hier wel en waarover het hier niet gaat.

1. Wat hier gezegd wordt, wordt niet tegen christenen gezegd, maar tegen Joden. Er waren nog geen christenen. De Here Jezus was nog niet aan het kruis gestorven.
2. Het taalgebruik is niet christelijk maar Joods. Er wordt niet gesproken over de hemel als de plaats van het hiernamaals, maar er wordt op Joodse wijze gesproken over de toekomstige wereld, de toekomstige eeuw (: 32).
3. Wat hier gezegd wordt, is in aansluiting met wat ervoor gebeurd is. Daarom begint vers 31 met het woordje “Daarom”.
4. Wat hier gezegd wordt, wordt niet gezegd tegen gewone Joden, maar tegen hen die leraars zijn van de wet, die nadrukkelijk Jezus en Zijn wonderen afwijzen en die Hem beschuldigen van satanisme.
5. De Heer moet hier iets gezegd hebben, dat bekend was in de oren van de geleerden, anders hadden zij Hem beschuldigd, dat Hij iets aan de Bijbel had toegevoegd. Zijn boodschap moet dus herkenbaar zijn geweest voor de mensen en moet teruggevonden kunnen worden in het Oude Testament.

6.Spreken over de Heilige Geest betekent niet een spreken over de Heilige Geest zoals wij dit doen na de Pinksterdag. De heilige Geest was nog niet uitgestort. Toch konden zij al zondigen tegen de Heilige Geest. Dit betekent, dat het om een zonde ging, die vanuit het Oude Testament te verklaren was.

7.De Heilige Geest kende men in die tijd als de Geest van de profetie, als het spreken van God. Het lasteren van de Heilige Geest betekent dus, dat men het spreken van God lasterde. De boodschap van God, de Zelf-openbaring van God, die werd gelasterd. Je kunt ook zeggen: God is Geest. Het meest heilige van God, de Goddelijke vonk, het hart van God werd gelasterd.

Uitleg vanuit de Torah (de wet van Mozes)

De eerste keer in de Bijbel dat wij over zo'n Godslastering lezen is in Leviticus 24. "Met de Israëlieten was een man meegekomen die geboren was uit een Israëlitische vrouw en een Egyptische man. Toen deze man op zekere dag slaags raakte met een Israëliet en een vloek uitsprak waarin hij Gods Naam lasterde, werd hij aan Mozes voorgeleid. Zijn moeder heette Selomit; ze was een dochter van Dibri en behoorde tot de stam Dan. De man werd in voorlopige hechtenis genomen tot een uitspraak van de HEER uitsluitel zou geven over wat er moest gebeuren. En de HEER zei tegen Mozes: 'Breng degene die gevloekt heeft buiten het kamp. Allen die het gehoord hebben, moeten hun hand op zijn hoofd leggen en hij moet door de voltallige gemeenschap gestenigd worden. En tegen de Israëlieten moet je zeggen: 'Wie zijn God vervloekt, zal de gevolgen van zijn zonde dragen. Wie de Naam van de HEER lastert moet ter dood gebracht worden, die moet door de voltallige gemeenschap worden gestenigd. Of het nu een vreemdeling is of een geboren Israëliet, wie Mijn Naam lastert moet ter dood gebracht worden.'" (Leviticus 24:10-16)

Over wie gaat het?

Het gaat hier over een man die meegekomen was met de Israëlieten uit Egypte. Nu gaat het in dit gedeelte in de eerste plaats over de vraag, wie en wat hij was. Was hij zelf ook een Israëliet, of was hij een niet-Israëliet, die meegegaan was bij de uittocht?

Zijn vader was een Egyptenaar.

Zijn moeder was een Israëlitische vrouw.

Wat was hij nu? Had hij de nationaliteit van zijn vader of van zijn moeder? Hij had ernstig gezondigd. Moest hij nu veroordeeld worden als een Israëliet of als een Egyptenaar? Moest er verschil in veroordeling zijn? Welke straf moest hij ontvangen? Realiseer u echter ook, dat er meer speelde bij de vraag, wie en wat deze man was.

U begrijpt hopelijk, dat deze geschiedenis de basis voor de wet op de Godslastering heeft gelegd. Daarom hebben de Joden deze geschiedenis met zijn extra gegevens altijd goed bewaard. Daarom weten wij meer over deze man, dan wat in de Bijbel over hem verteld wordt. Zo vertellen zij ons wie deze man was.

De man is in Gosen in Egypte geboren

Hij is, zo blijkt duidelijk, in Gosen geboren. Dat kan niet anders, want hij is als volwassen man meegereisd bij de uittocht uit Egypte en hij wordt nu, kort na de uittocht, ook beschreven als een volwassen man. Hij is dus in Gosen geboren uit de relatie van een Egyptische vader en een Israëlitische moeder.

De vraag kan gesteld worden, of zijn moeder in Gosen heulde met de slavendrijvers. Dat was niet het geval. Het volgende is gebeurd, zo vertelt de Joodse overlevering.

Een Egyptische slavendrijver zag dat de vrouw van een zekere Israëlitische voorman die Dathan heette, erg mooi was. Midden in een nacht kwam de Egyptenaar, wekte Dathan en zei hem dat hij

aan het werk moest om voorbereidingen te treffen voor het werk van het volk van Israël. Dathan ging aan het werk en de Egyptenaar ging naar de slapende vrouw. Zij werd wakker. Zij dacht dat haar man naast haar lag. Hij sliep met haar en negen maanden later werd er een kind geboren: de man die uit Egypte met Israël meegereisd was. Nooit heeft in Egypte een vrouw een seksuele relatie gehad met een Egyptische man, behalve deze ene vrouw – en zij was zich van geen kwaad bewust.

De Joodse geschiedenis vertelt, dat Mozes, toen hij in Gosen hoorde wat er gebeurd was, deze man gedood heeft toen deze man weer eens een Israëliet sloeg (Exodus 2:12).

Wat was nu de status van de zoon? Als je kijkt naar zijn moeder, hoorde hij bij het volk Israël. Als je kijkt naar zijn vader, dan hoorde hij niet bij de stam Dan, waarbij zijn moeder behoorde. Gelet op het feit, dat deze jongen geboren is uit een relatie van een getrouwde vrouw met een andere man, was deze jongen een bastaard, een “mamzer” zoals de Joden een bastaard noemen. Hij is namelijk uit een overspelige relatie geboren, ook al was zijn moeder zich van geen kwaad bewust.

Geen plaats voor hem bij de mensen van Dan

Deze zoon was meegereisd en – zo vertelt de Joodse overlevering – wilde zijn tent neerzetten te midden van de mensen van de stam Dan, omdat zijn moeder ook van die stam was. De mensen van Dan zeiden echter, dat hij zijn tent niet in hun midden mocht zetten, omdat zijn vader niet van de stam Dan was. Alleen de mensen die van vaders kant van de stam Dan afstamden, zetten hun tent daar op. Zo was dit bepaald. “De HEER zei tegen Mozes en Aäron: ‘Wanneer de Israëlieten hun tenten opslaan, moeten ze dat doen rond de ontmoetingstent, op enige afstand ervan, ieder bij zijn eigen vaandel en bij de herkenningstekens van zijn familie.’” (Numeri 2:1,2) Terwijl de NBG en de NBV het hebben

over “familie” heeft de SV het – terecht – over de vader. Zij moesten staan bij de groep waartoe ze van vaders kant behoorden! Niet van moeders kant!

Nu zeggen de mensen van de stam Dan tegen deze man, dat hij van vaders kant hoort bij de Egyptenaren en daarom zijn tent niet bij hen mag opslaan. Hij hoort wel van moeders kant bij het volk Israël, maar hij hoort niet van vaders kant bij hun stam. Hij mag bij de andere stammen zijn tent ook niet opslaan. Hij mag nergens zijn tent opslaan, want hij hoort van zijn vaders kant bij geen enkele stam. Overal wordt hij weggezonden. De enige plaats waar hij zou mogen staan is in zijn eentje in een tent buiten de legerplaats van de Israëlieten. Het is begrijpelijk, dat deze man radeloos werd vanwege de (juiste!) houding van alle Israëlieten. Het is begrijpelijk dat hij “uit zijn dak ging”.

Terwijl je aan de ene kant begrip kunt opbrengen voor de man, moeten wij toch voorzichtig zijn. Hoewel de mensen zeiden, dat hij zijn tent niet in hun midden mocht opzetten, was het uiteindelijk een opdracht van God. Het was God die hem weerde. Het was God die hem verbood zijn tent bij de anderen te zetten. U kunt misschien zelfs nog begrip opbrengen, dat de man boos op God was. Wát hij toen echter deed, is echter niet begrijpelijk. Wat hij toen deed, bleek onvergeeflijk te zijn. Geen vergeving mogelijk in het aardse leven en geen vergeving mogelijk voor het leven na de dood.

Terwijl in onze vertaling de indruk gewekt wordt alsof deze man met een paar mensen van de stam Dan vocht, ging het niet om een lijfelijk gevecht, maar om een woordentwist. Terecht vertaalt de Canisius Vertaling dit vers als volgt: “Eens mengde zich de zoon van een Israëlitische vrouw en van een Egyptenaar onder de Israëlieten, en kreeg in de legerplaats twist met een Israëliet.” Er ontstond een twist, een meningsverschil, een woordenstrijd. Zo ook vertaalt de Leidsche Vertaling, dat “hij in het leger met een

Israëlitische man twist kreeg.” Ook Luther zegt, dat hij “twistte in het leger met een Israëlitische man.” Zo ook de NBG en de SV. Letterlijk staat er eigenlijk: “In het legerkamp vlogen ze elkaar in de haren.” (NB)

Een scheldpartij

De man wordt zo verschrikkelijk kwaad, dat hij de heilige Naam van God begint te vervloeken. Hij scheldt op en tiert tegen de meest heilige Naam, de bijzondere Naam van God en begaat daarmee de zonde tegen de Heilige Geest, zoals deze in het Nieuwe Testament genoemd zal worden. Hij gebruikt in zijn scheldpartij niet gewoon het woord God, maar hij gebruikt dus de Naam JHWH. Denk erom, dat u dit onderscheid niet over het hoofd ziet. Het gaat niet over het gebruik van het woord “God”, het gaat over het woord “JHWH”, dat is de Naam van God die in onze vertaling weergegeven wordt als “de HEER” (dus: met hoofdletters geschreven!).

Hij heeft dus niet “God” gelasterd, hij heeft “De HEER”, dat is de Naam JHWH gelasterd, dat is de Heilige Naam van God, dat is het meest tere van God, dat is de heerlijkheid en de heiligheid van God, ja dat is de Heilige Geest van God.

Wat moet er met de man gebeuren?

Welke straf moet hij ondergaan?

Het volk weet niet hoe hij gestraft moet worden. Hij is immers zowel een bastaard als de zoon van een Egyptische vader. Als hij een gewone Israëliet zou zijn geweest, dan was duidelijk geweest hoe hij gestraft diende te worden. Als een zoon zijn vader vervloekt, moet hij de doodstraf ondergaan. Hoeveel te meer moet een Israëliet die zijn hemelse Vader vervloekt, gedood worden.

Maar wat is deze man? Wordt zijn status nu bepaald door zijn Egyptische vader of door zijn Israëlitische moeder? Daarom wordt

de man tijdelijk opgesloten totdat de Here God aan Mozes duidelijk gemaakt heeft hoe hij gezien moet worden en wat er met hem dient te gebeuren.

De rechtszitting

Mozes krijgt de opdracht de man mee te nemen naar een plaats buiten de legerplaats. Nu volgt de rechtszitting. De getuigen moeten verklaren wat zij gehoord en gezien hebben. Maar hoe kunnen zij de Godslastering herhalen? Dan zouden zij ook weer schuldig zijn. Dus gebeurt er iets anders. De getuigen komen en leggen hun handen op het hoofd van de Godslasteraar. Met deze daad verklaren zij, dat zij gehoord hebben, dat hij de Naam van God vervloekt heeft. Hierbij spreken zij de volgende woorden: “Jouw bloed is op je hoofd. Je hebt je eigen dood bewerkstelligd, net zoals wanneer je zelfmoord gepleegd zou hebben. Wij zullen niet gestraft worden omdat wij jou gedood hebben, omdat je zelf schuldig bent.” Daarna pakten zij stenen en stenigden hem.

Dit is de enige keer in de Bijbel, dat getuigen hun handen oplegden voordat zij iemand stenigden. Dat gebeurde in alle andere gevallen van steniging dus niet. Denk er dus goed aan, dat in alle andere gevallen als iemand gestenigd werd, er geen handoplegging plaats had.

Er staat, dat alle mensen hem gestenigd hebben. Dat betekent niet dat miljoenen mensen allemaal met één of meer stenen kwamen aanzetten. Het betekent, dat de getuigen namens het gehele volk de man gestenigd hebben. Door middel van de getuigen heeft het gehele volk de doodstraf uitgevoerd.

Extra informatie

Er wordt extra informatie verschaft in de verzen 13-16. Als iemand kwaadsprekt tegen God en hij gebruikt het woord “God” en dus niet de heilige Naam van God (JHWH), dan geldt een andere straf.

Dan zal hij zijn straf dragen, dat wil zeggen, dat God Zelf hem wel zal straffen en dat hij voortijdig door een ingrijpen van God zal sterven. Dat betekent bijvoorbeeld, dat hij ziek kan worden of een ongeluk kan krijgen. Zouden er getuigen zijn, dan kan hij echter ook de doodstraf krijgen.

Wat is nu eigenlijk het verschil tussen het lasteren van God door middel van het woord “God” en het lasteren van God door middel van het gebruik van Zijn heilige Naam?

Wie God lastert door middel van het gebruik van het woord God krijgt een aardse straf en heeft, nadat de doodstraf gedragen is, vergeving van zijn zonden gekregen en is niet voor eeuwig verloren. Wie echter God lastert door middel van het gebruik van de heilige Naam van God, krijgt geen vergeving als hij zijn straf gedragen heeft. Hij heeft geen deel aan de toekomstige wereld, aan het eeuwige leven na de dood. Hij is voor eeuwig verloren. Hij is dood voor wat betreft het aardse leven en voor wat betreft het leven na de dood.

Een eeuwigdurende straf

De rabbijnen wijzen erop, dat deze verzen heel opmerkelijk beginnen. Het hiervoor genoemde vers eindigt in het Hebreeuws met de woorden: “Dit is een eeuwige wet.” (:9) “Een inzetting voor eeuwig.” (NB) “Een eeuwige inzetting.” (S.V.) Het laatste dat in de Hebreeuwse Bijbel staat is: “voor eeuwig”. De vraag kan nu gesteld worden of deze woorden (voor eeuwig) de afsluiting vormen van wat in de verzen ervoor gezegd is, of dat ze het begin zijn van het gedeelte, dat bij ons met vers 10 begint. De vertalers hebben het bij vers 9 gevoegd.

Er zijn echter rabbijnen, die menen, dat het bij vers 10 hoort. Zij zeggen, dat deze verzen horen bij de eerste woorden erna. Die luiden in het Hebreeuws: “Hij ging uit.” Zij zeggen, dat dit gedeelte ingeluid wordt met de woorden: “Voor eeuwig ging hij uit.” Hij

werd buitengesloten uit het tijdelijke leven en uit het eeuwige leven. Hij ging uit, dat wil zeggen, dat hij zijn deel in het eeuwige leven verloor. Er was voor hem geen vergeving meer mogelijk in eeuwigheid. Alle zonden werden door middel van straf of door middel van een offer vergeven, maar voor deze zonde is nooit vergeving te verkrijgen.

Onthoud dus goed, dat de eeuwige straf voor Godslastering alleen opgelegd wordt als iemand “De Naam” van God (JHWH) gelasterd heeft.

Nu het Nieuwe Testament

De woorden van de Here Jezus waren nooit in strijd met de boodschap uit de Torah (de wet van Mozes). Sterker gezegd: de woorden van de Here Jezus waren nooit in strijd met enig vers uit het Oude Testament. Door gebrek aan kennis en verkeerde uitleg menen velen, dat de Here Jezus regelmatig kritiek op de boodschap van het Oude Testament had. Hoe zou Hij dat kunnen? Dan zou Hij immers kritiek gehad hebben op de boodschap van de hemelse Vader!

Let op hoe de woorden van de Here Jezus heel duidelijk aansluiten bij de boodschap van het Oude Testament. De speciale kenmerken die u in Leviticus 24 aantrof, komt u nu ook bij de Here Jezus tegen. Het gaat nu ook niet om het woord “God”, het gaat ook niet om de benaming van de Here Jezus als “Zoon des mensen”. Het gaat ook nu om “de Naam”.

Let op hoe de geschiedenis begint. “Op Zijn Naam (dat is de Naam “Jezus”) zullen alle volken hun hoop vestigen. Toen bracht men een blinde bij Hem die bezeten was en niet kon spreken, en Hij genas hem, zodat hij weer kon spreken en zien. Alle omstanders stonden versteld en zeiden: ‘Zou Híj de Zoon van David zijn?’ Maar de Farizeeën die dit hoorden, zeiden tegen elkaar: ‘Hij kan die demonen alleen maar uitdrijven dankzij Beëlzebul, de vorst der

demonen.” (Mattheüs 12:21-24)

a. Het begint met ”De Naam”.

b. Het gaat over de lastering van de Naam van Jezus, waarin wij de eigen Naam van God (JHWH) terugvinden. Zijn Naam is “Jeshoea” = Jashoea. Ja is het begin van de Naam van God. Het gaat om de naam die de enige Naam is waardoor mensen behouden kunnen worden (Handelingen 4:12) en die bij afwijzing de enige Naam is waardoor mensen verloren gaan.

De lastering van de Naam houdt in, dat mensen de Naam van Jezus niet koppelen aan God, maar aan de duivel zelf.

Vervolgens horen wij de Here Jezus zeggen: “Daarom zeg Ik u: elke zonde en elke godslastering kan de mensen worden vergeven, maar wie de Geest lastert kan niet worden vergeven. En iedereen die iets ten nadele van de Mensenzoon zegt, zal worden vergeven. Maar wie kwaadspreekt van de Heilige Geest zal niet worden vergeven, noch in deze wereld, noch in de komende.” (Mattheüs 12:31,32)

Net als in Leviticus 24 zien wij, dat er vergeving is voor iedere zonde en zelfs voor het lasteren van het woord “De Zoon des Mensen.” Wie echter het meest heilige – de Geest – lastert, krijgt geen vergeving, ook niet in de eeuwigheid.

Hoe kun je deze zware zonde doen?

Nu komt de vraag, hoe je dan de Zoon zó kunt lasteren, dat je nooit vergeving krijgt. Is dat als je zegt, dat Hij nooit bestaan heeft, als je iets heel lelijks van Hem zegt, als je in je boosheid iets lelijks van Hem zegt? Neen. Het is, zoals wij zagen, als je zegt, dat Hij één is met de duivel zelf. Dit wordt in het evangelie van Marcus duidelijk uiteen gezet.

*“Ook de schriftgeleerden die uit Jeruzalem gekomen waren, zeiden: ‘Hij is bezeten door Beëlzebul,’ en: ‘Dankzij de vorst der demonen kan Hij demonen uitdrijven.’ Toen Hij hen bij Zich geroepen had, sprak Hij tot hen in gelijkenissen: ‘Hoe kan satan zichzelf uitdrijven? Ik verzeker u: alle wandaden en godslasteringen, hoe erg ook, kunnen de mensen worden vergeven, maar wie lastertaal spreekt tegen de Heilige Geest, krijgt in alle eeuwigheid geen vergeving, want zo iemand is schuldig aan een onuitwisbaar vergrijp.’ **Dit omdat ze gezegd hadden: ‘Hij is bezeten door een onreine geest.’**” (Marcus 3:22,23,28-30)*

De mensen beschuldigden de Here Jezus van demonie. Zij ontkenden niet alleen Zijn relatie met de hemelse Vader, maar zij bedachten een andere relatie: met satan zelf. Toen, en toen alleen zei de Heer, dat deze zonde de mensen niet vergeven zou worden. Realiseer u dus, dat er één zonde is waarvoor nooit vergeving bestaat. Realiseer u ook, dat de Bijbel zelf zegt, wat deze zonde is. Het is zeggen en geloven, dat de Here Jezus één is met de duivel zelf!

Let op: bij de lastering van de Heilige Geest – of zoals hij vaak genoemd wordt: de zonde tegen de Heilige Geest – gaat het niet om een specifieke zonde waarbij de Heilige Geest in het geding is. Het gaat om een zonde tegen de Here Jezus. Zo blijkt opnieuw de centrale plaats die de Here Jezus in de Bijbel inneemt. Het heet de zonde tegen de Heilige Geest, maar het is een zonde tegen de heiligheid van de Heer Jezus!

Wat is het niet?

Er zijn christenen, die vanuit een psychische dwangmatigheid lelijke dingen van God of van de Here Jezus zeggen, of ook gewoon tegen God of tegen de Here Jezus zeggen. Noem het maar “schelden”. Ik ga u niet vertellen wat zij allemaal kunnen zeggen, want ik zou u daardoor kunnen belasten en dat mag niet.

Deze gelovigen willen dit niet, maar het overkomt hen. Ze vinden het vreselijk. Ze schamen zich wezenloos en durven het aan bijna niemand te vertellen. Ze lijken te spotten met de meest heilige zaken. Ik heb het hier over *echte* christenen! Het is echter niet de zonde tegen de Heilige Geest.

Er zijn mensen die tijdens hun gebed in hun gedachten afdwalen en aan andere dingen denken. Dat is niet de zonde tegen de Heilige Geest. Er zijn mensen die aan het avondmaal heel onheilige, ja soms zelfs heel smerige gedachten krijgen. Ik ga u ook nu niet noemen wat ze soms denken, om u hiermee niet te belasten. Ik heb met dergelijke mensen gesproken. Zij lijdten er heel erg onder. Ook dat is niet de zonde tegen de Heilige Geest.

De zonde tegen de Heilige Geest was niet, dat ze op de eerste Pinksterdag van het werk van de Heilige Geest zeiden, dat de discipelen teveel wijn gedronken hadden. De zonde tegen de Heilige Geest is ook geen seksuele zonde.

De zonde tegen de Heilige Geest is vanuit ongeloof en met afwijzing tegen de Here Jezus zeggen, dat Hij de duivel is.

De Naam van Jezus

Zoals de Naam van God al in het Oude Testament een heel bijzondere en heilige Naam blijkt te zijn, zo is de Naam van de Here Jezus dat ook in het Nieuwe Testament. De Naam van God is ook in het Nieuwe Testament nog steeds heilig. Vandaar dat u hem nergens in het Nieuwe Testament tegenkomt. U leest ook nergens, dat de Heer Jezus hem gebruikte. De Heer Jezus sprak ook over “de HEER” zo blijkt uit de evangeliën. Wij zullen dus ook heel voorzichtig moeten zijn en de Naam van God niet gebruiken.

Kort na de uitstorting van de heilige Geest horen wij van de zegen van God, die door de Naam van de Here Jezus mensen ten goede kan komen. “Het komt door **Zijn Naam** en door het geloof in **Zijn**

Naam dat deze man, die u hier voor u ziet en die u kent, kan lopen; het geloof dat Jezus schenkt, heeft hem in aanwezigheid van u allen gezond gemaakt.” (Handelingen 3:16)

Luister naar het vervolg op deze geschiedenis. “*Nadat ze Petrus en Johannes in het midden hadden doen plaatsnemen, begonnen ze het verhoor met de vraag: ‘Door welke kracht of in wiens naam hebt u die daad verricht?’ Petrus antwoordde, **vervuld van de heilige Geest**: ‘Leiders van het volk en oudsten, nu wij vandaag worden verhoord omdat we een zieke hebben geholpen, en nu ons wordt gevraagd hoe het komt dat hij is genezen, dient u allen en het hele volk van Israël te weten dat deze man hier gezond voor u staat **dankzij de Naam van Jezus Christus uit Nazareth, die door u gekruisigd is, maar die door God uit de dood is opgewekt.**’*” (Handelingen 4:7-10)

Dit is het vervolg: “Jezus is de steen die door u, de bouwlieden, vol verachting is weggegooid, maar die nu de hoeksteen geworden is. Door niemand anders kunnen wij worden gered, want **Zijn Naam is de enige op aarde die de mens redding biedt.**” (Handelingen 4:11,12)

En nu het slot van deze geschiedenis. De leden van het Sanhedrin zeiden: “Maar om te voorkomen dat het gerucht zich nog verder onder het volk verspreidt, moeten we hen waarschuwen met niemand meer over Jezus te spreken en hun verbieden **Zijn Naam** nog te gebruiken.’ Ze riepen hen terug en bevalen hun **de Naam van Jezus** op geen enkele manier meer te gebruiken en het volk niet meer over Hem te onderrichten.” (Handelingen 4:17,18)

Waar mensen zich als vijanden van de Heilige Geest gedragen...

- a. lasteren zij de heilige Naam van God de Vader en uiten zij zich met boze woorden over die Naam die niet gebruikt mag worden,
- b. lasteren zij de heilige Naam van de Zoon van de hemelse Vader

en spotten zij met Hem en zeggen, dat Hij één is met de duivel.

Let op, dat dit de zonde tegen de Heilige Geest is. Terwijl je niets lelijks tegen de Heilige Geest zegt, heet dit wel de zonde tegen het meest heilige van God; de zonde tegen de Heilige Geest. De zonde tegen de Heilige Geest heeft dus te maken met de Naam “Jezus” en met een door de mens verzonnen relatie van Hem en Zijn Naam met de duivel.

Bent u bang dat u de zonde tegen de Heilige Geest gedaan hebt? Wees niet bang. Mensen die bang zijn dat zij de zonde tegen de Heilige Geest gedaan hebben en mensen die berouw hebben van hun zonden, hebben de zonde tegen de Heilige Geest niet gedaan. Het is een zonde die gedaan wordt door de vijanden van de Heer Jezus. Het is een zonde die gedaan wordt door hen die God en de Here Jezus niet liefhebben. Zij die Hem liefhebben doen natuurlijk ook zonden. Soms zelfs heel erge zonden. Maar, zo zei de Here Jezus Zelf, voor al hun zonden is vergeving mogelijk. Daarom moeten wij onze zonden belijden. God is dan zo trouw en liefdevol, dat Hij al deze zonden vergeeft (1 Johannes 1:9).

Slotopmerking

Het is niet absoluut zeker hoe de Naam JHWH dient te worden uitgesproken. Er zijn verschillende meningen. Ik ga u niet de Naam noemen die waarschijnlijk de juiste is, om u niet in verleiding te brengen, dat u die Naam zo maar gaat uitspreken. Eén van de meningen is, dat de Naam als Jehovah dient te worden uitgesproken. Hoewel het niet zeker is, dat dit de correcte Naam van God is, dient het volgende toch in overweging genomen te worden.

U weet, dat de tien geboden zeggen, dat u de Naam van God niet zo maar mag gebruiken. Niemand in Israël mocht die Naam uitspreken dan alleen de hogepriester op de Grote Verzoendag. U weet, dat uit de evangeliën blijkt, dat zelfs de Here Jezus deze

Naam niet uitsprak. Zou u het dan wel mogen doen? Zou u in uw liederen dan wel deze Naam mogen gebruiken? Zou u die Naam mogen gebruiken voor de mensen van het Wachttorengenootschap? Laat in uw spreken en zingen blijken, dat u weet hoe heilig de Naam van God is.

19. Een bijzonder leven

God heeft bijzondere geschenken aan de mensen aangeboden. Hij heeft Zijn Zoon gegeven om een verzoening te zijn voor onze zonden. Wie in geloof de Here Jezus aanvaardt, is door God als Zijn kind aanvaard. God heeft die mens bijzondere geschenken gegeven, die behoren bij het feit, dat deze mens nu een kind van God is. Zie bijvoorbeeld het begin van het eerste hoofdstuk van de brief aan Ephese. Zo maakte God de mens deel van Zijn hemelse “familie” en heeft hij de Goddelijke natuur ontvangen. Dit is een belofte niet voor slechts enkele gelovigen, maar voor allen die oprecht in de Here Jezus geloven.

Vervolgens gaf God de gelovigen de heilige Geest, waardoor deze mensen bijzondere kracht vanuit de hemel ontvingen om een bijzonder leven op aarde te hebben. Iedere gelovige is nu door de heilige Geest gedoopt tot het Lichaam van Christus en zó in de Gemeente van de Here Jezus opgenomen. Daarbij heeft God deze mens gezalfd tot een volgeling van de Heer en is hij nu in de dienst van de Heer opgenomen. Ja, hij is zelfs een tempel van de Geest van God geworden.

Met de kracht die God nu door de heilige Geest aan de gelovige gegeven heeft, kan deze gelovige een heel bijzonder leven leiden. Hij heeft kracht, waar anderen in een zelfde situatie zwak zouden zijn. Hij heeft hoop, als anderen geen hoop meer zouden hebben. Hij heeft vrede en vreugde, als anderen alleen nog maar somber en neerslachtig zouden zijn. Hij heeft moed in situaties waarin bij anderen de moed hen in de schoenen zou zinken. Ja, hij heeft een heel bijzonder leven.

Zoals een mens af en toe naar de afschriften van zijn bankrekening moet kijken om te weten wat zijn bezit is, omdat hij anders misschien als een bedelaar zou leven, zo moeten gelovigen ook regelmatig de Bijbel lezen om te weten, dat zij geen geestelijke

bedelaars zijn en ook niet als geestelijke armoedzaaiers mogen leven. Wij zijn gezegend met alle hemelse zegeningen, die God maar kan geven. Wij zijn geestelijke miljonairs en mogen en moeten daarom een bijzonder leven hebben. Bent u een gelovige? Dan biedt God u dit leven nu ook aan. Geloof God, vertrouw Hem op Zijn Woord. Aanvaard de geschenken die Hij u gegeven heeft toen u gelovig werd en dank Hem ervoor. Blijf niet bidden om nog meer van Hem te mogen ontvangen, maar wees tevreden en blij met alles wat Hij u al gegeven heeft en dank Hem ervoor. En... kijk eens, of u wat meer aan Hem zou moeten geven!

Als u geheel gratis een catalogus van al onze uitgaven wilt ontvangen, neem dan contact op met het adres hieronder. Hier kunt u ook het door ons uitgegeven tweemaandelijks blad met leerzame en interessante Bijbelse onderwerpen, geschreven door ds. H.G. Koekkoek, verkrijgen. Het wordt u geheel gratis toegezonden.

Stichting Het Licht des Levens

Dr. Lovinklaan 3

2405 CM Alphen aan den Rijn

tel.: 0172 - 47 58 60

www.hetlichtdeslevens.nl

e-mail: ds.koekkoek@hetlichtdeslevens.nl

Boeken en brochures van ds. Koekkoek

Ds. H.G. Koekkoek is de auteur van een groot aantal boeken en brochures die oorspronkelijk allemaal studies in onze gemeente zijn geweest. Hieronder volgt de lijst van deze uitgaven die bij hem verkrijgbaar zijn. Wilt u ze liever in de christelijke boekhandel bestellen, dan hebt u de achterstaande ISBN nummers nodig.

Titel	Prijs
Orgaandonatie, de Bijbel en ik	€ 2,70
Profetie en Toekomst deel 1	€ 15,90
Profetie en Toekomst deel 1	€ 15,90
Profetie en Vervulling	€ 10,50
Reuzen op aarde	€ 7,25
Steden waar Jezus was	€ 9,50
Was Jezus de Joodse Messias?	€ 15,90
Abortus, euthanasie en suïcide	€ 4,75
Begrafenis of crematie	€ 2,45
De baby in de mantel	€ 1,25
De Bijbel en de Doop	€ 7,50
De Bijbel en de opvoeding	€ 3,45
De engelen van God	€ 9,95
De geheimen van de offers	€ 11,30
De Heilige Geest en een bijzonder leven	€ 15,95
De Hemel en de Hel	€ 7,50
De verborgen Messias	€ 3,45
De verloren zoon van Rembrandt	€ 3,95

De zegen - wat is dat?	€ 7,50
Echtscheiding en hertrouwen	€ 9,50
Effectieve Evangelisatie	€ 11,25
Het Avondmaal	€ 7,50
Het Huwelijk in de Bijbel	€ 7,50
Homoseksualiteit en de Bijbel	€ 3,95
Jeruzalem waar Jezus was	€ 9,50
Jona en Ninevé	€ 9,50
Man en Vrouw of Broer en Zus?	€ 12,45
Moet je bang zijn voor het sterven?	€ 3,45
Mohammed, de Islam, de Koran en de Bijbel	€ 15,95
Mozes en Farao - Met Plagen Geslagen	€ 9,50
Genezing door het kruis?	€ 9,95
Moeten christenen de sabbat houden?	€ 3,95
Het Hooglied van God en Israël	€ 9,50
Boos op God als je gebed niet verhoord wordt?	€ 3,95

e-Books

Mohammed, de Islam, de Koran en de Bijbel *	€ 9,
Profetie en Vervulling *	€ 5,
Jona en Ninevé *	€ 5,
Echtscheiding en Hertrouwen *	€ 5,
Man en Vrouw of Broer en Zus? *	€ 7,
Het Hooglied van God en Israël *	€ 5,
Genezing door het Kruis? *	€ 5,
De engelen van God *	€ 5,

Moeten christenen de sabbat houden? *	€ 2,
Jeruzalem waar Jezus was *	€ 5,
De Heilige Geest en een bijzonder leven *	€ 9,
Boos op God als je gebed niet wordt verhoord? *	€ 2,

* Zie Het Licht des Levens.

Als u geheel gratis een catalogus van al onze uitgaven wilt ontvangen, schrijf dit dan aan het adres hieronder.

Hier kunt u ook het door ons uitgegeven tweemaandelijks blad verkrijgen met leerzame en interessante Bijbelse onderwerpen, geschreven door ds. H.G. Koekkoek. Het wordt u geheel gratis toegezonden.

Stichting Het Licht des Levens

Dr. Lovinklaan 3

2405 CM Alphen aan den Rijn

tel.: 0172 - 47 58 60

www.hetlichtdeslevens.nl

e-mail: ds.koekkoek@hetlichtdeslevens.nl